PIERRE LEMAITRE

CRIME

O viață și trei zile

FICTION CONNECTION

TREI

Ca în toate romanele sale polițiste, Pierre Lemaitre ridică multe întrebări despre condiția umană și dilemele ei. Tocmai faptul că nu încearcă să le explice face din Lemaitre un mare scriitor.

LE SALON LITTÉRAIRE

Pierre Lemaitre revine cu un roman polițist care-ți taie răsuflarea și cu o intrigă neobișnuită și terifiantă.

LE JOURNAL DU DIMANCHE

Pierre Lemaitre

O viață și trei zile

Traducere din franceză de
Diana Alina Ene

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © Mr. Banyat Manakijlap

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Lorina Chițan
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEMAITRE, PIERRE
O viață și trei zile / Pierre Lemaitre; trad.: Diana Alina Ene. - București: Editura Trei, 2017
ISBN: 978-606-40-0051-4

I. Ene, Diana Alina (trad.)
821.133.1

Titlu original: Trois jours et une vie
Autor: Pierre Lemaitre

Copyright © Editions Albin Michel - Paris 2016

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0051-4

Lui Pascaline

Pentru prietenul meu Camille Trumer,
cu toată afecțiunea

1999

1

La sfârșitul lui decembrie 1999, o surprinzătoare serie de evenimente tragice s-a abătut asupra orașului Beauval, pe primul loc situându-se, desigur, dispariția micului Rémi Desmedt. În această regiune acoperită de păduri, în care viața se scurgea lent, dispariția bruscă a copilului a provocat stupoare, fiind chiar catalogată de mulți locuitori drept un semn prevestitor al unei catastrofe pe cale să se producă.

Pentru Antoine, care urma să fie personajul principal al dramei, totul a început cu moartea câinelui. Ulysse. Nu încercați să înțelegeți motivul pentru care proprietarul, domnul Desmedt, îi dăduse bastardului aceluia alb și sălbatic, slab mort și cu picioare lungi, numele unui erou grec, chestia asta va constitui un mister în plus în această poveste.

Familia Desmedt era vecină cu Antoine, pe atunci în vârstă de doisprezece ani, care era cu atât mai atașat de câine, cu cât mama lui refuzase dintotdeauna să primească animale în casă, nici pisici, nici câini, nici hamsteri, nimic, nu fac decât mizerie.

Ulysse venea bucuros la gard când îl chema Antoine, deseori urmărea gașca de băieți până la iaz sau

în pădurile din jur, iar când Antoine se ducea acolo singur, îl lua întotdeauna cu el. Se surprindea vorbindu-i ca unui prieten. Câinele înclina capul, serios și concentrat, apoi dintr-odată spăla putina, semn că momentul confidențelor se terminase.

Sfârșitul verii fusese destul de aglomerat cu construirea unei cabane împreună cu colegii de clasă, undeva în pădure, pe înălțimile din Saint-Eustache. Fusese ideea lui Antoine, pe care, ca de obicei, Théo o prezentase ca fiind a lui, arogându-și astfel comanda operațiunilor. Autoritatea acestui băiat asupra celor din gașcă se datora faptului că era cel mai mare ca vârstă dintre toți și, în același timp, faptului că era fiul primarului. Chestiile astea chiar contează într-un oraș ca Beauval (lumea îi detestă pe cei aleși iar și iar, dar îl consideră pe primar drept un sfânt protector și, pe fiul lui, un moștenitor de drept, ierarhie socială care, pornind din sânul comunității negustorilor, se întinde asupra asociațiilor de tot felul, pentru ca apoi să-și facă loc și în școli). Théo Weiser mai era pe deasupra și cel mai rău băiat din clasă, ceea ce în ochii colegilor reprezenta o dovadă de caracter. Când tatăl lui îi trăgea câte o mamă de bătaie — ceea ce nu se întâmpla rar —, Théo își afișa vânătăile cu mândrie, ca pe un tribut plătit de spiritele superioare conformismului din jur. Nu avea un efect rău asupra fetelor, dar, printre băieți, era temut și admirat, dar nu era iubit. Antoine, pe de altă parte, nu cerea atenție și nici nu invidia pe nimeni. Construcția cabanei îi era de ajuns ca să fie fericit, nu ținea să fie șef.

Totul se schimbase când Kevin primise un PlayStation de ziua lui. Pădurea Saint-Eustache se golise rapid, toată lumea se strângea acasă la Kevin să se joace, lucru pe care mama lui îl prefera mersului în pădure ori la

iaz, acțiuni pe care le considera periculoase. În schimb, mama lui Antoine nu era de acord cu aceste zile de miercuri sedentare, chestiile astea te îndobitocesc, așa că a sfârșit prin a i le interzice. Antoine s-a împotrivit acestei decizii, mai puțin pentru că-i plăceau jocurile video, cât pentru că era privat de prezența colegilor săi. În zilele de miercuri și de sâmbătă se simțea singur.

Petrecea mult timp și cu Émilie, fiica familiei Mouchotte, care avea și ea tot doisprezece ani, era blondă ca un puișor de găină, cu păr ondulat și ochi ageri, un chip de strengăriță, genul căruia nimeni nu era în stare să-i refuze nimic, Théo însuși lăsându-se prins în ghearele ei, dar, să te joci cu o fată, nu era același lucru.

Antoine se întorcea în pădurea Saint-Eustache unde se apucase să construiască o căsuță, de data asta în copac, între ramurile unui fag, la trei metri deasupra pământului. Păstra proiectul secret, savurând anticipat victoria, pentru momentul când tovarășii lui, plictisiți de PlayStation, vor reveni în pădure și vor descoperi construcția.

Această sarcină îi lua o grămadă de timp. Subtiliza de la fabrica de cherestea resturi de prelată ca să protejeze deschizăturile de ploaie, bucăți de carton bitumat pentru acoperiș, țesături pentru decor, amenaja ascunzători pentru a-și proteja comorile, pe care nu le mai termina niciodată, cu atât mai mult cu cât absența unui plan de ansamblu îl obliga să revină asupra lucrurilor. Săptămâni întregi, căsuța i-a ocupat tot timpul și toate gândurile, făcând secretul tot mai dificil de păstrat. Față de colegi făcea uneori aluzie la o surpriză care-i va lăsa cu gura căscată, dar nu reușea să-i incite deloc. La acea vreme, gașca era literalmente electrizată de anunțul lansării unei noi versiuni de Tomb Rider, nu se vorbea decât despre asta.

În tot timpul consacrat operei sale, Ulysse, câinele, a fost tovarășul lui Antoine. Nu că l-ar fi ajutat cu mare lucru, dar era acolo. Prezența lui i-a dat ideea unui lift pentru câini care i-ar fi permis lui Ulysse să-l însoțească atunci când urca în căsuță. Înapoi la gater să mai furi o roată de scripete, câțiva metri de frânghie și, în sfârșit, ceva lemn pentru o platformă. Ascensorul ăsta, care urma să constituie tușa finală a construcției și să-i scoată în evidență ambiția, i-a luat multe ore, din care o mare parte fugea după câine, pe care perspectiva de a se ridica în aer l-a panicat încă de la prima tentativă. Platforma nu voia să stea pe orizontală decât cu ajutorul unui băț care menținea partea stângă în poziție. Nu era chiar ce-ar fi trebuit, dar important era că Ulysse reușea totuși să ajungă la etaj. Schelălăia patetic în timpul ascensiunii, iar când Antoine ajungea și el sus, câinele se ghemuia în el tremurând. Copilul profita ca să-i simtă mirosul, să-l mângâie, închizând ochii de plăcere. Coborârea era întotdeauna mai ușoară, Ulysse nu aștepta niciodată să ajungă jos pentru a sări pe pământ.

Antoine și-a adus în căsuță diverse lucruri găsite în hambar, o lanternă de buzunar, o pătură, chestii de citit și de scris, tot ce avea nevoie pentru a trăi pe cont propriu sau aproape.

Asta nu însemna totuși că era o fire solitară. Situația se datora împrejurărilor și faptului că mama lui detesta jocurile video. Viața lui era plină de legi și de reglementări pe care doamna Courtin le inventa cu regularitate și, în egală măsură, cu creativitate. Temperamentală înainte de divorț, devenise ulterior o femeie cu principii, ca mai toate mamele singure.

Cu șase ani în urmă, tatăl lui Antoine profitase de o schimbare a situației profesionale ca să-și schimbe și nevasta. Atașase cererii de mutare în Germania și o acțiune de divorț, pe care Blanche Courtin o luase în tragic, reacție destul de surprinzătoare având în vedere că relația lor nu funcționase bine niciodată, iar după nașterea lui Antoine viața lor intimă de soți devenise aproape inexistentă. De când plecase, domnul Courtin nu mai revenise niciodată în Beauval. Trimitea cu punctualitate cadouri, permanent în absolută discordanță cu dorințele fiului său, jucării pentru șaisprezece ani când el avea opt, pentru șase când avea unsprezece. Antoine îl vizitase o dată în Stuttgart, se holbaseră unul la altul ca niște căței din faianță timp de trei zile și, de comun acord, hotărâseră să nu mai repete experiența. Domnul Courtin era tot atât de puțin făcut să aibă un copil, pe cât era doamna Courtin să aibă un soț.

Acest episod neplăcut îl apropiase mai mult pe Antoine de mama lui. Întors din Germania, a început să considere ritmul greoi și lent al vieții drept singurătate și tristețe, văzându-l cu un ochi nou, ușor tragic. Și, bineînțeles, așa cum ar fi făcut orice copil de vârsta lui, a început să se simtă responsabil pentru mama lui. Chiar dacă era o persoană agasantă (frizând uneori penibilul), a început să-i găsească scuze, trecând peste defectele, caracterul ei și circumstanțe... Pentru Antoine, s-o facă pe mama lui și mai nefericită era de neconceput. Nu i s-a clătinat niciodată această certitudine.

Toate acestea, la care s-a adăugat natura lui prea puțin expansivă, au făcut din el un copil ușor depresiv, pe care apariția PlayStation-ului lui Kevin nu l-a ajutat deloc. În triunghiul tată absent, mamă cu principii rigide,

prieteni îndepărtați de împrejurări, câinele Ulysse ocupa, evident, un loc central.

Moartea lui și maniera în care a survenit au reprezentat pentru Antoine un eveniment deosebit de violent.

Stăpânul lui Ulysse, domnul Desmedt, era un om taciturn, irascibil, solid ca un stejar, cu sprâncene stufoase și o față de samurai furios, mereu foarte sigur pe el, genul care nu-și schimba ușor părerea. Și certăreț. Nu fusese niciodată nimic mai mult decât muncitor la *Weiser, jucării de lemn din 1921*, cea mai importantă fabrică din Beauval, unde cariera lui profesională fusese plină de încăierări și certuri violente. Ajunsese chiar să fie concediat cu doi ani în urmă, pentru că îl pălmuise pe domnul Mouchotte, contramaistrul său, în fața tuturor colegilor.

Acesta avea o fată de vreo cincisprezece ani, Valentine, care-și făcea ucenicia de coafeză în Saint-Hilaire, și un fiu, Rémi, de șase ani, care avea pentru Antoine o admirație fără margini și se ținea după el ori de câte ori putea.

La urma urmelor, micul Rémi nu era o povară. Semănând cu tatăl lui, avea deja statura masivă a unui tăietor de lemne și deci era capabil să urce împreună cu Antoine până în pădurea Saint-Eustache sau la iaz. Doamna Desmedt îl considera pe Antoine, și nu se înșela, un băiat responsabil căruia putea să i-l încredințeze pe Rémi ori de câte ori se ivea ocazia. De altfel, copilul se bucura de o libertate de mișcare destul de mare. Beauval era genul de oraș modest în care, într-un cartier, toată lumea, sau aproape, cunoaște pe toată lumea. Copiii, care se jucau în preajma fabricii de cherestea sau mergeau în pădure ori se scăldau la Marmont ori Fuzelières, erau întotdeauna sub ochii vreunui adult care lucra ori trecea prin zonă.

Antoine, care nu mai rezista să păstreze secretul, îl dusese într-o zi pe Rémi la căsuța din copac. Copilul nu se zgârcise cu laudele pentru această dovadă de măiestrie tehnică și făcuse câteva ture cu ascensorul, cuprins de un entuziasm total. După care, chestie extrem de serioasă, Rémi, ascultă-mă bine, e un mare secret, nimeni nu trebuie să afle de căsuță. Până când va fi complet terminată, înțelegi? Pot să mă bazez pe tine? Nu vorbim cu nimeni despre asta, da? Rémi jurase cu cerul și pământul și, din câte aflase Antoine, se ținuse de cuvânt. A împărtăși un secret cu Antoine fusese pentru el o chestie de băieți mari, însemnând că și el era mare. Îi demonstrase că era demn de încredere.

Pe 22 decembrie era o vreme destul de blândă, cu câteva grade bune peste temperatura normală.

Antoine aștepta cu nerăbdare Crăciunul (spera ca de data asta tatăl lui să citească atent scrisoarea pe care i-o trimisese și să-i cumpere un PlayStation), dar se simțea mult mai singur decât de obicei.

N-a mai putut să se abțină și a făcut-o: a vorbit despre asta cu Émilie.

Descoperise deliciile masturbării cu un an în urmă și o practica de mai multe ori pe zi. Adesea, în pădure, se spijinea cu mâna de un copac și, cu pantalonii în vine, se ușura gândindu-se la Émilie. Într-un târziu își dăduse seama că făcuse căsuța pentru ea, un cuibușor în care avea chef s-o aducă.

Cu câteva zile în urmă, ea îl însoțise în pădure, privise construcția cu oarecare scepticism, trebuia să urce până acolo? Puțin interesată de geniul lui de arhitect, venise cu intenția de a flirta cu Antoine și i se părea dificil să facă asta la trei metri deasupra solului. Se fandosise un

moment, răsucindu-și o buclă blondă în jurul degetului arătător, și, cum Antoine, jignit de reacția ei, nu păruse dornic să intre în joc, își luase tălpășița.

Episodul îi lăsase băiatului un gust amar, Émilie va vorbi sigur cu alte persoane despre el, așa că se simțea ușor ridicol.

Se întorsese de la Saint-Eustache și nici atmosfera Crăciunului, nici perspectiva cadoului nu reușiseră să-l facă să uite eșecul suferit cu Émilie, care, cu timpul, căpăta în mintea lui alura unei umilințe.

Este adevărat că ambianța sărbătorească din Beauval era puternic marcată de surescitare. Decorațiuni, brad în piața publică, concert susținut de corul municipalității etc., întregul oraș fiind sacrificat, ca în fiecare an, pentru aceste festivități de sfârșit de an, dar cu o anumită rezervă de când fabrica Weiser, fiind amenințată, punea un pic în pericol pe toată lumea. Scăderea drastică a interesului cumpărătorilor față de jucăriile de lemn era un fapt dovedit. O industrie care se concentra pe fabricarea marionetelor, a titirezilor și a trenulețelor din lemn de frasin, într-o epocă a consolelor video, nu mai putea avea mari șanse de succes. Zvonurile despre restrângerea activității la Weiser circulau în mod ciclic. De la șaptezeci de angajați se trecuse deja la șaizeci și cinci, apoi la cincizeci și doi. Domnul Mouchotte, contramaistrul, fusese, de exemplu, concediat în urmă cu doi ani și încă nu-și găsise nimic de lucru. Chiar și domnul Desmedt, unul dintre cei mai vechi angajați, trăia cu sabia deasupra capului. Se temea la fel ca toți ceilalți că numele lui va fi pe viitoarea listă, despre care unii pretindeau că va apărea chiar după sărbători...

În ziua aceea, puțin înainte de șase seara, câinele Ulysse traversase strada principală din Beauval prin fața farmaciei, când a fost călcat de o mașină. Șoferul nu a oprit.

Câinele a fost dus acasă la familia Desmedt. Vestea s-a răspândit. Antoine s-a repezit într-acolo. Culcat în grădină, Ulysse respira cu greutate. A întors capul spre Antoine, care rămăsese lângă gard, pietrificat. O labă și două coaste rupte ar fi impus prezența veterinarului. Domnul Desmedt, cu mâinile în buzunare, l-a privit însă lung, a intrat în casă, s-a întors cu pușca în mână și i-a tras un glonț în burtă de la mică distanță. Apoi l-a băgat într-un sac de plastic pentru moloz. Afacere încheiată.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Antoine a rămas cu gura căscată, incapabil să articuleze vreun cuvânt. De altfel, nici n-ar fi avut cu cine vorbi. Domnul Desmedt intrase repede în casă și închisese ușa. Sacul gri cu rămășițele lui Ulysse fusese pus în fundul grădinii, împreună cu resturile de ghips și ciment de la cotețul pentru iepuri pe care domnul Desmedt îl dărâmase cu o săptămână în urmă pentru a construi unul nou.

Antoine s-a întors acasă complet distrus.

Suferea atât de tare, încât seara nici n-a fost în stare să-i povestească mamei lui, care nu era la curent cu tragicul eveniment. Cu gâtul sufocat și inima teribil de grea, nu înceta să revadă în minte scena, pușca, capul lui Ulysse, în special ochii lui, silueta masivă a domnului Desmedt... Incapabil să vorbească și nici să mănânce, a pretextat că nu se simte bine și a urcat în camera lui unde a plâns vreme îndelungată. Mama l-a întrebat de jos: „Ești bine, Antoine?", iar el a rămas surprins că a reușit să articuleze un: „Da, da!" destul de clar cât s-o liniștească.

N-a adormit decât foarte târziu, somnul i-a fost bântuit de câini morți și de puști și s-a trezit frânt de oboseală.

Joia, doamna Courtin pleca foarte devreme la magazin. Era singura slujbă dintre cele pe care reușea să le găsească în timpul anului care nu-i plăcea deloc. Asta din cauza domnului Kowalski. Un zgârcit, zicea ea, care își plătea angajații cu salariul minim, întotdeauna în întârziere și care le vindea la jumătate de preț mărfurile pe care ar fi trebuit să le arunce. Să te trezești cu noaptea-n cap pentru trei franci șaizeci! Și totuși, ea făcea asta de aproape cincisprezece ani. Simțul datoriei. Vorbea despre asta încă de cu seară, chiar dacă o făcea să se simtă rău. Înalt și slab, cu o față osoasă și obraji supți, cu buzele subțiri și ochi arzători, agitat ca o pisică, domnul Kowalski se potrivea prea puțin cu imaginea pe care lumea obișnuiește să și-o facă despre proprietarul unui magazin de mezeluri din carne de pui. Lui Antoine, care îl întâlnea adesea, i se părea că are o față care te sperie. Omul cumpărase o mezelărie în Marmont, pe care, după moartea soției lui la doi ani după ce s-au stabilit în zonă, o ținea împreună cu două ajutoare. „Refuză cu desăvârșire să mai angajeze pe cineva, bombănea doamna Courtin, zice că suntem deja destul de mulți." Lucra în Marmont și, în fiecare joi, făcea un tur al câtorva sate, care se termina în Beauval. Fața lungă și uscățivă a domnului Kowalski devenise subiect de glumă printre copii, care îl porecliseră Frankenstein.

În dimineața aceea, doamna Courtin a luat ca în fiecare săptămână primul autobuz spre Marmont. Antoine, care se trezise deja, a auzit-o închizând cu grijă ușa, s-a ridicat din pat și s-a uitat pe fereastra de la camera lui în grădina familiei Desmedt. Acolo, undeva, într-un colț pe care nu-l putea zări, era sacul de moloz în care...

Lacrimile l-au podidit din nou. Nu numai din cauza morții câinelui pentru care, desigur, nu putea fi consolat, dar și pentru faptul că aceasta se adăuga în mod dureros sentimentului de singurătate resimțit în ultimele luni, o perioadă de decepții și dezamăgiri.

Cum nu se întorcea niciodată înainte de amiază, mama lui notase treburile pe care el le avea de făcut pe o tablă masivă atârnată în bucătărie. Era mereu vorba despre treburi casnice, chestii după care trebuia să meargă, cumpărături de făcut de la micul magazin din apropiere și sfaturi fără sfârșit, fă-ți curat în cameră, vezi că ai jambon în frigider, mănâncă cel puțin un iaurt și un fruct etc.

Doamna Courtin, care obișnuia să pregătească totul dinainte, găsea totuși mereu câte ceva de făcut pentru el. Copilul trăgea cu ochiul de mai bine de o săptămână în dulapul de bucătărie la coletul trimis de tatăl lui, care după mărime avea șansa să fie un PlayStation, dar acum nu-i mai stătea mintea la el. Moartea câinelui îl bântuia prin felul brutal și neașteptat în care survenise. S-a pus deci pe treabă. A făcut cumpărăturile fără să vorbească cu nimeni, brutarului i-a răspuns doar cu un semn din cap, era incapabil să scoată vreun cuvânt.

La începutul după-amiezii, s-a grăbit să se refugieze la Saint-Eustache.

A adunat tot ce nu mâncase, plănuind să arunce resturile undeva în drum. În fața casei familiei Desmedt a făcut un efort să nu privească spre colțul grădinii unde zăceau sacii de gunoi, a grăbit pasul cu inima bătând să-i spargă pieptul, pentru că această proximitate nu făcea decât să-i sporească durerea. Și-a încleștat pumnii, a luat-o la fugă și nu s-a oprit decât la poalele copacului cu căsuța. Când și-a recăpătat răsuflarea, a ridicat ochii. Adăpostul

acesta, căruia îi consacrase atâtea ore de muncă, i s-a părut dintr-odată de o urâțenie fără margini. Bucățile de prelată, de țesătură și de carton bitumat dădeau acum impresia de magherniță. I-a venit în minte fața nedumerită a lui Émilie atunci când a văzut construcția... În culmea furiei, s-a urcat în copac și a distrus tot, aruncând cât mai departe bucățile de lemn și de placaj. Odată terminată treaba, a coborât cu respirația tăiată. S-a spijinit de copac, s-a lăsat să cadă la pământ unde a rămas vreme îndelungată, întrebându-se ce va face în continuare. Viața nu mai avea niciun farmec.

Îi era dor de Ulysse.

Și atunci a apărut Rémi.

Antoine i-a zărit de departe silueta micuță venind spre el. Mergea cu grijă ca și cum s-ar fi temut să nu calce ciupercile. S-a oprit în sfârșit în fața lui Antoine, care, cu capul pe brațe, plângea în hohote, și a rămas acolo bălăngănindu-și brațele. S-a uitat în sus, în copac, a văzut dezastrul, a deschis gura, dar a fost întrerupt brutal:

— De ce a făcut tatăl tău așa ceva? a urlat Antoine. Hm, de ce?

Furia l-a făcut să se ridice în picioare. Rémi se uita fix la el, cu ochii holbați, ascultându-i reproșurile pe care nu le înțelegea, pentru că ai lui îi spuseseră doar că Ulysse fugise, așa cum obișnuia să facă periodic.

În acel moment, sufocat de un sentiment insurmontabil de nedreptate, Antoine nu mai era el însuși. Consternarea provocată de moartea câinelui se transforma în furie. Orbit de durere, a apucat bățul cu care obișnuia să proptească platforma ascensorului și a început să-l învârtă ca și cum Rémi ar fi fost un câine, iar el stăpânul lui.

Rémi, care nu-l mai văzuse niciodată într-o astfel de stare, s-a speriat.

S-a întors și a făcut un pas.

Antoine a apucat atunci bățul cu amândouă mâinile și, beat de furie, l-a lovit pe copil. Lovitura l-a nimerit în tâmpla dreaptă. Rémi s-a prăbușit, Antoine s-a apropiat, a întins mâna și l-a scuturat de umăr.

Rémi?

Trebuie că leșinase.

L-a întors pentru a-i da palme pe obraji, dar când copilul era pe spate, i-a văzut ochii deschiși.

Ficși și sticloși.

O certitudine înspăimântătoare i-a trecut prin minte: Rémi era mort.

2

Bățul tocmai i-a căzut din mână. Se uită la trupul copilului, zăcând lângă el. În poziția lui e ceva ciudat, n-ar putea spune ce, un fel de abandon... Ce-am făcut? Și acum, ce să fac? Să merg să cer ajutor? Nu, nu poate să-l abandoneze acolo, nu, ceea ce trebuie să facă este să-l ridice, să fugă cu el în Beauval, să dea buzna la doctorul Dieulafoy.

— Nu-ți face griji, murmură el, o să te duc la spital.

A vorbit în șoaptă, ca pentru el însuși.

Se apleacă, își strecoară mâinile sub corpul copilului și se ridică. Nu simte nicio greutate, asta e bine, pentru că va avea drum lung de făcut...

Începe să alerge, dar corpul lui Rémi în brațele sale devine deodată foarte greu. Antoine se oprește. Nu, nu e vorba că e greu, ci e moale. Capul e total dat pe spate, mâinile atârnă pe lângă corp și picioarele i se bălăngăne precum cele ale unei marionete. E ca și cum ai căra un sac.

Voința îi cedează brusc, își îndoaie genunchii, obligat să-l lase jos pe Rémi.

Oare chiar o fi... mort?

În fața acestei întrebări, creierul i se blochează, nu mai funcționează nimic, nu-i mai vine nicio idee.

Se întoarce ca să-i privească chipul. Gestul de a se ghemui îi cere un efort considerabil. Observă culoarea pielii, gura întredeschisă... Întinde brațul, dar nu reușește să atingă obrazul copilului, un zid invizibil se ridică între ei, mâna i se lovește de un obstacol care-l împiedică să ajungă la el.

Consecințele încep să-și facă loc în mintea lui Antoine.

Se ridică și începe să umble bezmetic de colo până colo, plângând, incapabil să se mai uite la Rémi. Cu pumnii strânși, mintea golită și toți mușchii încordați la maximum, se îndepărtează și se întoarce, ce să facă, lacrimile îi curg așa de tare că nu mai vede nimic, și le șterge cu mâneca.

Și, dintr-odată, îl inundă un val de speranță, s-a mișcat!

Lui Antoine îi vine să ia întreaga pădure drept martoră: s-a mișcat, nu? Ai văzut? Se apleacă.

Dar nu, nici cea mai mică tresărire, nimic.

Doar locul în care l-a lovit cu bățul își schimbă culoarea, acum e de un roșu sumbru, o vânătaie mare care se întinde pe tot umărul obrazului ca o pată de vin pe fața de masă.

Trebuie să fie sigur, să afle dacă respiră. Antoine a văzut odată la televizor cum poți apropia o oglindă de buzele cuiva, ca să vezi dacă se aburește. Doar că, ce vorbești? De unde oglindă...

Nu are altceva de făcut: încearcă să se concentreze, se apleacă deasupra corpului, întinde urechea spre gura copilului, dar foșnetul pădurii și zgomotul propriei inimi care îi bubuie în piept îl împiedică să audă ceva.

Atunci, e nevoit să încerce altfel. Cască ochii, întinde mâna cu degetele depărtate larg spre pieptul lui

Rémi, cu tricoul lui *Fruits of the Loom*. Când mâna lui intră în contact cu țesătura, Antoine are un sentiment de ușurare: căldură! Trăiește! Mâna se așază atunci mai hotărâtă pe piept. Unde-o fi inima? O caută pe a lui ca să-și dea seama. Mai sus, mai la stânga, pe aici, pe undeva, își imaginează... Și, dintr-odată, în timp ce caută, uită ce face... Asta e, mâna lui stângă simte propria inimă, în timp ce mâna dreaptă se află în același loc, pe pieptul lui Rémi. Sub una, bătăi puternice, sub cealaltă, nimic. Apasă, caută ici și colo, dar nu, apasă puternic cu amândouă mâinile, cu palmele întinse, nicio bătaie. Inima e moartă.

Fără să se poată abține, îl pălmuiește. Rapid. De ce ai murit, hm? De ce ai murit?

Capul lui Rémi se bălăngăne dintr-o parte în alta sub forța loviturilor. Antoine se oprește. Ce face?! Îl lovește pe Rémi... care e mort!

Se ridică, distrus.

Ce trebuie să facă? Nu încetează să-și pună aceeași întrebare, dar nu-i vine nici cea mai mică idee.

Reîncepe acel du-te-vino în jurul corpului, frângându-și mâinile, ștergându-și lacrimile, un torent fără sfârșit.

Trebuie să se întoarcă. Să se ducă la poliție. Și ce va spune? Eram cu Rémi, l-am omorât cu o lovitură de bâț?

Și apoi, cui să-i spună toate astea, Jandarmeria e în Marmont, la opt kilometri de Beauval... Mama lui o să afle totul de la jandarmi. Va muri din cauza asta, n-ar putea suporta să devină mama unui asasin. Și tatăl lui cum va reacționa? Îi va trimite colete...

Antoine e la închisoare. Într-o celulă strâmtă cu încă trei băieți, mai mari, cunoscuți pentru actele lor

de violență. Au căpătânile personajelor din *Oz*, a văzut și el câteva episoade pe ascuns, un tip se numește Vernon Schillinger, înfricoșător, îi adoră pe cei mici. E sigur că, la închisoare, Antoine va da de cineva asemănător.

Și cine o să vină să-l viziteze? Atunci, toți dispar, prietenii, Émilie, Théo, Kevin, directorul școlii... Iar imaginea domnului Desmedt se impune, cu statura lui greoaie, în haina albastră de lucru, cu fața pătrățoasă și ochii lui cenușii!

Nu, n-o să meargă la închisoare, n-o să mai apuce, când o să afle, domnul Desmedt o să-l omoare, e sigur, așa cum a făcut cu bietul Ulysse, un glonț în burtă.

Se uită la ceas. 14:30 după-amiaza. Antoine e lac de sudoare.

Trebuie să ia o hotărâre, dar ceva îi spune că a făcut-o deja: se va întoarce acasă, va tăcea mâlc, va urca în camera lui ca și cum nici n-ar fi ieșit niciodată de-acolo, cine l-ar putea bănui că a fost el? Nimeni nu va observa dispariția lui Rémi până... Calculează în minte, dar totul se încețoșează, calculează pe degete, dar ce calculează? Cât timp va trece până îl vor găsi pe Rémi? Ore, zile? Și apoi Rémi a fost văzut de-atâtea ori cu Antoine și prietenii lui, vor fi interogați de poliție... Dacă se află, în acest moment, toți băieții sunt la Kevin, pe PlayStation, nu lipsește decât el, Antoine, și, dintr-odată, toate privirile se vor întoarce înspre el.

Nu, va trebui să facă în așa fel încât Rémi să nu fie găsit.

Imaginea sacului de gunoi cu cadavrul câinelui îi vine în minte.

Să se debaraseze de el.

Rémi a dispărut, nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el, iată, asta e soluția, o să-l caute, dar nimănui nu-i va trece prin cap...

Antoine continuă să se învârtă în jurul corpului la care nu îndrăznește să se mai uite, panica, ea îl împiedică să gândească.

Și dacă Rémi i-a spus mamei lui că pleacă să se întâlnească cu Antoine la Saint-Eustache?

Poate că au și pornit în căutarea lui, în curând va auzi voci strigându-i: „Rémi! Antoine!"

Simte lațul strângându-i-se în jurul gâtului. Începe din nou să plângă. E pierdut.

Ar trebui să ascundă cadavrul, dar unde? Cum? Dacă n-ar fi distrus căsuța din copac, l-ar fi urcat în ea și nimeni nu l-ar fi căutat acolo sus. Ar fi fost devorat de corbi.

E copleșit de dimensiunea catastrofei. Într-o secundă, viața lui a luat un alt curs. E un asasin.

Aceste două imagini nu se potrivesc deloc împreună, nu poți să ai doisprezece ani și să fii un asasin...

O tristețe copleșitoare i se strecoară în suflet.

Și timpul trece, iar el nu știe încă ce ar putea face, probabil că, în Beauval, lumea a început deja să se îngrijoreze.

Iazul! Vor crede că s-a înecat!

Nu, cadavrul va pluti la suprafață. Antoine n-are cu ce să-l scufunde. Când o să fie pescuit, o să se vadă lovitura de la cap. Se vor gândi că a căzut singur, că s-a lovit?

Antoine e absolut pierdut!

Fagul! Îl vede brusc în fața ochilor ca și cum s-ar afla lângă el.

E un copac imens, căzut la pământ de ani de zile. Într-o bună zi, așa, fără niciun avertisment, s-a prăbușit

asemenea unui bătrân care se stinge subit, antrenând cu el rădăcinile care-l susțineau, o cantitate enormă de pământ, de înălțimea unui om. A antrenat și alți copaci, coroana a devenit o încâlceală de crengi, în care s-a jucat o vreme cu prietenii lui, cu mult timp în urmă, nu se știe din ce motiv, și-au pierdut interesul pentru acel loc... Fagul a căzut peste un fel de vizuină, o gaură foarte largă, în care, chiar și înainte de prăbușire, nimeni nu îndrăznise să coboare, nimeni nu știa unde duce, nici dacă e adâncă, iar Antoine nu vedea decât soluția asta.

Hotărârea lui e luată, se întoarce.

Fața lui Rémi și-a schimbat din nou culoarea, e cenușie, hematomul s-a extins, din ce în ce mai întunecat. Și gura e din ce în ce mai deschisă. Lui Antoine i se face rău. Nu va avea niciodată forța să-l care până acolo, la celălalt capăt al pădurii Saint-Eustache, în condiții obișnuite și tot ai nevoie de vreun sfert de oră.

Nici nu știa că mai are lacrimi. Îi curg șiroaie, își suflă nasul cu mâna, își șterge degetele pe niște frunze, se apropie de cadavrul copilului, se apleacă, îi atinge încheieturile mâinilor. Sunt subțiri, călduțe, alungite, ca niște animăluțe adormite.

Și, întorcând capul, începe să-l târască.

Nu face nici șase metri, că se și lovește de obstacole, trunchiuri de copaci, rămurișș. Pădurea Saint-Eustache nu mai e proprietatea nimănui din vremuri imemoriale, a devenit un haos incredibil de hățișuri de nepătruns, copaci crescuți unii într-alții și uneori unii deasupra altora mai vechi, mărăciniș și arbori străvechi, e imposibil să târăști un corp, trebuie să-l cari pe sus.

Antoine nu știe dacă va fi în stare.

De jur împrejur, pădurea trosnește ca un vapor vechi. Băiatul se lasă de pe un picior pe altul. Cum să-și adune curajul?

Nu știe de unde îi vine forța, dar se apleacă brusc, îl apucă pe Rémi și, dintr-o singură mișcare, îl ia în spate. Începe să meargă foarte repede, ocolind trunchiurile de copaci peste care nu poate să sară.

La primul pas greșit își prinde piciorul într-o rădăcină și cade, cu Rémi peste el, greu ca piatra, dar moale, părând să-l acopere, Antoine scoate un strigăt și îl dă la o parte, se ridică urlând și se lipește de un copac, încercând să-și recapete suflarea... El credea că un cadavru e rigid, a văzut imagini din astea, oameni morți și țepeni ca scândura. Dimpotrivă, cel de lângă el e flasc, parcă fără oase.

Încearcă să se încurajeze singur. Hai, trebuie să ascunzi cadavrul, să-l faci să dispară, apoi totul o să fie bine. Se apropie, închide ochii, apucă brațul copilului, se apleacă, îl ridică din nou pe umăr și se pune din nou în mișcare, cu grijă. Purtându-l așa în spinare, se crede un pompier salvând pe cineva din incendiu. Peter Parker[1] când o ridică pe Mary Jane.

E destul de frig, dar el e lac de sudoare. Și epuizat, picioarele îi cântăresc o tonă, umerii stau să-i cadă. Totuși, trebuie să grăbească pasul, în Beauval lumea probabil că se îngrijorează deja.

Mama lui nu va întârzia să ajungă acasă.

Iar doamna Desmedt va merge la ea s-o întrebe unde e Rémi.

Când va ajunge el însuși acasă, i se va pune aceeași întrebare și el va răspunde, Rémi, nu, nu l-am văzut, am fost...

[1] Omul-Păianjen (*N. tr.*)

Unde era?

În timp ce escaladează buturugi, ocolește mărăcinișuri de nepătruns, se lovește de lăstărișuri și de rădăcini care se târăsc pe pământ, împleticindu-se sub greutatea cadavrului copilului, încearcă să se gândească unde ar fi putut fi dacă nu era aici, dar nu găsește nimic. „Băiatul nu prea are imaginație...", spusese un profesor anul trecut, chiar înainte de a trece într-a șasea. Domnul Sanchez nu l-a prea plăcut niciodată, nu-l plăcea decât pe Adrien, protejatul lui dintotdeauna, unii vorbeau că domnul Sanchez și mama lui Adrien... O doamnă parfumată, nesemănând de nicio culoare cu mama lui Antoine, la ieșirea din școală toată lumea se uită la ea, fumează pe stradă și poartă...

Ar fi trebuit să ajungă deja, își pierde pentru a doua oară concentrarea, se lovește cu capul de un trunchi, scapă povara și scoate un țipăt văzându-l pe Rémi zburând pe deasupra lui și aterizând greoi pe pământ. Instinctiv, a întins mâna... Pentru un moment, chiar a crezut că Rémi s-ar putea lovi, s-a gândit la el ca la un om viu.

Îi vede spinarea, piciorușele, mâinile... ce tristețe copleșitoare!

Antoine nu mai plânge. Rămâne așa, lungit în stratul de frunze, inspirând aroma pământului, așa cum obișnuia să facă cu blana lui Ulysse. E atât de obosit, încât ar vrea să adoarmă acolo, să se scufunde în pământ, să dispară și el.

O să renunțe, nu-l mai țin puterile.

Privirea îi cade pe ceasul de la mână. Mama lui trebuie să se fi întors acasă acum. E greu de explicat, dar dacă reușește să se ridice în picioare, o face doar de dragul

ei. Ea nu merită una ca asta. Ar muri din cauza asta. Și-o s-o omoare și dacă află că...

Având dureri, se ridică. Rémi e zgâriat pe brat și pe picior, iar Antoine nu se poate împiedica să se gândească la faptul că poate îl doare, e o nebunie, dar ideea că e mort pur și simplu nu vrea să-i intre în cap, nu vrea și pace. Corpul pe care îl ridică din nou în spate și îl cară prin pădurea Saint-Eustache nu e al unui mort, ci al copilului din vecini, acela care se urca pe platforma ascensorului împreună cu Ulysse și striga: Uauuuu! Ce-i mai plăcea chestia aia!

Antoine începe să delireze.

În timp ce înaintează cu pași mari, îl vede pe Rémi apărând în fața lui, zâmbitor, făcându-i semn cu mâna, salut, întotdeauna l-a admirat pe Antoine. Oh, deci așa, o căsuță în copac?! Se uită în sus, un copil cu fața rotundă, cu ochi expresivi, care vorbește neobișnuit de bine pentru vârsta lui, mă rog, e un țânc, gândește ca un țânc, dar e interesant, pune întrebări neașteptat de bune...

Nici nu și-a dat seama pe unde merge. Dar a ajuns.

E-acolo! Uriașul fag culcat la pământ.

Ca să ajungă la trunchi și apoi la groapa de sub el, trebuie să se lupte cu hățișul care le acoperă, iar umbra e și mai deasă în această parte a pădurii.

Antoine nu mai stă pe gânduri, înaintează. De câteva ori, pierzându-și echilibrul, se agață de ce poate, e gata să-și scape din nou povara, își sfâșie mânșeta cămășii, dar înaintează. Capul lui Rémi se izbește de un copac, cu un pocnet surd... De două ori brațele i se agață în spini și Antoine trebuie să tragă de ele ca să le elibereze.

În sfârșit, după o luptă ca de gherilă, iată-l la capătul drumului.

La doi metri de el, chiar sub trunchiul masiv al fagului, gaura întunecată a vizuinii... O peșteră. Ca să ajungă la ea, mai trebuie să escaladeze o mică ridicătură de pământ.

Dă drumul cu grijă corpului la picioarele lui, se ghemuiește și începe să-l rostogolească. Ca pe un covor.

Capul copilului se lovește când aici, când acolo, dar Antoine continuă să-l împingă închizând ochii. Când îi deschide, e deja la jumătatea pantei. Crevasa întunecată de care se apropie îl înspăimântă ca o gură de cuptor. O gură de căpcăun. Nimeni nu știe ce se află acolo înăuntru. Nici măcar dacă gaura e adâncă. Și, mai ales, ce-o fi? Antoine a fost întotdeauna de părere că era o groapă făcută de buturuga rămasă după tăierea unui copac când aceasta fusese dezrădăcinată și peste care ulterior s-a prăbușit fagul cel bătrân.

Iată! Acum, a ajuns.

Nu simte nicio ușurare. Corpul micului Rémi zace acum la picioarele lui, pe marginea gropii, amândoi fiind dominați de trunchiul colosal al arborelui căzut.

Acum, mai trebuie doar să-l împingă. Nu se poate hotărî să o facă.

Se ține cu mâinile de tâmple și urlă de durere. Beat de tristețe, se sprijină de trunchiul copacului, întinde piciorul drept, îl vâră sub șoldul copilului și îl ridică ușor.

Înalță ochii spre cer și mișcă brusc piciorul.

Corpul se rostogolește încet, pe marginea mai ridicată a gropii se oprește puțin și, apoi, deodată, alunecă și cade.

Ultima imagine care-i rămâne în minte lui Antoine e brațul lui Rémi, cu mânuța părând că vrea să se agațe de pământ, pentru a se împotrivi căderii.

Antoine a rămas pironit locului.

Corpul a dispărut. Cuprins de îndoială, se așază în genunchi, întinde mâna, timid la început, și caută în adânc, pe pipăite.

Mâna nu dă de nimic.

Se ridică în picioare, complet siderat. Acolo nu mai e nimic. Nici Rémi, nimic, totul a dispărut.

Doar imaginea mânuței cu degetele chircite care dispare încet-încet.

Antoine se întoarce și, cu pași de uriaș, mecanic, se afundă în tufișuri.

Ajuns la marginea pădurii, începe să coboare dealul și fuge, fuge, fuge.

Drumul cel mai scurt îl obligă să traverseze șoseaua de două ori. Se ghemuiește într-un crâng. Aflându-se la ieșirea dintr-o curbă care îl împiedică să vadă ce se întâmplă, ciulește urechile, dar nimic, doar blestematele astea de bătăi de inimă...

Se ridică, aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga și se decide. Traversează în fugă și intră iar în pădure chiar în momentul în care pe șosea apare camioneta domnului Kowalski.

Antoine se aruncă într-un șanț și rămâne nemișcat. Camioneta rulează pe șosea.

Băiatul nu mai așteaptă și începe din nou să alerge. La trei sute de metri de intrarea în oraș, se oprește un moment în tufișuri, dar simte că nu e timp de stat să reflecteze, ci, dimpotrivă, să se hotărască, rapid. Iese din

pădure și începe să meargă cu pas hotărât, speră el; încearcă să-și recapete suflul.

Are un aer normal? Își trece mâna prin păr. Câteva zgârieturi pe mâini, nimic vizibil, se șterge de pământ, smulgându-și apoi scaieții agățați de cămașă și pantaloni...

Crezuse că o să-i fie teamă să se întoarcă acasă, dar nu, din contră, brutăria, băcănia, intrarea în formă de portal a primăriei, toate locuri familiare îl readuc la viața obișnuită, îndepărtând coșmarul.

Pentru a ascunde manșeta sfâșiată a cămășii, își caută încheietura ca să și-o țină cu mâna.

Coboară privirea.

Și-a pierdut ceasul.

3

Era un ceas antiacvatic cu un cadran negru, curea verde fosforescent și un număr impresionant de funcții: tahimetru, cadran mobil indicând ora pe glob, un altul pentru cronometru, calculator... Un ceas foarte mare, prea mare pentru încheietura lui Antoine, dar tocmai de aceea îi plăcea. Ca să aibă permisiunea să și-l cumpere, fusese nevoit s-o bată la cap pe mama lui săptămâni întregi și nu reușise să-l obțină decât în schimbul unui munte de promisiuni și de angajamente diverse și la finalul unei lecții de morală despre conceptul de economii, lucruri necesare și frivolitate, capacitatea de a-ți înfrâna dorințele și multe alte chestii la fel de obscure pentru el, pe care maică-sa le citea prin reviste, în articole destinate creșterii și educării copiilor.

Cum o să explice brusca dispariție a ceasului în cauză? Pentru că mama lui o să se îngrijoreze, cu siguranță, pentru toate lucrurile acelea, și avea un ochi infailibil.

Ar trebui să se întoarcă? Unde putuse să-l piardă? Oare o fi căzut în groapa de sub fag... Dar dacă l-a pierdut pe drumul de întoarcere? Poate chiar pe șosea? Ar putea asta constitui o probă împotriva lui, dacă-l găsea cineva?

Ori, și mai rău, să fie chiar indiciul care să conducă cercetările direct la el?

Tulburat de aceste întrebări, Antoine n-a observat imediat activitatea nefirească din curtea familiei Desmedt.

Un grup de șapte–opt persoane părea cuprins de efervescență, mai ales femei, proprietara băcăniei, pe care n-o vedeai niciodată în magazin, doamna Kernevel, Claudine și chiar bătrâna doamnă Antonetti, slabă moartă, cu vocea ei tremurată și cu privirea ochilor ei albaștri de vrăjitoare, cu care te fixa ca o nesuferită plină de răutate ce era.

Roiul de femei masca silueta doamnei Desmedt, a cărei voce nazală abia putea să se facă auzită. Reușea de altfel performanța de a fi răcită aproape tot anul. „E din cauza alergiei la rumeguș, preciza ea întotdeauna pe un ton doct. Într-o astfel de regiune, la ce te poți aștepta?..." Își lăsa apoi mâinile să-i cadă, plesnindu-și șoldurile ca pentru a sublinia fatalitatea la care era condamnată.

În momentul în care a observat agitația din curtea vecină, Antoine a încetinit pasul. Apoi a auzit din spate niște pași grăbiți, era Émilie. Când a ajuns în dreptul lui, repirând greu, o voce a început să strige:

— Uite-l! Uite-l pe Antoine!

Doamna Desmesdt și-a făut loc cu coatele afară din curte, alergând spre el. Întregul grup s-a grăbit pe urmele ei.

— Știi unde e Rémi? l-a întrebat cu sufletul la gură.

În același moment, băiatul a înțeles că nu va fi în stare s-o mintă. Cu gâtul strâns, a dat din cap. Nu...

— Deci..., a insistat femeia.

Acel unic cuvânt, pronunțat cu o voce sugrumată, era încărcat de o atât de mare îngrijorare, încât puțin a lipsit ca Antoine să izbucnească în lacrimi. L-a salvat intervenția nevestei băcanului:

— N-a fost cu tine...

Băiatul a înghițit cu greu și s-a uitat în jur. Privirea i-a căzut asupra lui Émilie care, oprită din elanul cu care se îndrepta spre el, urmărea scena cu mare curiozitate. Antoine a reușit să îngaime cu voce gravă:

— Nu...

Era gata să se prăbușească, când nevasta băcanului a continuat:

— Unde l-ai văzut ultima dată?

Se pregătea să spună că nu l-a mai văzut de zile întregi. Cu fața albă ca hârtia, a făcut un gest vag spre grădină. Comentariile au reînceput și mai înverșunate.

— Dar, la urma urmei, doar nu s-a evaporat! a țipat de data aceasta femeia.

— Dacă ar fi trecut prin cartier, cineva l-ar fi văzut...

— Haideți să întrebăm...!

Doamna Desmedt se uita în continuare fix la Antoine, dar lăsa mai degrabă impresia că privea prin el, de abia începând să conștientizeze cu adevărat ce se întâmpla. Buza de jos îi tremura și continua să-l fixeze cu privirea. Deznădejdea ei l-a lovit pe Antoine direct în inimă.

Antoine i-a întors spatele, fără să se uite spre Émilie, și a pornit spre casă.

Înainte de a deschide ușa, s-a mai uitat o dată înapoi. I se părea că doamna Desmedt seamănă ciudat de mult cu nevasta domnului Préville, care reușea uneori să scape de sub supravegherea asistentei medicale și pe care o găseai buimacă în mijlocul străzii urlând după

singura ei fiică, moartă de mai bine de cincisprezece ani. Alături de această nefericire, de această deznădejde, părul blond și fragilitatea lui Émilie făceau o notă discordantă dureroasă.

Intrând în casă, Antoine a simțit ridicându-i-se o piatră de pe inimă. În salon, bradul de Crăciun, împodobit cu ghirlande, scânteia ca o poză de revistă.

Minție și lumea îl crezuse. Oare era în siguranță, cel puțin pentru moment?

Și ceasul ăla...

Mama sa nu ajunsese încă acasă, dar nu mai întârzia mult. S-a repezit la etaj, și-a scos cămașa, a făcut-o ghem și a vârât-o sub saltea. A îmbrăcat un tricou curat, s-a apropiat de fereastră, a dat într-o parte perdeaua și a zărit pe drum silueta greoaie a domnului Desmedt care se întorcea de la uzină și se îndrepta spre curtea casei, în care micul grup de femei revenise între timp. Întreaga lui făptură degaja o atât de mare putere și forță brută, încât Antoine a dat înapoi... Simpla idee de a se găsi față în față cu acel bărbat îi făcea stomacul să se strângă. Un val de greață l-a cuprins, a dus mâna la gură și n-a mai avut timp decât să dea buzna în baie și să se aplece...

În curând vor găsi cadavrul lui Rémi și vor veni să-l ia la întrebări.

A reușit să ajungă la el în cameră, dar l-au lăsat picioarele și a căzut în genunchi.

În mai puțin de o oră, poate, îi vor găsi ceasul pe șosea și-și vor da seama că a mințit...

Jandarmii o să înconjoare casa ca să-l împiedice să fugă. Vor scotoci peste tot, vor fi trei, poate chiar patru. Înarmați, vor urca încet scara cu spatele la perete, în timp ce de afară îi vor cere la megafon să se predea și să iasă cu

mâinile sus... Nu va putea să se apere. Îi vor pune cătușe. „Tu l-ai ucis pe Rémi! Unde ai ascuns cadavrul?"

Poate că-i vor acoperi capul ca să scape măcar de umilință. Va trece prin fața mamei lui, prăbușită la parter, repetând iar și iar Antoine, Antoine, Antoine... În stradă va fi strâns tot orașul, se vor auzi strigăte, urlete, nemernicule, asasinule, ucigașule de copii! Jandarmii îl vor împinge spre camionetă, dar în acel moment domnul Desmedt își va face apariția, va smulge dintr-o mișcare vesta de pe capul lui, doar pentru ca Antoine să-l vadă înălțând pușca la nivelul șoldului și trăgând.

O durere îngrozitoare l-a săgetat în vintre, a vrut să se întoarcă în baie, dar a rămas acolo, îngenuncheat pe podea, zdrobit, când tocmai a auzit o voce:

— Antoine, ești acolo?

Repede, să le înșele vigilența.

S-a ridicat, s-a dus și s-a așezat la birou.

Mama lui era deja în cadrul ușii, îngrijorată.

— Ce se întâmplă aici? La Bernadette e o nebunie!

El a făcut un gest a neputință, nu am idee.

Totuși, fusese luat la întrebări de doamna Desmedt, nu putea să nu știe nimic.

— E vorba despre Rémi... Îl caută.

— A, da? Și nu știe nimeni unde e?

Așa era maică-sa.

— Tocmai de-aia îl caută, mamă, că nu știu unde e, altfel nu l-ar mai căuta.

Dar doamna Courtin nu-l mai asculta, se îndrepta deja spre fereastră. Antoine s-a dus în spatele ei.

În momentul în care domnul Desmedt s-a întors acasă, în curte îl aștepta o grămadă de lume, tovarășii de cafea, colegii de la Weiser. Nori de un cenușiu de plumb

treceau pe cerul întunecat. În lumina aceea crepusculară, oamenii adunați în jurul bărbatului i se păreau lui Antoine o haită. A început să tremure.

— Ți-e frig? l-a întrebat mama.

El a făcut un gest de nerăbdare.

Jos, toate privirile s-au întors spre primar, care tocmai intra în curte. Doamna Courtin a deschis fereastra.

— Așteptați, așteptați, zicea domnul Weiser, care obișnuia să repete cuvintele.

Stătea cu palma larg deschisă în fața pieptului domnului Desmedt.

— Nu poți deranja jandarmii în felul ăsta!

— Cum adică în felul ăsta? a urlat omul. Doar n-a dispărut copilul tău, așa că poate ți se pare nimic...

— Dispărut, dispărut...

— Știi dumneata unde e, știi? Un băiețel de șase ani pe care nimeni nu l-a mai văzut de... cât... (s-a uitat la ceas și a făcut calculul încruntându-și sprâncenele)... aproape trei ore, nu înseamnă dispărut pentru dumneata?

— Bun, unde a fost văzut ultima oară copilul ăsta? a întrebat domnul Weiser, care încerca în mod vizibil să fie constructiv.

— L-a însoțit pe tatăl lui o bucată de drum, nu, Roger? a întrebat doamna Desmedt cu o voce puternică.

Bărbatul a aprobat. Obișnuia să vină acasă la prânz și, când se întorcea la uzină, Rémi îl însoțea adesea câțiva pași, apoi revenea liniștit acasă.

— Și unde erați când a apucat-o înapoi? l-a interogat primarul.

Puteai cu ușurință să-ți dai seama că domnului Desmedt nu-i plăcea ca patronul lui să se erijeze în anchetator. Ce, o să ajungă să-i dea ordine și în legătură cu felul

în care își conduce familia? Răspunsul său era plin de o furie abia ținută în frâu:

— Nu crezi că e treaba jandarmilor, și nu a dumitale, să demareze ancheta?

Era cu un cap mai înalt decât primarul și acum se apropiase și mai tare de el, ca să-l domine și mai și. Vorbea cu o voce de stentor și se vedea că domnul Weiser făcea eforturi ca să nu cedeze teren. Nu s-ar fi potrivit cu poziția lui autoritară, cu demnitatea lui. Femeile se retrăseseră, bărbații se apropiaseră, așa că părea înconjurat: erau toți lucrătorii lui, tați sau frați ai muncitorilor de la uzina domnului Weiser. Confruntarea aceasta neașteptată trezea în unii amenințarea cu șomajul, care plana surd asupra tuturor. Cât despre domnul Desmedt, nu s-ar fi putut spune care parte a lui era mai plină de furie: tatăl lui Rémi sau muncitorul.

Puțin interesată de înfruntarea între domnul Desmedt și primarul din Beauval, doamna Kernevel se hotărâse să preia inițiativa, așa că se întorsese acasă și dăduse un telefon.

Sosirea jandarmilor era mai mult decât putea suporta doamna Courtin. Așa că s-a grăbit să iasă.

Începuseră să apară și alți vecini, trecătorii se opriseră și ei din drum, cei absenți fuseseră sunați, cei care nu mai încăpuseră în grădina familiei Desmedt stăteau în stradă, toată această mică adunare se agita, vorbea, se interpela, dar schimburile de cuvinte se făceau în șoaptă, se murmura, vocile aveau o tonalitate gravă și preocupată.

Lui Antoine, apariția camionetei jandarmilor parcă îi întunecase mintea.

Oamenii legii treceau adesea prin oraș, îi cunoștea din vedere, doar se opreau cu plăcere la o cafea, comandau

în mod ostentativ doar băuturi fără alcool și insistau să-și plătească ei consumația. Interveneau uneori în cazul altercațiilor, mai înmânau câte un document oficial; apariția lor reprezenta întotdeauna un mic eveniment, lumea se întreba pe cine căutau, iar când camioneta se oprea undeva în vecini, oamenii se adunau ca la urs.

Antoine nu cunoștea gradele și i se părea că șeful era destul de tânăr. Se simțea ciudat de liniștit.

Cei trei jandarmi au fost nevoiți să-și facă loc prin mulțime ca să poată intra în grădină.

Șeful a interogat-o pe scurt pe doamna Desmedt. În timp ce asculta răspunsul întinzându-se sprea ea, a luat-o de braț și a obligat-o să intre în casă. Domnul Desmedt îi urma întorcându-se spre primar care încerca la rândul său să se țină după ei.

Apoi toată lumea a dispărut. Ușa s-a închis.

Mica mulțime s-a împărțit în mai multe grupuri, în funcție de afinități, muncitorii de la Weiser, vecinii din cartier care se cunoșteau, părinții elevilor. Nimeni n-a dat niciun semn că ar fi cazul să se retragă.

Antoine a remarcat că atmosfera se schimbase. Sosirea forțelor de ordine ridicase o mică întâmplare la rang de veritabil eveniment. Nu mai era vorba de un accident izolat, ci de ceva ce privea colectivitatea. Antoine simțea lucrul acesta. Vocile mai temperate, întrebările din ce în ce mai pline de anxietate, totul căpăta în ochii lui, implicat fiind, o formă din ce în ce mai amenințătoare.

A închis fereastra în grabă, trebuia să meargă din nou la toaletă. S-a aplecat peste chiuvetă, frânt în două, dar n-a putut să vomite. Își simțea stomacul bolborosind, cuprins de spasme teribil de dureroase. Și-a apăsat mâinile strânse pe...

A auzit un zgomot... Durerea s-a retras cu brutalitate, a ridicat capul. I-a venit în minte cerbul acela pe care îl surprinsese odată în pădure, stând în picioare și întorcând încet capul, cu botul în vânt, încercând să înțeleagă ceea ce nu putea să vadă, simțise prezența lui Antoine și, într-o clipă, se transformase într-o fiară hăituită, nervoasă, tensionată...

Antoine a înțeles imediat că mama lui nu era singură, mai auzea niște voci, voci bărbătești. S-a ridicat și, fără să-și încheie măcar cureaua de la pantaloni, a fugit în camera lui.

— Stați să-l caut, zicea mama lui, care începuse deja să urce scările.

Antoine s-a retras cât mai departe de ușă, trebuia să-și compună o altă morgă, dar n-a mai avut timp.

— Au venit jandarmii, i-a zis mama intrând. Vor să vorbească cu tine.

Tonul ei nu avea nimic îngrijorător. Antoine a perceput chiar un fel de mândrie: fiul ei și automat și ea erau obiectul preocupării autorităților, aveau nevoie să se consulte cu ei, voiau să le vorbească. Erau importanți.

— Să vorbim... despre ce? a întrebat Antoine.

— Despre... Rémi, ce altceva?

Doamna Courtin era aproape șocată de întrebarea lui. Apariția jandarmului avea să-i șocheze pe amândoi și mai tare.

— Îmi permiteți...?

A intrat în cameră încet, dar autoritar.

Antoine era incapabil să ghicească ce vârstă avea, dar în orice caz nu era așa tânăr cum părea în grădină. Acesta s-a mulțumit să se uite la el cu un zâmbet plin de înțelegere, a trecut rapid în revistă conținutul camerei,

apoi s-a apropiat și a îngenuncheat în fața lui. Avea fața rasă impecabil, ochii vii și pătrunzători și urechile destul de mari.

— Spune-mi, Antoine, îl cunoști pe Rémi Desmedt, nu-i așa...?

Antoine a înghițit în sec și a răspuns afirmativ cu o mișcare din cap. Jandarmul a întins mâna spre umărul lui, dar s-a oprit la jumătatea drumului.

— Nu te teme, Antoine... Vreau doar să știu când l-ai văzut ultima oară.

Băiatul a ridicat ochii și a văzut-o pe mama lui în ușa camerei, asistând la discuție cu un aer de satisfacție, aproape cu mândrie.

— Uită-te la mine, Antoine. Răspunde-mi!

Vocea nu mai avea aceeași inflexiune, era mai fermă, cerea un răspuns... la care Antoine nu reflectase. Fusese mult mai ușor cu doamna Desmedt. Pentru a-și aduna curajul, s-a întors către fereastră.

— În grădină, a reușit să articuleze. Acolo, în grădină...

— La ce oră?

Antoine a găsit încurajator faptul că vocea nu-i tremurase excesiv, nu mai mult decât i-ar fi tremurat oricărui băiat de doisprezece ani, interogat de un jandarm.

Încerca să-și aducă aminte: ce zisese doamna Desmedt mai devreme?

— Pe la unu și jumătate, cam așa ceva...

— Bine. Și ce făcea acolo Rémi...?

— Se uita la sacul în care era câinele, a venit răspunsul.

Jandarmul s-a încruntat. Antoine a înțeles că, în absența unei explicații, răspunsul lui părea lipsit de sens.

— Tatăl lui, al lui Rémi. Ieri, și-a omorât câinele. L-a pus într-un sac de gunoi.

Bărbatul a zâmbit.

— Da, bine, mie-mi spui? Se întâmplă tot felul de chestii de-astea în Beauval...

Dar Antoine nu avea chef de glume.

— Te cred, a reluat jandarmul. Și unde ziceai că e sacu-ăla?

— Acolo, a răspuns copilul, arătând pe fereastră, înspre grădină. Lângă resturile de moloz. L-a împușcat și l-a băgat în sac.

— Iar Rémi se afla în grădină și se uita la el, da?

— Da. Și plângea...

Jamdarmul a strâns din buze a înțelegere, da, înțeleg.

— Și după aceea, nu l-ai mai văzut...

Gest din cap: nu. Bărbatul l-a fixat, cu buzele strânse, concentrat la ceea ce tocmai auzise.

— Și n-ai văzut nici vreo mașină oprindu-se ori ceva de genul ăsta...?

Nu.

— Vreau să zic nimic anormal?

Nu.

— Bine!

Omul și-a plesnit mâinile de genunchi, bun, cam asta ar fi...

— Mulțumesc, Antoine, asta o să ne fie de ajutor.

S-a ridicat. În timp ce ieșea, i-a făcut un mic semn doamnei Courtin, care s-a grăbit să-l urmeze pe scări.

— A, da. Spune-mi, Antoine...

Se oprise în pragul ușii, întorcându-se spre el.

— Când l-ai văzut acolo, în grădină..., tu unde mergeai?

Răspuns reflex.

— La iaz.

Apoi și-a dat seama cât de repede a răspuns. Prea repede.

A repetat, mai calm.

— Am fost la iaz.

Jandarmul a afirmat și el, la iaz. OK, de acord.

4

Jandarmul s-a oprit pe trotuar, nehotărât.

Se uita la mulțimea de oameni adunată în stradă, care devenea din ce în ce mai numeroasă, mai agitată.

Auzea voci nerăbdătoare și puternice comentând felul în care decurgeau lucrurile. Ziua care era pe sfârșite făcea întoarcerea lui Rémi din ce în ce mai puțin probabilă. Cu ce să înceapă? Cine va avea de făcut ce? Primarul se foia între grupul de muncitori și camioneta jandarmeriei, încercând să-i calmeze pe unii și să le pună întrebări celorlalți... Perspectiva unei evolte colective nu era de neglijat, deoarece fiecare dintre ei se simțea, fără îndoială din motive diferite, victima vreunei nedreptăți și găsea în situația de față ocazia de a se exprima.

Tânărul jandarm s-a scuturat. A bătut ușor din palme chemându-și colegii.

Câteva minute mai târziu, au desfășurat o hartă militară, șeful a făcut apel la voluntari, care au ridicat mâna ca la școală. I-a numărat. Doamna Desmedt căutase în tot centrul orașului după ce descoperise că Rémi dispăruse, așa că fiecare voluntar a primit instrucțiuni să patruleze

în câte o zonă de la periferie, pe drumurile și cărările care duceau în Beauval.

Mașinile au demarat. Bărbații și-au îndreptat umerii urcându-se la volan, dând impresia că plecau la vânătoare. Însuși primarul s-a urcat în mașina municipalității pentru a participa la căutări. Chiar dacă toți acționau într-un scop nobil, în aer se simțea ceva vindicativ, de cuceritori, acea energie încărcată de virtute care duce deseori la linșaj și la atacuri rasiste.

De la fereastra lui, Antoine a avut paradoxala certitudine că toți oamenii aceia care se îndepărtau mergeau de fapt în căutarea lui.

Tânărul jandarm nu s-a urcat imediat în mașină. Observa, dus pe gânduri, acea hotărâre colectivă. Odată pusă în mișcare, exista posibilitatea să nu mai poată fi oprită cu ușurință.

Alerta s-a extins și la nivel departamental.

Fotografia și semnalmentele lui Rémi au fost plasate în toate locurile publice.

Acasă la familia Desmedt, femeile veneau una după alta ca să-i țină companie lui Bernadette. Doamna Courtin la rândul ei, după ce și-a terminat treburile și a pregătit cina, a strigat de jos:

— Antoine, mă duc la Bernadette!

N-a mai așteptat răspunsul. Copilul a văzut-o traversând curtea în pas alert.

El însuși fusese extrem de bulversat de vizita jandarmului. Era ceva pătrunzător și plin de suspiciune în toată atitudinea lui...

Nu-l crezuse.

Certitudinea aceasta îl strângea ca într-o menghină. Felul în care rămăsese un răstimp pe trotuar, gândindu-se

la ceea ce-i spusese el, ezitând să urce din nou ca să-i ceară explicații suplimentare.

Antoine se uita la curtea rămasă goală acum și nu îndrăznea să facă nicio mișcare. Când s-a hotărât să se întoarcă, jandarmul era acolo, în cameră, închisese ușa, se așezase pe pat și se uita fix la el. Afară, orașul era cuprins de o liniște stranie, ca și cum era golit de forța sa vitală.

Un timp îndelungat, omul n-a scos nicio vorbă și Antoine a înțeles, fără să poată face nimic, că propria tăcere reprezenta o mărturisire.

— Deci, tu erai la iaz...

Copilul dă din cap, da, așa a fost.

Bărbatul are un aer dezamăgit, strânge din buze, scoțând mici sunete de dezaprobare.

— Știi ce-o să se întâmple, Antoine?

Face semn spre fereastră.

— Toată lumea o să se întoarcă în scurt timp. Majoritatea nu vor găsi nimic, bineînțeles, dar domnul Desmedt se va fi oprit pentru un scurt moment în apropierea cărării care duce spre Saint-Eustache.

Antoine își înghite saliva. Nu vrea să i se povestească urmarea, dar jandarmul e hotărât să nu-l scutească de niciun detaliu.

— O să-ți găsească ceasul pe cărare și atunci va hotărî să meargă până la uriașul fag doborât. Se va apleca, va întinde mâna, va pipăi ceva, va trage de el și pe cine va găsi, Antoine? Ha, pe cine? Pe micul Rémi... Cât se poate de mort. Cu mâinile și picioarele moi, cu căpșorul atârnând, ca atunci când îl cărai în spate, ți-aduci aminte?

Copilul nu se mai poate mișca, deschide gura, dar nu reușește să scoată niciun sunet.

— Și atunci, domnul Desmedt îl va lua în brațe și îl va aduce acasă. Poți vedea scena? Domnul Desmedt care traversează întregul oraș cu fiul lui mort în brațe, urmat de toată lumea din cartier... Ce crezi că va face în continuare, după tine? Va intra în casă liniștit, îl va pune pe Rémi în brațele mamei lui, va ieși din nou, cu pușca în mână, va traversa grădina, va urca scările și va intra aici...

În acel moment, domnul Desmedt dă buzna în cameră cu pușca în mână. E atât de mare, încât e nevoit să-și aplece capul ca să intre pe ușă. Jandarmul nu schițează nicio mișcare, se mulțumește să-l privească țintă pe Antoine, doar te-am prevenit, ce-ai vrea să fac acum?

Domnul Desmedt se apropie, ridică pușca în dreptul șoldului, umbra lui îl acoperă pe Antoine și fereastra din spatele lui, întregul oraș...

O explozie.

Antoine urlă.

Se trezește stând în genunchi pe podea, ținându-se de burtă, a vomitat puțină fiere.

Ar fi dat orice să nu fie acolo în acel moment... Ideea l-a străfulgerat dintr-odată.

Să nu mai fie acolo...

Asta trebuie să facă. Să fugă.

A ridicat capul, lovit de neașteptata certitudine. Cum de nu s-a gândit mai devreme? Această perspectivă luminoasă l-a făcut să iasă din toropeală. Creierul lui, care funcționase până atunci la ralanti, s-a pus din nou în mișcare. Era foarte surescitat.

Și-a șters buzele cu mâneca și merge de-a lungul și de-a latul camerei. Ca să nu uite, a înșfăcat un caiet, o cariocă și a început să-și noteze în grabă tot ce-i venea în

minte: haine, bani, tren, avion (?), Spider-Man, pașaport! documentul pentru Germania, mâncare, cort (?), geantă de voiaj...

Trebuia să se grăbească. Să plece în seara asta, în noaptea asta.

Mâine-dimineață, dacă totul mergea bine, ar fi putut să fie departe.

A alungat din minte ideea de a se strecura pentru a-și lua rămas-bun de la Émilie, ea ar povesti totul, nici nu se pune problema. În schimb, va afla a doua zi că Antoine a plecat singur în căutarea aventurii, n-o să mai audă niciodată de el, sau da, îi va trimite cărți poștale, din lumea întreagă, ea le va arăta colegelor de clasă, iar seara va plânge uitându-se la ele, apoi le va așeza într-o cutie...

În ce direcție s-o apuce? Lumea o să-și imagineze că a luat-o în direcția Saint-Hilaire, așa că va pleca în direcția opusă, nu știa încotro duce drumul, pentru că, întotdeauna când pleca din Beauval, se ducea la Saint-Hilaire. Se va uita pe hartă.

Fierbea de agitație. Pentru fiecare obstacol găsea imediat o soluție. Gara din Marmont era la opt kilometri, va pleca noaptea, cât mai departe de șosea. Odată ajuns, va trebui să-și ia bilet, dar ca să evite să fie recunoscut, va ruga pe cineva să-l cumpere în locul lui, era foarte mulțumit de această viclenie. O să aleagă o femeie, așa va fi mai ușor. Îi va spune că mama lui tocmai îl adusese la gară și apoi plecase, uitând să-i ia bilet, îi va arăta banii... Banii! Oare câți avea pe libretul de economii?

A alergat la parter, aproape că era să cadă încercând să deschidă sertarul de la servanta de la intrare, libretul era acolo! Tatăl lui i-l alimenta cu scrupulozitate la fiecare zi de naștere. 1 565 de franci! Până în acel moment,

această sumă fusese ceva abstract, mama lui îi spunea mereu că poate să facă ce vrea cu ea, dar asta „doar când o să fii major, ca să-ți cumperi ceva util". Mama lui nu făcuse nicio excepție până anul trecut (și după câtă rezistență!), când cu ceasul antiacvatic.

Ceasul...

L-au trecut fiorii.

Mai mult de 1 500 de franci pe libret! Putea ajunge departe, dacă ținea de ei!

A luat libretul la el în cameră, mai surescitat ca niciodată. Acum trebuia să-și pună ordine în gânduri, să se organizeze. De-abia aștepta să-și aleagă destinația. În primul rând, trenul până la Paris? Sau mai bine Marsilia? Australia și America de Sud i se păreau cele mai sigure destinații, dar se întreba dacă din Marsilia... O să vadă el la fața locului. Cel mai bine ar fi să ia un vapor, ar putea să-și găsească ceva de lucru la bord ca să-și plătească biletul și să economisească banii pe care îi avea, pentru când va ajunge. A schițat un gest spre globul pământesc... Lasă, mai târziu... La noapte...

Valiză, nu, geantă de voiaj, cea maro, cea pe care mama o pusese la subsol. A alergat într-acolo. Pe când urca în cameră cu ea, a remarcat cât era de grea, trebuia s-o târască. S-a întrebat ce va zice lumea când îl va vedea în gară cu bagajul ăsta uriaș. N-ar fi mai prudent să ia altceva, rucsacul, spre exemplu? Le-a pus pe amândouă alături pe pat. Una ea prea mare, celălalt, prea mic... Hotărăște-te odată, repede! A ales rucsacul și a început să-l umple cu șosete și tricouri. Pe Spiderman l-a strecurat în buzunarul exterior, apoi a coborât să pună geanta de voiaj la loc și să-și caute libretul, pașaportul, documentul în care mama lui declarase că merge să-și

viziteze tatăl în Germania, nu-și mai amintea cum se numea, a, da, autorizația de a părăsi țara. O mai fi valabilă chestia asta?

Încă stătea acolo și ezita, când a auzit ușa de jos deschizându-se.

A recunoscut vocea mamei lui, dar și pe cele ale lui Claudine și doamnei Kernevel.

A întaintat cu precauție pe hol.

Doamna Courtin începuse să pregătească ceaiul și cele trei femei au continuat conversația începută în stradă:

— Unde s-o fi dus băiatul ăla?

— La iaz, zicea Claudine, unde altundeva putea să se fi pierdut? Sigur a căzut în el...

— Nu mai era acolo, dragă Claudine, a intervenit doamna Kernevel. După câte ne-a spus șoferul...

— Ce... ce șofer?

— O, Doamne, Claudine! Cel care a lovit câinele lui Desmedt!

Se putea observa cât era de agasată. Claudine era o fată foarte drăguță, dar incapabilă să înțeleagă ce-i explicai... Doamna Courtin a intervenit pe tonul didactic pe care-l folosea ca să-i țină prelegeri lui Antoine:

— Șoferul care a lovit ieri câinele familiei Desmedt... Azi-dimineață, cineva i-a zărit mașina parcată lângă iaz. Deci, e cineva care dă târcoale pe-aici...

— Eu credeam că bietul micuț s-a pierdut...

Claudine părea copleșită de descoperirea pe care tocmai o făcuse.

— Gândește-te, Claudine: nu l-a mai văzut nimeni de la ora unu după-masă și acum e șase. L-au căutat peste tot, n-avea cum să ajungă prea departe, are doar șase ani!

— L-o fi... Poate e vorba despre o răpire, dar de ce, Doamne Dumezeule?

De data asta nimeni n-a dat niciun răspuns.

Antoine n-ar fi putut spune de ce, dar ipoteza unei răpiri îl liniștea. Avea impresia că ipoteza asta îndepărta suspiciunile.

În spatele lui, a auzit mașini apropiindu-se. S-a repezit la fereastră.

Erau trei. Căderea nopții întrerupsese căutările. O a patra și-a făcut și ea apariția. Apoi a venit rândul mașinii municipalității, condusă de primar, să parcheze în stradă. Bărbații se întrețineau cu voce scăzută pe trotuar. Atitudinea hotărâtă și plină de elan dispăruse. De data asta aveau un aer stângaci și ușor vinovat.

Doamna Desmedt n-a mai așteptat ca unul dintre ei să-și adune curajul pentru a intra să-i spună noutățile, care de altfel lipseau, așa că s-a precipitat afară, descompusă, a ascultat poveștile unora sau altora. Fiecare informație părea s-o facă să se prăbușească tot mai mult în ea însăși. Bărbații aceia care se întorseseră bâiguind vrute și nevrute, noaptea care căzuse deja, orele care treceau... În sfârșit, a sosit și domnul Desmedt. A coborât din mașină cu umerii lăsați. Văzându-l, Bernadette s-a clătinat, Weiser abia a avut timp s-o prindă.

Desmedt a alergat, și-a luat nevasta în brațe și tristul cortegiu s-a îndreptat spre casă.

Fața ei albă ca varul, cearcănele, felul în care își mușca pumnii și leșinul brusc l-au zdruncinat pe Antoine.

Ar fi vrut să-i poată da copilul înapoi.

A început să plângă încet, fără zgomot, cuprins de o tristețe sfâșietoare, pentru că știa că Bernadette nu-și va mai revedea niciodată fiul.

În curând o să-l găsească mort.

Așezat pe o masă de aluminiu, acoperit cu un cearșaf. Femeia se va lipi de soțul ei, care o va lua de umeri. Angajatul de la morgă va ridica ușor cearșaful. Ea va vedea fața învinețită a micului Rémi, lipsită de expresie, cu hematomul acela enorm întins pe toată partea dreaptă a capului. Va izbucni în lacrimi, domnul Desmedt o va susține. La ieșire îi va face semn jandarmului de lângă ei, da, el e, e micul nostru Rémi...

Câteva minute mai târziu a apărut camioneta Jandarmeriei.

Antoine l-a văzut pe căpitan, însoțit de doi colegi, traversând curtea și sunând la ușă. Apoi au făcut cale întoarsă, dar de data asta însoțiți de domnul Desmedt care mergea între ei cu pași mari. Era plin de furie. Toți patru s-au îndreptat spre camionetă, de care s-au apropiat și ceilalți bărbați încă prezenți acolo.

Auzind strigăte, Antoine a închis fereastra.

— Unde-l duceți?

— Cu ce drept...?

— Lăsați-i să treacă, striga primarul care încerca să-i îndepărteze pe cei care se repeziseră la jandarmi.

— De ce? Pentru că primarul ține partea jandarmilor? Împotriva cetățenilor?

Oamenii legii și-au continuat drumul liniștiți și concentrați, l-au băgat pe domnul Desmedt în mașină și au demarat în trombă.

Majoritatea bărbaților s-au urcat și ei în mașini și au pornit în urma lor.

Antoine nu știa ce să creadă.

De ce îl luaseră pe tată? Îl bănuiau de ceva?

O, dacă ar fi arestat pe altcineva în locul lui, mai ales pe domnul Desmedt de care îi era așa de frică... Gândul

i-a zburat la Bernadette care tocmai își văzuse soțul plecând... Bombardat de impresii contradictorii, Antoine nu mai știa cu cine să țină.

Claudine și doamna Kernevel plecaseră, doamna Courtin s-a apucat să încălzească cina.

Antoine și-a reluat pregătirile în liniște. Rucsacul era mic, nu putea să pună în el tot ce-ar fi vrut, dar asta era, cu banii pe care-i avea putea cumpăra pe drum cele necesare.

Pe la șapte jumate, mama lui l-a strigat la cină.

— Îți dai seama ce poveste...

Vorbea mai mult singură decât cu el.

Până în acel moment, trăise evenimentul ca pe un fapt divers, ca pe una dintre acele povești din cartier despre care mai aduci vorba din când în când, peste ani, asta pentru că fusese convinsă că Rémi va apărea și pentru că puterea ei de înțelegere nu reușea s-o facă să conceapă că dispăruse cu adevărat. Își amintea de o mulțime de exemple de copilași care fuseseră căutați... Punând masa, îi povestea lui Antoine:

— S-a întâmplat, de exemplu, cu băiatul unei vecine a mătușii tale... Avea patru ani. Adormise în coșul de rufe, îți jur! L-au căutat ore întregi, chemaseră deja jandarmii, l-a găsit nora ei...

Au văzut în același timp girofarurile luminând ferestrele. Doamna Courtin s-a ridicat prima. A deschis ușa.

Camioneta s-a oprit, dar nu în fața casei Desmedt, ci a lor.

Doamna Courtin și-a scos șorțul cu un gest energic. Antoine era în spatele ei.

Tânărul jandarm s-a îndreptat spre ei.

Antoine a crezut că-și va da duhul.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dnă Courtin. Am vrea să vorbim cu fiul dumneavoastră...

Spunând acestea, s-a aplecat și a înclinat capul ca să-l vadă pe Antoine. Mama s-a încruntat.

— Dar de ce...

— Doar o formalitate, nimic altceva. Antoine?

Jandarmul n-a mai încercat de data asta să îngenuncheze ca să fie la înălțimea lui.

— Vrei să vii cu mine, băiete?

Antoine l-a urmat în curtea vecină, în apropierea celorlalți doi oameni ai legii. Domnul Desmedt era și el acolo, cu fața întunecată. Îl fixa plin de furie.

Jandarmul s-a întors spre băiat.

— Arată-mi locul exact în care l-ai văzut pe Rémi ultima dată.

Toată lumea se uita la el. Mama rămăsese în spatele lui.

Ce-i răspunsese lui Bernadette? Dar jandarmului? Nu-și mai amintea exact, îi era teamă că o să se încurce. Spusese ceva despre câine. Pentru că Antoine nu se mișca, jandarmul a repetat întrebarea:

— Antoine, arată-mi, te rog, exact locul în care se găsea.

Băiatul a înțeles atunci că jandarmul se plasase cu bună știință în acel loc, pentru a masca zona cu sacii menajeri. Dintr-odată totul i s-a părut mult mai simplu. A făcut un pas și a întins mâna.

— Acolo.

— Du-te și stai chiar acolo unde era.

Antoine a mers până la saci. Și-a imaginat scena. Se vedea pe el însuși trecând pe stradă, zărindu-l pe Rémi lângă sacul cu pricina, plângând...

A mai făcut câțiva pași. Aici.

Jandarmul s-a apropiat de el, a înșfăcat primul sac, l-a tras spre el, l-a deschis, a aruncat o privire înăuntru. Domnul Desmedt urmărea scena cu brațele încrucișate.

În ușa casei, silueta lui Bernadette se contura în penumbră. Își ținea gulerul hainei strâns în jurul gâtului.

— Și ce făcea Rémi...? a întrebat jandarmul.

Era prea mult. Rezistase câteva minute, dar în grădina luminată doar de lampa marchizei și de felinarele din stradă și simțindu-se privit de Bernadette, de domnul Desmedt, de jandarm și de mama lui care încerca să înțeleagă la ce ar putea servi toate astea... Ca să nu mai vorbim de lumea care se oprea în stradă ca să urmărească scena.

A început să plângă.

— E-n regulă, băiete, a zis jandarmul punându-i mâna pe umăr.

În acel moment, au început să se audă bătăi surde, ca aripile unei păsări îndepărtate. Era un elicopter care zbura pe deasupra pădurii Saint-Eustache, îndreptând un fascicul de lumină spre pământ.

Inima lui Antoine bătea în același ritm cu palele invizibile ale elicei care trasa cercuri pe cerul întunecat.

Jandarmul s-a întors spre domnul Desmedt salutând cu mâna la chipiu.

— Mulțumesc pentru colaborare... Am declanșat alerta, bineînțeles că o să vă ținem la curent cu orice noutate.

Însoțit de colegi, s-a întors la camionetă și a plecat.

Toată lumea s-a dus acasă.

— Încearcă și ei să înțeleagă cum s-au petrecut lucrurile..., a comentat doamna Courtin.

Apoi a închis ușa, a încuiat-o și s-a întors în salon.

Antoine a rămas în picioare la intrarea în cameră, cu privirea fixată pe ecranul televizorului pe care tocmai apăruse fața lui Rémi, zâmbitoare, cu părul aranjat, o fotografie făcută în clasă, la sfârșitul anului trecut. Antoine recunoștea acel tricou galben, pe care era imprimat un elefănțel albastru.

Reporterul încerca să schițeze un portret al celui dispărut: ce haine purta când a dispărut, ipoteze în legătură cu drumul pe care ar fi putut s-o ia. Avea 1,15 metri înălțime.

Fără să înțeleagă de ce, cifra aceea i-a frânt inima.

Fusese lansat și un apel la martori, un număr de telefon apărea în rulaj la baza ecranului. Se vorbea de scafandri care să cerceteze iazul. Antoine își imagina echipajele de pompieri, cu mașinile dotate cu girofaruri parcate pe drumul de acces spre iaz, scafandrii așezați pe marginea bărcilor lor pneumatice, dându-și drumul pe spate în apă cu mișcări iuți și precise...

Reporterul, o femeie de vreo patruzeci de ani pe care Antoine își amintea că o mai văzuse deseori la televizor, dar pe care astăzi o privea cu alți ochi, pentru că vorbea despre ei cu o voce gravă, aproape solemnă: „Primele cercetări au rămas fără niciun rezultat..."

Apoi au apărut niște imagini din Beauval, de arhivă, cu siguranță. Și câteva cadre cu mașini ale Jandarmeriei patrulând prin împrejurimi.

„...Iar nopatea i-a obligat pe anchetatori să amâne pentru mâine continuarea cercetărilor."

Antoine nu era în stare să se dezlipească de televizor. Avea o impresie stranie de déjà-vu, un fapt divers tragic dintre cele care se petreceau în fiecare zi, doar că de data asta el era direct implicat, pentru că era asasinul.

„...chiderea de către Parchetul din Villeneuve a unui dosar penal pentru investigarea cauzelor acestei dispariții."

— Vii la masă, Antoine? a întrebat doamna Courtin.

S-a întors spre el și s-a mirat văzându-l atât de palid.

— Ce clocești tu acolo? Nu m-ar mira...

5

Antoine de-abia a mâncat, mai bine zis nu a mâncat deloc. Nu-i era deloc foame.

— Mă rog, e de înțeles, a comentat mama. Cu toate evenimentele astea...

Băiatul a ajutat-o să strângă și apoi, la fel ca în fiecare seară, s-a apropiat de ea, a întins obrazul ca să primească un sărut și a urcat la el în cameră.

Trebuia să se pregătească, să termine de făcut bagajul, oare pe la ce oră ar fi fost bine să plece ca să nu fie văzut? Noaptea, oricum...

Și-a scos lucrurile de sub pat și deodată s-a simțit copleșit de îndoială: cum o să procedeze ca să poată scoate banii de pe libret?

Chiar și în puținele cazuri când mama acceptase în mod excepțional să apeleze la libret — ca, de exemplu, pentru a cumpăra ceasul cu pricina —, ea fusese cea care se dusese la poștă, nu poți s-o faci singur până nu devii major... Dacă o să se prezinte la ghișeu, o să-i ceară cartea de identitate, nu, poate că nu, poate că o să fie suficient să se uite la el, dar nu, așa ceva nu e posibil, băiete, trebuie să vii împreună cu mama sau cu tatăl tău...

Fără bani, fuga era imposibilă.

Întregul plan se năruia. Era condamnat să rămână și să aștepte să fie arestat.

Se simțea abătut, da, dar nu atât cât ar fi crezut. A început să se uite la lucrurile din camera lui cu alți ochi. Rucsacul burdușit cu șosete și tricouri și figurina Spiderman care se ițea din buzunar i s-au părut deodată ridicole.

Se agățase de ideea asta cu plecarea, cu fuga, dar crezuse oare cu adevărat în ea?

Brusc, s-a simțit cuprins de o oboseală imensă. Nu mai avea lacrimi. Era doar incredibil de epuizat.

A aruncat rucsacul sub pat, a strecurat libretul de economii și celelalte acte în sertarul biroului și s-a lungit în pat.

Somnul i-a fost bântuit de drumul infernal spre copacul căzut, cu Rémi în spate. Mâinile moi ale copilului mort, balansându-se, îi treceau iar și iar prin fața ochilor.

Și nu reușea deloc să avanseze. În ciuda tuturor eforturilor, distanța rămânea mereu aceeași. Se uita în jos, spre picioare, și zărea ceasul. Era exact precum cel din realitate, cu o brățară verde fosforescent, dar mai mare, imposibil de ignorat.

Rémi dispăruse de pe umerii lui. În locul lui, Antoine căra un ceas imens care cântărea mai mult decât cadavrul. Mergea prin pădure, îndepărtându-se de Saint-Eustache. Auzind un zgomot undeva în spatele lui, se oprea și se întorcea.

Era Rémi. Stătea întins pe burtă în gaura aia întunecată. Nu era mort, doar rănit, dar suferea cumplit, cu picioarele și câteva coaste rupte. Ținea mâinile întinse

spre ieșire, spre lumină. Spre Antoine. Striga după ajutor, să-l ajute cineva să iasă. Nu voia să moară.

Antoine!

Rémi urla întruna.

Antoine încerca să-l ajute, dar picioarele refuzau să-l asculte, îl vedea pe micuț întinzând brațele, auzea rugămințile transformându-se în urlete...

Antoine!

Antoine!

— Antoine!

S-a trezit, tresărind. Mama stătea pe marginea patului și îl fixa îngrijorată. Avea mâinile împreunate strâns.

— Antoine...

S-a ridicat, dintr-odată treaz. Și-a amintit.

Cât era ceasul?

Camera nu era luminată decât de la parter, iar lumina urca la etaj.

— M-ai speriat cum strigai așa... Antoine, e ceva...?

Copilul și-a înghițit saliva. A dat din cap că nu.

— Hm? S-a întâmplat ceva?

Oare era momentul să-i mărturisească tot? Dacă ar fi fost complet treaz, ar fi cedat cu siguranță tentației de a se debarasa de toată povara aceea prea grea pentru el, i-ar fi spus totul mamei, totul. Dar îi era greu să-și dea seama ce se întâmpla.

— Ai adormit îmbrăcat, cu pantofii în picioare... Nu e genul tău... Dacă te simți rău, de ce nu mi-ai spus?

Mama și-a pus mâna pe brațul lui; el s-a dat înapoi cu un gest brusc, nu-i plăcea să-l atingă. Ea nu s-a supărat, adolescenții ăștia, asta e, citise multe articole pe această temă, nu trebuie să iei lucrurile astea prea personal, vârsta era de vină, avea să treacă.

— Nu te simți bine?

— Ba da, sunt bine, a răspuns Antoine.

Doamna Courtin i-a pus mâna pe frunte, cu același gest pe care îl făcea de-o viață.

— Povestea aia te-a bulversat, e normal. Și jandarmii cu întrebările lor, noi nu suntem obișnuiți cu așa ceva...

Se uita la el cu un zâmbet plin de îngăduință. De obicei, atitudinea asta îl enerva pe Antoine, nu te mai uita așa la mine, nu mai sunt bebeluș, dar de data asta a cedat tentației de a se lăsa alintat. A închis ochii.

— Hai, a zis în sfârșit femeia, dezbracă-te și culcă-te!

A stins lumina și a lăsat ușa larg deschisă.

Antoine n-a mai putut să adoarmă decât spre dimineață.

6

Elicopterul de la Protecția Civilă a reluat căutările încă de la primele ore ale dimineții. Îl puteai vedea la intervale regulate, ridicai privirea și îl urmăreai. Alți jandarmi din departament au venit să le dea o mână de ajutor colegilor din Beauval. Camionete și mașini albastre treceau într-un du-te-vino prin centrul orașului grăbindu-se să verifice împrejurimile.

În curând se făceau douăzeci și patru de ore de când micul Rémi dispăruse.

Pe la magazine, unde lumea venea să asculte noutățile, domnea pesimismul. Și, în plus, o furie ușor confuză care se întorcea când împotriva jandarmilor, când a primăriei. Pentru că, în fine, jandarmii întârziaseră atâta înainte să înceapă cercetările, nu? Ar fi trebuit să-l caute imediat pe micuț. Părerile erau împărțite în legătură cu timpul pe care îl pierduseră, unii ziceau că trei ore (e enorm de mult, trei ore, când dispare un pușți de șase ani!), alții că mai mult de cinci, oricum, nimeni nu făcea același calcul, pentru că nimeni nu începea din același moment. La ce oră își dăduseră seama că a dispărut, pe la prânz? Nu, era cel puțin ora două

după-amiază, cineva o văzuse pe doamna Desmedt întrebându-i îngrijorată pe vânzători. Nici vorbă, Rémi l-a condus pe tatăl lui, care se întorcea la uzină la două fără un sfert. Bine, zicea doamna Kernevel, nu știm exact ora, dar măcar primăria ar fi trebuit să reacționeze. În legătură cu asta aproape toată lumea era de acord, domnul Weiser nici n-a vrut să alerteze jandarmii! Zicea că micuțul se va întoarce și vor cădea de proști că au alertat degeaba autoritățile!

Antoine nu mai ieșea din camera lui. Încerca să se concentreze pe Transformers supraveghind în același timp curtea vecină în care nu se prea petrecea mare lucru. Domnul Desmedt plecase pe străzi cu noaptea-n cap, în căutarea lui Rémi, și nu mai fusese văzut.

Mama lui Antoine venea acasă regulat ca să-i spună noutățile, care se contraziceau unele pe altele pe măsură ce trecea timpul.

Pe la sfârșitul dimineții, a apărut în oraș și o mașină a televiziunii regionale, o jurnalistă interoga trecătorii; apoi o echipă a venit să filmeze casa familiei Desmedt și a plecat.

Doamna Courtin s-a întors pe la prânz și a anunțat că un profesor de la școală era interogat de jandarmi încă de dimineață, dar nu-i știa numele.

După care a început să circule zvonul că scafandrii de la Protecția Civilă sunt așteptați la iaz pe la două după-amiază.

Doamna Courtin s-a dus la Bernadette ca s-o sfătuiască (și nu era singura) să nu meargă acolo, dar degeaba. Pe la unu jumătate, în curte erau vreo duzină de oameni dornici s-o însoțească, fie ca s-o ajute, fie ca s-o susțină moral. În momentul în care au plecat, ai fi putut jura că

se duc la o înmormântare, neavând un comportament prea încrezător.

Antoine a văzut grupul îndepărtându-se. Oare ar fi trebuit să meargă și el? Ceea ce l-a făcut să se hotărască a fost certitudinea că nu vor găsi nimic.

Pe drum era plin de lume. De departe era dificil să-ți dai seama dacă era vorba de o procesiune sau de un eveniment turistic.

Doamna Antonetti, postată pe trotuar în scaunul ei de paie, urmărea defilarea locuitorilor din Beauval cu un dispreț manifest de care nimeni nu se mai sinchisea de multă vreme.

Jandarmii puseseră bariere de securitate ca să împiedice lumea să se apropie de malul iazului, scafandrii trebuiau lăsați să-și facă treaba. La apariția lui Bernadette, susținută de doamna Courtin și de Claudine, agentul de serviciu n-a știut cum să reacționeze. Nu putea totuși să-i interzică mamei să fie de față, s-au indignat oamenii. Agentul era reticent, dar barierele au început să se clatine, s-au auzit strigăte, chiar o înjurătură, puteai observa plutind în aer aceeași stare de agitație care se declanșase încă din primele momente ale dispariției. Agentul a preferat să se îndepărteze și atunci se punea întrebarea: pe cine să lase să intre în zonă, s-o însoțească pe Bernadette?

Din fericire, a apărut căpitanul jandarmului. Ca reprezentant al autorităților, a luat-o de brat pe Bernadette și a condus-o până la camionetă, unde a servit-o cu un ceai din termosul lui. De unde era, femeia nu putea vedea nimic din ceea ce se petrecea la iaz, dar ea era acolo.

Antoine a rămas la distanță. Émilie i s-a alăturat. A încercat să înceapă o conversație cu el, dar n-a mai avut

timp, pentru că deja a apărut Théo, apoi Kevin și în curând toți ceilalți, băieți și fete. Toți adoptaseră aceeași mină ca și părinții lor, aceleași cuvinte ca părinții lor. Unii nici nu-l cunoșteau pe Rémi decât din vedere, dar dădeau impresia că fusese frățiorul tuturor copiilor, așa cum devenise deja fiul tuturor adulților.

— L-au arestat pe domnul Guénot, i-a informat Théo.

Dezvăluirea a produs un șoc. Era proful de științe, un tip foarte gras despre care se spuneau vrute și nevrute. Fusese văzut în Saint-Hilaire, ieșind din anumite locuri...

Émilie s-a întors surprinsă spre Théo.

— Nu e la Jandarmerie, l-am văzut azi-dimineață pe domnul Guénot!

Théo a fost categoric:

— Dacă l-ai văzut în dimineața asta, înseamnă că nu-l arestaseră încă. Dar pot să te asigur că e la jandarmi și că... mă rog, nu pot să spun nimic mai mult.

Ce enervantă era această manieră de a ascunde informații doar pentru a te lăsa rugat, dar ăsta era el, îi plăcea să facă pe importantul. Lumea trebuia să știe, au insistat mai multe voci. Théo își fixa picioarele, cu buzele strânse, ca și cum s-ar fi gândit ce atitudine să adopte.

— Bine..., a cedat într-un final. Dar să nu mai spuneți nimănui, da?

S-a auzit un zumzet de promisiuni. Théo a coborât vocea până la pragul la care de-abia îl puteai auzi, trebuia să te apleci ca să înțelegi ceva:

— Guénot... e gay. Lumea vorbește că a făcut deja diverse lucruri cu niște elevi... Au existat și plângeri, dar au fost mușamalizate. De directorul școlii, bineînțeles! Se pare că îi plac foarte tineri, dacă înțelegeți ce vreau să spun. A fost văzut de mai multe ori dând târcoale pe

la alde Desmedt. Oamenii se întreabă dacă nu cumva și directorul e...

Grupul a rămas interzis la aceste vești.

În ceea ce-l privește pe Antoine, nu prea înțelegea ce se petrece. În ajun, jandarmii păruseră să-l bănuiască pe domnul Desmedt, apoi îl lăsaseră în pace. De dimineață, era domnul Guénot. Și poate chiar directorul școlii. Căutau în iaz, unde Antoine știa că nu vor găsi nimic. Pentru prima dată în ultimele douăzeci și patru de ore a simțit că inima i se mai liniștește. Oare riscul se îndepărta? Nu putea să fugă, dar nu putea scăpa nici de întrebarea: dacă Rémi n-o să fie găsit niciodată?

Pe tot parcursul zilei, acest loc din apropierea iazului de unde nimeni nu putea vedea nimic, care nu ducea nicăieri, a constituit parcă o anexă a așezării Beauval, informațiile care le parveneau călătoreau pe un fir care nu mai putea fi reconstituit, așa că plecau de acolo îmbogățite de comentariile oamenilor, adică aproape cu totul altceva.

Pe la mijlocul după-amiezii, s-a stabilit o relație foarte strânsă între căutările întreprinse de scafandri la iaz și arestarea unui bărbat în legătură cu identitatea căruia părerile rămâneau împărțite, în ciuda asigurărilor lui Théo. În această cursă a vinovăției, domnul Guénot era pe primul loc, dar nici șoferul nu părea de lepădat, cel care accidentase câinele familiei Desmedt în ajun. L-a omorât pe loc, ziceau unii. Bietului Robert nu i-a mai rămas decât să pună câinele într-un sac de gunoi, și credeți că tipul s-a ostenit măcar să oprească să-și ceară scuze, vezi să nu! Cineva văzuse nenorocita aia de mașină ieșind din Beauval, un Fiat. Sau un Citroën. Albastru metalizat. Din '69, doar erau și ei șoferi. Dar s-a întâmplat în aceeași zi?

Câinele n-a fost omorât în ajunul dispariției micuțului? Ba da, dar a venit înapoi, vă spun sigur, Fiatul ăla!

Pe lista candidaților la vinovăție urmau vreo două–trei nume, cum ar fi cel al domnului Danesi, patronul gaterului din Pont, dar informația nu era prea credibilă venind din partea lui Roland, un angajat cu care omul se luase la bătaie cu câteva săptămâni în urmă pentru o poveste cu un furt care nu fusese încă elucidat. Zvonurile sunt o plasă fragilă, prind ori nu, depinde. Ăsta n-a prins.

Cât despre domnul Desmedt, era considerat un outsider puțin credibil. Morocănos, deseori brutal, scandalagiu de meserie, nu era campion la popularitate, dar avea înalta calitate de a fi din Beauval, prin definiție mai puțin susceptibil de vreo faptă reprobabilă decât domnul Guénot, care era din Lyon, ori, *a fortiori,* decât șoferul ăla pe care nu-l cunoștea nimeni. Nimeni nu putea să creadă că și-ar fi putut răpi ori chiar ucide propriul copil, de ce ar fi făcut așa ceva? De altfel, jandarmii periaseră întregul sector de drum pe care omul l-ar fi putut străbate împreună cu Rémi pentru a ajunge la uzină și nu găsiseră absolut nimic. De fapt, chiar și cei care nu-l prea aveau la inimă pe Roger Desmedt nu se îndurau să-l bănuiască.

Simpla idee că cineva ar fi putut să-l omoare pe Rémi, dulceața aia de băiat, cunoscut de toată lumea cu mutrișoara aia drăgălașă și ochii inteligenți, îngheța câteodată discuțiile, lungi momente de tăcere instalându-se când nimeni nu reușea să-și închipuie cu adevărat o asemenea oroare. Nici măcar Antoine nu reușea, deoarece, pe parcursul după-amiezii, propria reprezentare a evenimentului se schimbase. El era penultima persoană care îl văzuse pe Rémi în viață. Și, în legătură cu acest fapt, spiritele se aprindeau câteodată.

Antoine îl văzuse pe Rémi înainte sau după ce micuțul îl însoțise pe tatăl lui o bucată de drum? Importantă întrebare! Era o chestie de minute, dificil de tranșat. Așa că Antoine fusese obligat să povestească scena de nenumărate ori. Se adunau în jurul lui, ascultau a mia oară relatarea momentului în care el ieșea din casă, îl vedeau pe micul Rémi împreună cu el stând lângă grămada de moloz, își imaginau sacii menajeri, dintre care unul ascundea trupul câinelui mort. Antoine a început el însuși să creadă în toată povestea asta inventată; când începea să povestească, scena i se derula în fața ochilor, cu el în rolul principal, povestea începea să prindă și în capul lui, ca și în cel al interlocutorilor o dimensiune care o apropia puțin câte puțin de adevăr.

Théo Weiser, căruia îi fusese furat statutul de vedetă, rămânea deoparte. Antoine îl observa cu coada ochiului. Înconjurat de amicii de la școală ori de la colegiu, Théo șușotea privindu-l chiorâș...

Fără să știe de ce, Théo și el nu se înghițiseră niciodată. Émilie și ei doi formau un fel de trio informal și neobișnuit: Antoine era un elev bun care tocmai terminase primul trimestru din clasa a șasea cu rezultate excelente aproape la toate materiile. Émilie era o elevă medie, dintre acelea pe care le orientezi către filiera aflată la modă în anul curent. Théo, pe de altă parte, era un leneș, dar destul de inteligent cât să nu repete anul decât o singură dată. Mai mare cu un an, nu era în clasă cu Antoine și Émilie. Ci cu Kevin și Paul.

Această situație, de a fi singurii din Beauval în acea clasă de a șasea, de a se cunoaște dintotdeauna, de a se vedea în fiecare zi, ar fi trebuit să-i apropie pe Antoine și Émilie, dar nu se întâmplase chiar așa... Ultima ei

tentativă de a-i propune să iasă împreună, acolo, sub căsuța din pădurea Saint-Eustache, se soldase cu un eșec lamentabil. Băiatul nu se prea descurca în relațiile cu fetele, în general. Cu Émilie era și mai rău. Chiar dacă înainte de toată povestea asta ea îi popula toate visele și fanteziile...

Scafandrii s-au oprit cu puțin înainte de ora cinci după-amiaza, iar cei care mai rămăseseră pe-acolo s-au hotărât să se întoarcă în Beauval.

Antoine a iuțit pasul ca s-o ajungă din urmă pe Émilie, care mergea împreună cu câteva fete. A simțit imediat reticența cu care a fost întâmpinat. Nu-l privea în față, nu-i adresa niciun cuvânt. Oare exagerase acceptând să repete iar și iar mica poveste inventată? N-ar fi trebuit să atragă în asemenea măsură atenția asupra lui? În ciuda tuturor acestor întrebări, a prins-o cu forța de braț și a reușit s-o îndepărteze de tovarășele ei.

— E vorba despre Théo, a sfârșit ea prin a-i spune.

Nici nu era de mirare.

— E gelos, atâta tot.

— Oh, nu! a strigat ea. Nu e vorba...

Antoine a lăsat ochii în jos, dar ardea de nerăbdare să-i spună adevărul, așa că n-a fost nevoie ca el să insiste prea mult.

— Zice că tu ești cel care l-a văzut ultimul pe Rémi și...

— Și ce?

Vocea fetei a devenit gravă, febrilă:

— Și că Rémi venea adesea să te caute în pădure...

L-a străbătut un fior, ca și cum ar fi înghețat dintr-odată, ca și cum i s-ar fi făcut frig.

— Și mai zice... că în loc să caute prin iaz, mai bine ar scotoci prin Saint-Eustache...

Era o catastrofă.

Émilie l-a fixat îndelung, cu capul ușor aplecat, încercând să discearnă adevărul de minciună. Antoine s-a ghemuit o clipă sub lovitura acestei revelații. Théo ăsta era de o răutate rară, cu gelozia lui sordidă, nici nu i-a trecut prin minte lui Antoine că, fără să știe, Théo spusese adevărul.

Ceea ce l-a făcut să se hotărască a fost privirea lui Émilie, interogativă.

N-a mai stat să reflecteze nici la ceea ce făcea, nici la consecințe și a luat-o la fugă după grupul de oameni. Din fugă, a ridicat brațele și l-a lovit pe Théo în spate propulsându-l la doi metri depărtare. Fetele au început să țipe. Antoine s-a aruncat asupra lui Théo, s-a urcat călare pe pieptul lui și a început să-i care la pumni în față. Loviturile produceau niște sunete necunoscute, surde, organice... Théo era mai mare și mai puternic decât Antoine, dar atacul l-a luat total pe nepregătite. Când a reușit să-și doboare adversarul, avea deja fața plină de sânge. Antoine era culcat pe o parte când l-a văzut încercând să se ridice, și s-a dovedit mai rapid. A sărit în picioare, s-a uitat de jur împrejur în căutarea unei pietre, a găsit un lemn destul de gros, a făcut un pas, l-a apucat și, văzându-l pe Théo că se apropia clătinându-se, l-a ridicat cu amândouă mâinile și l-a lovit în obrazul drept.

Era un lemn de vreo patruzeci de centimetri lungime și destul de gros, dar total putrezit.

A explodat în mii de bucăți în capul lui Théo, cu un sunet sec. Antoine a rămas în mână cu o bucată ruptă, de culoarea ciupercilor.

Micul grup era atât de siderat de acest episod, încât nimeni nu s-a îngrijorat de ridicolul situației. Chiar dacă

atacul s-a terminat într-o manieră de toată mila, Antoine tocmai se împotrivise unei autorități pe care nimeni nu îndrăznise vreodată s-o conteste.

Adulții au dat fuga să-i despartă pe beligeranți. Strigăte, amabilități, batiste, șters sângele, din fericire nu se întâmplase mare lucru, doar o buză spartă.

În curând și-au reluat drumul spre Beauval.

Grupul de copii s-a despărțit spontan în două. Erau mai mulți de partea lui Antoine decât a lui Théo.

Antoine își trecea nervos mâna prin păr, descumpănit și bulversat de tulburătoarea similitudine... În două zile, lovise doi băieți cu o bucată de lemn. Pe primul, care chiar nu merita, îl omorâse.

Devenise oare un bătăuș obtuz, orbit de furie, asemenea celor pe care-i vedea în timpul recreațiilor?

A observat-o pe Émilie mergând pe lângă el. N-ar fi putut spune de ce, dar nu s-a simțit liniștit. Fetele astea și mania lor de a se îndrăgosti de bătăuși...

Cu puțin înainte de ora cinci, camioneta Jandarmeriei a adus-o acasă pe Bernadette Desmedt. Vederea femeii micșorată parcă de durere i-a frânt inima.

Așteptând-o pe mama lui să se întoarcă, Antoine a deschis televizorul și s-a uitat la știri, la reportajul despre alarmanta dispariție a micului Rémi Desmedt. Câteva imagini cu orașul, biserica, primăria. Apoi strada principală. În încercarea de a da o notă dramatică evenimentului (ușor patetică, deoarece reporterul n-avea nimic de spus ori de arătat), reportajul urma un itinerar care începea în centrul orașului, pentru ca apoi să se apropie de casa micului Rémi.

Antoine a urmărit cu o apăsare pe suflet imaginea străzii, a pieței centrale, a drogheriei, apoi a școlii...

Camera se apropia, dar nu de casa vecinilor, ci de a sa.

Nu-l căuta pe micuț, ci pe el.

Imaginile au surprins în sfârșit strada lor, casa familiei Mouchotte cu obloanele ei de un verde englezesc, apoi grădina familiei Desmedt. În dorința de a materializa și a evidenția golul lăsat de absența băiețelului, camera s-a mișcat de jur împrejur, zăbovind asupra leagănului ca să sublinieze abandonarea, asupra porții grădinii pe care o împinsese ca să poată ieși...

În momentul în care imaginea panoramică a surprins o parte a curții familiei Courtin, Antoine a așteptat ca obiectivul să se focalizeze asupra casei lor, să parcurgă fațada, să-l caute și să-l găsească în sfârșit în spatele ferestrei, să se apropie și să se oprească la un prim-plan al feței lui: „Și iată-l și pe băiatul care l-a omorât pe Rémi Desmedt și l-a îngropat în pădurea Saint-Eustache, unde jandarmii îl vor descoperi chiar mâine la prima oră".

A făcut fără să vrea un pas în spate și apoi a fugit să se refugieze în camera lui.

Doamna Courtin s-a întors într-un târziu de la treburile ei din oraș, care i-au luat de trei ori mai mult timp decât de obicei. Antoine a auzit-o trebăluind prin bucătărie, apoi urcând la el să-l vadă. Ea avea fața tensionată.

— Cel pe care l-au arestat nu e profesor...

Antoine a pus deoparte jocul Transformers și s-a uitat la ea.

— E domnul Kowalski.

7

Arestarea cu pricina îi dăduse peste cap atât pe doamna Courtin, cât și pe fiul său. Antoine își reproșa că îi trecea prin cap, dar nu se putea abține: dacă domnul Kowalski era găsit vinovat — nu-și punea problema cum ar fi fost posibil așa ceva —, nu l-ar fi deranjat atât de tare cât dacă ar fi fost oricine altcineva. Mama lui fusese veșnic nefericită pentru că era obligată să muncească pentru el, avea o reputație proastă și mai era și urât. Cercetările care nu duseseră nicăieri, iazul răscolit degeaba, și acum arestarea lui Frankenstein... Antoine începuse să spere că acest coșmar se va sfârși, că el va rămâne la adăpost, dar mai era și Théo, ale cărui vorbe cu subînțeles ar fi putut să conducă la el. Până unde o să meargă? Dacă îi spunea ceva tatălui său? Sau jandarmilor?

N-ar fi trebuit să cedeze furiei și să se repeadă asupra lui, ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau, a fost așa de nesocotit.

— Chiar nu mă așteptam..., murmura doamna Courtin. Domnul Kowalski...

Era vizibil tulburată de această veste.

— Nu l-ai suportat niciodată, a zis Antoine, așa că ce te-a apucat acum?

— Da, desigur! Dar, mă rog... Nu e ușor când cunoști persoanele în cauză.

A rămas tăcută un moment îndelungat. Antoine credea că se gândește la implicațiile pe care această arestare le va avea în viața ei, poate în munca ei, era îngrijorată.

— O să-ți găsești de lucru în altă parte. Te plângeai tot timpul, îți era groază să mergi acolo.

— A, da? Tu crezi că slujbele se găsesc așa, pe toate drumurile!

Se înfuriase.

— Spune-le asta și muncitorilor ce vor fi concediați de domnul Weiser în primele zile ale anului...!

Povestea asta cu disponibilizările circula de săptămâni întregi în Beauval. Când îl întrebai, domnul Weiser răspundea evaziv. Nu știa încă, depindea de o sumedenie de lucruri, trebuia să aștepte bilanțul trimestrial... Muncitorii constataseră că, în cursul ultimelor două luni, comenzile se înmulțiseră, dar așa se întâmpla de fiecare dată înainte de Crăciun. Domnul Weiser fusese nevoit să reangajeze pentru câteva ore pe săptămână o parte din muncitorii pe care îi concediase cu trei luni înainte, chiar și domnul Mouchotte mai prinsese de lucru timp de câteva săptămâni, ceea ce compensa într-o oarecare măsură criza din toamnă când comenzile scăzuseră drastic. Nimeni nu mai înțelegea nimic.

Antoine se întreba deseori dacă mama lui era realmente obligată să lucreze. Femeia îl blestema pe domnul Kowalski de mai bine de cincisprezece ani, ca să câștige cât? Nu știa chiar exact, dar oricum nu mare lucru, erau oare atât de săraci? Doamna Courtin nu se plânsese

niciodată în legătură cu banii primiți pensie de la fostul ei soț. „Măcar din punctul ăsta de vedere e corect...", spunea uneori, fără ca Antoine să înțeleagă prea bine în ce domeniu rămânea să-i facă reproșuri.

— Bine, să lăsăm asta, i-a spus ea în sfârșit, acum trebuie să te pregătești.

Dar se gândea la altceva.

În alternanță cu orășelele vecine, slujba de Crăciun se ținea în acel an în Beauval la ora șapte și jumătate seara, pentru că preotul trebuia să fugă s-o mai țină în încă șase localități.

Doamna Courtin întreținea cu biserica raporturi prudente și funcționale. Îl trimisese pe Antoine la orele de catehism din precauție, dar nu insistase când el se hotărâse să nu se mai ducă. Ea se ducea la biserică doar atunci când avea nevoie de ajutor. Dumnezeu era pentru ea un vecin un pic distant cu care îi făcea plăcere să se întâlnească și căruia nu se sfia să-i ceară câte un mic serviciu din când în când. Mergea la slujba de Crăciun ca în vizită la o mătușă în vârstă. Era și o mare doză de conformism în toată treaba asta cu religia. Doamna Courtin se născuse în Beauval, aici crescuse și trăise, într-un oraș mic unde toată lumea urmărește ce face toată lumea, în care părerea celorlalți cântărește zdrobitor. Așa că făcea de fiecare dată ceea ce *trebuia*, pur și simplu pentru că toată lumea în jurul ei făcea la fel. Ținea la reputația ei, așa cum ținea la familie și poate chiar cum ținea la viața ei, căci, fără îndoială, ar fi murit dacă și-ar fi pierdut respectabilitatea. Slujba de la miezul nopții nu era pentru Antoine decât o obligație printre toate celelalte pentru care se sacrifica de-a lungul anului pentru ca mama lui să rămână, în propriii ei ochi, o femeie demnă de luat în seamă.

Ca peste tot, credincioșii nu mai erau în Beauval atât de numeroși ca altădată. Dacă în timpul anului slujbele duminicale adunau un număr apreciabil de persoane era pentru că se uneau laolaltă cei din Marmont, Montjoue, Fuzelières, Varennes și Beauval.

Activitatea religioasă era destul de sezonieră. Majoritatea credincioșilor veneau la biserică atunci când lucrările agricole erau în primejdie, când prețul bovinelor intra în recesiune ori când fabricile din zonă își făcea planuri de disponibilizări. Biserica pretindea o anumită prestație, oamenii se comportau ca niște consumatori de servicii. Nici marile sărbători ciclice precum Crăciunul, Paștele sau Adormirea Maicii Domnului nu scăpau de această regulă utilitară. Era felul în care lumea se achita de obligații și care le permitea oamenilor, de-a lungul anului, să recurgă la serviciile la cerere. În acest sens, slujba de Crăciun avea întotdeauna mare succes.

Încă de la ora șapte, numeroși locuitori din Beauval se îndreptau spre centrul orașului. Ar fi trebuit să fie fericiți văzând biserica atât de plină, dar plăcerea le era stricată de faptul că mulți dintre oameni nu erau localnici.

De cum intrau, femeile se îndreptau spre naos; bărbații, pe de altă parte, mai întârziau afară ca să fumeze o țigară, să-și strângă mâinile, să schimbe noutăți, să se mai întrețină cu unii pe care nu-i văzuseră de mult, cu femei cu care se culcaseră în trecut, cu foști amici, chiar dacă relațiile se răciseră în timp.

Dispariția micuțului Rémi Desmedt provocase de asemenea un val de curiozitate care explica succesul evenimentului. Toată lumea urmărise la televizor reportajul

despre Beauval și cei care nu locuiau aici încercau acum să asocieze două imagini disparate, cea a orașului pe care îl cunoscuseră și care n-avea nimic palpitant și cea a veștilor proaste care, pe măsură ce trecea vremea, căpătau o dimensiune tragică.

După treizeci de ore, dispariția lui Rémi putea fi considerată îngrijorătoare în cel mai înalt grad.

Fiecare anticipa deznodământul.

Oare când va fi găsit? Și cum?

În piața din fața bisericii nu se vorbea decât despre asta, iar arestarea domnului Kowalski literalmente făcea irezistibile conversațiile. Doamna Mouchotte se uita cu ochii ei albaștri larg deschiși la Claudine care, printr-un miracol, era în magazin la venirea jandarmilor.

— N-a durat nici cinci minute, vă jur. Odată l-au înghesuit pe mezelar...

Doamna Courtin a intervenit:

— Și totuși, ce i se reproșează... concret?

O chestie cu alibiul. Cineva auzise că mașina lui fusese văzută în apropiere de Beauval, parcată la marginea pădurii.

— Deci pe unde umbla animalul ăla în acel moment? a întrebat cineva.

— Dar asta nu e o dovadă! a protestat doamna Courtin. Nu că aș vrea să-i iau apărarea, mersi, nici vorbă, totuși! Dacă nu mai poți să circuli cu mașina fără să fi acuzat că ai răpit un copil, atunci, zău, eu...

— Nu-i vorba de asta! s-a repezit doamna Antonetti la ea.

Vorbea cu o voce ascuțită și pronunța fiecare silabă ca și cum ar fi fost ultima, ceea ce dădea discursului ei un ton tăios și fără drept de apel, care impresiona.

Intervenția ei a atras imediat atenția, toată lumea întorcându-se spre ea.

— Problema e că acest Kowalski (în magazinul căruia nu pun niciodată piciorul, asta mi-ar mai lipsi) nu e capabil să spună ce a făcut în orele în care a dispărut copilul! Lumea i-a văzut mașina, dar el nu-și mai amintește ce făcea...

Femeia se bucura de o asemnea autoritate, încât nimănui nu i-a trecut prin cap să întrebe de unde avea această informație. Cu atât mai mult cu cât era mereu una dintre primele și cele mai bine informate persoane din Beauval, ceea ce i-a permis să încheie cu aerul cuiva care știe ce spune:

— E ciudat totuși, nu?

Doamna Courtin a confirmat din cap, da, destul de ciudat, chiar suspect... Dar nu părea sută la sută convinsă.

Antoine și-a lăsat mama acolo și s-a grăbit să se întâlnească cu câțiva amici de la școala de duminică, amici care erau de serviciu la slujbă. Émilie purta o rochie înflorată, aproape elegantă, din voal, și părea mai coafată decât de obicei, mai blondă, mai plină de viață, foarte drăguță, lucru dovedit de indiferența disimulată a tuturor băieților prezenți. Părinții ei, dintre cei mai înfocați credincioși, nu ratau niciodată slujba, iar Émilie era nelipsită de la orele de catehism încă de la o vârstă foarte fragedă. Doamna Mouchotte era capabilă să meargă la biserică de trei ori pe zi, soțul ei era singurul bărbat care cânta în cor, avea o voce de stentor pe care o înălța fără rușine deasupra tuturor, cu o forță care demonstra fervoarea credinței sale. Émilie, în ceea ce o privește, nu credea în Dumnezeu, dar reușea să afișeze față de mama

ei un asemenea devotament, încât ar fi crezut-o capabilă să se călugărească, dacă maică-sa i-ar fi cerut asta.

La apropierea lui Antoine, în grupul de copii s-a lăsat un moment de tăcere. Théo, care mirosea a fum de țigară, își privea cu ostentație picioarele. Avea buza umflată și de un roșu întunecat, cu o mică crustă deasupra. Nu s-a putut abține să nu-i arunce lui Antoine o căutătură încărcată de ranchiună. Era însă destul de abil ca să realizeze că arestarea neașteptată a lui Frankenstein preocupa mai mult lumea decât răfuiala lui cu Antoine. De altfel, Kevin l-a luat în primire imediat:

— Hei! Ai văzut că nu era vorba de domnul Guénot! Spui numai prostii!

Printre multe alte defecte, lui Théo i se părea că are întotdeauna dreptate. În sensul ăsta semăna cu tatăl lui, era un fel de marcă a familiei Weiser, ei nu se înșelau niciodată. Iar în situația de față, mai mult ca oricând era esențial pentru el să-și recapete statutul.

— Nu-i adevărat! a venit replica. Prima dată l-au arestat pe Guénot, i-au dat drumul, dar îl vor ține sub supraveghere, ascultă-mă pe mine. E pederast, nu încape îndoială. Un nemernic...

— Nu contează! a reluat Kevin, fericit că măcar o dată în viață reușise să-l aibă la mână pe fiul primarului.

— Ce nu contează? Ce nu contează? s-a ambalat Théo.

— Bah, nu mai contează, acum l-au arestat pe Frankestein!

Un murmur de aprobare a răzbătut din tot grupul. Arestarea asta era conformă cu opinia generală, rezumată în mod magnific de Kevin într-o singură expresie:

— Cu fața aia a lui...

Théo, care pierduse startul, nu voia să abandoneze partida, așa că a încercat o manevră de învăluire, declarând:

— Oricum știu mai multe decât voi despre toată chestia! Piciul... e mort!

Mort...

Cuvântul a produs senzație.

— Cum adică e mort? a intervenit Émilie.

Discuția s-a întrerupt. Domnișoara Vallenères tocmai își făcuse apariția și spectacolul notarului împingând-și fata în scaunul cu rotile făcea mereu să se aștearnă liniștea. Cincisprezece ani, slabă ca un țâr, cu mâinile legate cu niște batiste. Principala ei ocupație era să-și decoreze scaunul. Nu o văzuse nimeni lucrând, dar lumea vorbea că-și comandase o mască specială ca să poată să picteze cu spray-ul. Scaunul era o curiozitate renovată tot timpul, de curând fata îi atașase antene radio flexibile cum vezi la mașini, de zici că era o enormă insectă multicoloră. Unii copii o porecliseră Mad Max. Aspectul vesel al dispozitivului contrasta evident cu fața ei, întotdeauna concentrată, indiferentă la ce se petrecea în jur; lumea vorbea că e teribil de inteligentă, dar că va muri tânără și, într-adevăr, părea că până și o pală de vânt mai puternică ar fi putut s-o doboare. Era de aceeași vârstă cu mulți dintre copiii din Beauval, dar nu frecventa pe nimeni. Ori poate că nimeni nu o frecventa pe ea. De când se îmbolnăvise, era școlarizată la domiciliu de către o învățătoare.

Extravagantul scaun cu rotile, intrând în biserică, avea un aer provocator. Îți venea să te întrebi dacă Dumnezeu nu-i va cere socoteală pentru lipsa de smerenie. Tatăl și fiica erau urmați de doamna Antonetti, vipera aia

care n-ar fi ratat pentru nimic în lume ocazia de a arunca o privire în acest mic univers pe care-l ura de când se știa, cu toate fibrele ființei sale.

— Ești sigur că e mort? a reluat Kevin discuția cu voce scăzută, după ce au trecut.

Întrebarea era stupidă, având în vedere că nu fusese găsit cadavrul, dar traducea în fapt impactul pe care această idee îl avusese asupra întregului grup. Cuvântul în sine avea puterea de a-ți tăia respirația. Antoine a început să se întrebe dacă Théo spunea lucrul ăsta pentru a-și recâștiga popularitatea ori pentru că deținea realmente vreo informație.

— Și de unde știi? a insistat Kevin.

— Tatăl meu..., a început Théo.

A lăsat cuvintele să plutească în aer, apoi s-a uitat cu gravitate în jos clătinând din cap, ca unul care știe mai multe, dar nu are dreptul să vorbească. Antoine nu s-a mai putut abține:

— Tatăl tău ce?

Din momentul bătăii din după-amiaza aceea, intervenția lui Antoine nu mai avea aceeași greutate. Și îl obliga pe Théo la o reacție pe măsură. A aruncat o privire peste umăr ca să fie sigur că nu-l auzea nimeni altcineva.

— A vorbit cu căpitanul de la Jandarmerie... Se știe deja cum s-a întâmplat...

— Ce se știe?

— Să zicem că... (Théo a inspirat adânc și calm)... s-au găsit probe. În momentul ăsta se știe unde trebuie căutat cadavrul. E o chestiune de ore... Dar nu pot să spun nimic în plus.

S-a uitat la Antoine, la Émilie și la toți ceilalți, apoi a adăugat:

— Îmi pare rău...

Apoi s-a întors încet pe călcâie, a traversat piața și a intrat în biserică.

Cu siguranță era un bluf, dar oare de ce Théo îl privise pe Antoine primul? Émilie și-a prins o șuviță de păr între arătător și degetul mare și a început să și-o răsucească gânditoare. Dacă ieșea cu Théo (ceea ce Antoine încă nu aflase), oare se număra printre cei demni de încredere? Nu participase la discuție, nu spusese niciun cuvânt... Antoine nu îndrăznea s-o privească.

— Bine, eu plec..., a zis ea într-un final.

Apoi a părăsit grupul și a intrat, la rândul ei, în biserică.

Antoine ar fi avut chef să spele putina. Și fără îndoială că asta ar fi făcut, dacă mama lui n-ar fi apărut exact în acel moment.

— Hai, Antoine...!

În jurul lui, bărbații și-au stins țigările, și-au scos pălăriile și șepcile și apoi ușa bisericii s-a închis în urma lor.

Vei purta, vei purta, o, Sfântă Marie, pruncul așteptat de atâta vreme de oamenii din țara ta...?

Antoine și-a ocupat locul lângă mama lui, în apropierea traveei centrale, de unde putea vedea în fața lui ceafa lui Émilie, lucru care altădată avea un efect atât de intens asupra lui!... dar nu și în seara aceea. Vorbele lui Théo i se învârteau în minte. Aveau probe... Și-a atins instinctiv încheietura mâinii. Dacă era adevărat, ce mai așteptau? De ce nu au venit imediat să-l caute?

Poate slujba asta...

Fiți toți bine veniți, în noaptea aceasta de Crăciun când suntem fericiți să celebrăm nașterea lui Iisus.

Preotul era un tânăr imberb, durduliu, cu buze cărnoase și ochi febrili. Mergea ușor într-o parte, timid fiind, pentru că ura să deranjeze, dar toată lumea știa că trăia animat de o credință nestrămutată, austeră și exigentă, ce contrasta în mod uimitor cu înfățișarea sa. Puteai să ți-l imaginezi cu ușurință gol, pântecos și grăsuliu, flagelându-se într-o celulă de mănăstire.

... cel ce ne chemi și ne aduci Bucurie, Pace și Speranță...

Câteva femei stăteau grupate în stânga altarului în jurul doamnei Mouchotte, care le dirija din cap și umeri din fața micii orgi la care, de mai bine de treizeci de ani, cânta doamna Kernevel.

Câteva capete se întorceau regulat spre ușa bisericii. Lumea era dezamăgită că familia Desmedt nu apăruse. Puteau înțelege, și totuși, slujba de Crăciun... Întorcând capetele spre ușă, oamenii șușoteau.

Apoi, într-un târziu, au sosit.

Se țineau de braț asemenea cuplurilor în vârstă. Bernadette dădea impresia că se micșorase cu câțiva centimetri. Fața îi era albă ca varul, cu cearcăne largi sub ochi. Domnul Desmedt avea buzele strânse și părea că se stăpânește cu greutate. Valentine, fiica lor, venea după ei, îmbrăcată cu pantaloni roșii ce păreau extravaganți în această biserică și mai ales în această împrejurare. Émilie, exprimând opinia generală, zicea că e o „Marie-ridică-ți-fusta", ceea ce-l șoca pe Antoine, dar îi și înflăcăra imaginația.

A simțit la trecerea lor mirosul greu, aspru și brutal al domnului Desmedt.

După ce au ajuns în fața lui, Antoine a urmărit fundul rotund și roșu al lui Valentine legănându-se atât de expresiv, încât a simțit că-i vine apă în gură.

Doamne Iisuse Hristoase, cel trimis de Tatăl întru vindecarea și salvarea tuturor oamenilor...

Familia Desmedt a traversat lunga și impunătoarea travee centrală.

Chiar dacă slujba nu s-a întrerupt din cauza lor, această apariție a provocat o altfel de liniște, una plină de murmure, respect, admirație, durere și solemnitate.

Doamne, ai făcut să strălucească această noapte sfântă cu lumina ta cea adevărată; cu mare mila Ta ajută-ne pe noi să ne împărtășim cu preacuratele tale taine și să primim bucuria deplină în cer. Prin Fiul Tău și Domnul nostru Iisus Hristos.

Sosirea familiei Desmedt semănase cu intrarea celor pocăiți. Bernadette de-abia mergea. Domnul Desmedt se îndrepta încet spre transept, dar plin de o hotărâre aproape animalică, cu fruntea plecată și pasul greu, dând impresia că se ducea în întâmpinarea preotului, gata să-l ia la întrebări pe Dumnezeu însuși.

Ajunși în primul rând, s-au oprit. Nu mai erau locuri libere. S-au întors atunci spre naos ca și cum s-ar fi pregătit să străbată biserica în sens invers și să iasă. Valentine se apropiase de mama ei. Aliniați unul lângă altul, păreau că vor să înfrunte mulțimea de credincioși.

În tot tabloul acesta cu bărbatul debordând de furie ca un taur, cu femeia ajunsă la capătul puterilor și cu fata imatură transpirând energie sexuală și ratare, era ceva care îți rupea sufletul. Ai fi zis că această familie, din care lipsea cu ostentație micul Rémi, îi oferea Domnului spectacolul disperării sale.

Nimeni nu știa ce avea să se întâmple. Antoine, chiar dacă era departe, a simțit cu o acuitate fizică energia sălbatică pe care o degaja domnul Desmedt în momentul în care a ridicat capul și a fixat mulțimea. Nu s-a putut abține să nu arunce o privire spre domnul Mouchotte care, de la episodul de la uzină când domnul Desmedt îl lovise, îl ura visceral pe tatăl lui Rémi. Adevărul era că, tot iscând zâzanie, domnul Desmedt își atrăsese în Beauval inamici strașnici. Totuși, în fața spectacolului pe care îl oferea familia, primul rând a fost brusc cuprins de agitație, câteva persoane s-au ridicat imediat ca să le facă loc și s-au retras spre ușă. Cei trei Desmedt s-au așezat. Chiar în fața preotului care oficia.

Da, un prunc s-a născut, un Fiu ne-a fost trimis...

Când familia copilului a dispărut din raza vizuală a lui Antoine, Émilie s-a întors spre el și l-a fixat cu o insistență stranie.

Era o întrebare? Știa ceva?

Băiatul a căutat cu febrilitate sensul privirii ei, dar fata se întorsese deja. Îi transmitea un mesaj? Ce voia să spună?

Când Théo spusese: „Se știe unde trebuie căutat cadavrul", ea rămăsese ciudat de tăcută. Instinctiv, Antoine și-a îndreptat privirea spre ușa bisericii.

„S-au găsit probe."

Și atunci a avut revelația: Antoine a înțeles că Émilie îl sfătuise din priviri să nu mai rămână acolo.

Să fugă! Asta era! Așteptau sfârșitul slujbei de Crăciun ca să-l aresteze. Căzuse în capcană. Afară îl va întâmpina un cordon de jandarmi...

Mâine, păcatul din veac va fi răscumpărat și Mesia, Salvatorul lumii, va coborî printre noi.

Antoine va fi încolțit în mulțimea de credincioși care se vor înghesui spre ieșire. Încet-încet, lumea se va întoarce, căutând din priviri cauza apariției forțelor de ordine în fața bisericii, tocmai în noaptea de Crăciun. Și în curând, Antoine se va găsi străbătând singur traveea, toată lumea îndepărtându-se la trecerea lui...

O să înceapă țipetele...

N-o să-i mai rămână decât să se predea autorităților ori să aștepte să audă în spatele lui pașii grei ai domnului Desmedt. Va ajunge în dreptul lui. Antoine se va întoarce. Tatăl lui Rémi îl va întâmpina cu pușca la umăr și țeava ridicată în dreptul capului.

Antoine a scos un țipăt, dar care a fost acoperit de un altul.

Rémi!

Din primul rând, Bernadette se ridicase și își striga copilul. Trasă de mânecă de Valentine, s-a așezat încet la loc.

Doamna Kernevel, surprinsă de acel țipăt, s-a oprit din cântat, iar vocile celor din cor s-au stins în dezordine.

Apoi s-a făcut auzită cea tunătoare a domnului Mouchotte, urmată imediat de orgă, iar corul a reluat cântecul

întrerupt, cu o hotărâre destinată să strângă rândurile tuturor celor cuprinși de confuzie.

Doamne, Salvatorul nostru, arată-ne mila și bunătatea Ta. Salvează-ne pe noi! Tu care...

Preotul continua slujba și primea fiecare dintre acele manifestări, intrarea familiei Desmedt, oprirea orgii și a corului etc. cu un surâs infinitezimal ce exprima bucuria de a fi fost ales de Dumnezeu pentru a propovădui rigoarea morală unei comunități care își pierdea în mod vizibil reperele. Aspectul haotic al ceremoniei confirma nevoia enoriașilor săi de a avea un frate, un părinte spiritual care să le arate drumul. Depășiți de circumstanțele care scăpau puterii lor de decizie și înțelegere, oamenii urmăreau la rândul lor slujba cu o resemnare de condamnați.

Antoine reușise să se calmeze, nu, nu amâni arestarea unui ucigaș de copii, e imposibil, când ești sută la sută sigur, trimiți jandarmii și-l arestezi. Cât despre afirmațiile lui Théo, nu erau menite decât să-i salveze statutul. Chiar și vorbele cu subînțeles pe care le strecurase în ajun deveniseră inofensive odată cu arestarea lui Frankenstein. Antoine știa că mezelarul din Marmont nu avea nimic de mărturisit, așa că nu-l vor reține pentru mult timp. Ce se va întâmpla în continuare?

...un înger a apărut și le-a spus păstorilor: „Am venit să vă aduc o veste minunată, o bucurie pentru tot poporul: astăzi s-a născut Salvatorul. El este Mesia, Dumnezeu!"

Tânărul preot care dorea să-și țină oile împreună și-a început predica cu o voce gravă, responsabilă,

însuflețită de voința divină pe care era chemat s-o aducă la cunoștință credincioșilor.

Era la curent, bineînțeles, cu ceea ce se petrecea în Beauval (era cunoscut de altfel drept cel mai bine informat om din canton), îl cunoștea pe micul Rémi care venea împreună cu mama lui la slujba duminicală (pe tată îl vedea mai rar). În acea seară de Crăciun, îl vedea fără îndoială ca pe un fel de îngeraș. Se uita stăruitor la părinții din primul rând și la fețele grave și îndurerate ale celor din jur, ca și cum, printr-o rețea de capilare, durerea familiei iradia în întregul lăcaș. A fost zdruncinat de această constatare: nimic din bucuria pe care trebuia s-o aducă nașterea lui Iisus în ei nu se putea citi pe fețele oamenilor.

Era clar că, orbiți de realitatea care-i punea la încercare, enoriașii nu reușeau să înțeleagă sensul înalt al tainei pe care o trăiseră. A așteptat un lung moment, privind în mulțime.

— Viața ne pune mereu la încercare..., a început, în sfârșit.

Vocea i-a devenit dintr-odată clară și puternică. Răsuna în biserică cu un efect de ecou pe care el îl accentua în mod voit, lungind silabele.

— Dar aduceți-vă aminte: *„Dumnezeu înseamnă dragoste, bucurie, pace, răbdare...“* Răbdare! Așteptați și veți vedea!

Judecând după fețele credincioșilor, mesajul nu ajunsese la sufletele lor. Trebuia să le explice. Tânărul preot a început atunci, vibrând de hotărâre; era în acest cleric de țară avântul unui misionar care abia aștepta să se facă cunoscut.

— Dragii mei frați, vă cunosc durerea. V-o împărtășesc. Și sufăr împreună cu voi.

Era mult mai clar, privirile fixate asupra lui arătau că acesta era limbajul pe care îl înțelegeau. S-a simțit încurajat.

— Dar suferința nu e niciodată un accident... Ce înseamnă oare a suferi? E instrumentul minunat al lui Dumnezeu, care ne apropie de El și de perfecțiunea Sa.

Modulase într-un fel magistral acel „minunat“. Se lăsase dus de val, renunțase la discursul îndelung pregătit pentru a fi susținut în toate bisericile diocezei. În acel moment, credința vorbea în locul său. Dumnezeu îi arăta calea. Niciodată până atunci nu se simțise învestit cu o misiune mai înaltă.

— Da! Pentru că suferința, durerea și tristețea sunt penitența noastră...

A lăsat tăcerea să plutească, și-a pus coatele pe pupitru, s-a aplecat spre adunare și a continuat cu voce mângâietoare:

— Și la ce servește penitența?

Întrebarea a fost urmată de o lungă tăcere. Nimeni n-ar fi fost surprins să vadă vreo mână ridicată, ca la școală. Preotul s-a redresat, a îndreptat brusc arătătorul spre cer și a strigat cu o voce fără drept de apel.

— La triumful asupra răului care există în fiecare dintre noi! Dumnezeu ne pune la încercare ca să ne permită să-I demonstrăm profunzimea credinței noastre!

S-a întors și i-a șoptit ceva doamnei Kernevel, care i-a răspuns cu un gest amplu din cap.

Orga a început să răsune imediat, însoțită de vocea de trâmbiță a domnului Mouchotte. Corul a prins din urmă imnul manifestării grației divine:

Doamne, Dumnezeul nostru, fă întotdeauna ce este
mai bine pentru poporul tău,

Aleluia binecuvântați!
Cel ce primești sufletele fiilor Tăi
Aleluia binecuvântați!
Ca să-ți întoarcă dragostea cu care i-ai milostivit...

Unul câte unul, credincioșii au început să se alăture corului. Era greu de spus dacă acest cântec avea asupra lor un efect de consolare, balsamic, ori dacă era expresia credinței, dar preotul era fericit, își făcuse datoria.

După versurile de închinare și ultima rugăciune, a desfăcut o hârtie așa cum făcea de obicei pentru anunțurile parohiale.

— Mâine-dimineață se va organiza o căutare pentru a ajuta la găsirea dragului nostru Rémi. Jandarmeria apelează la voluntarii care ar putea să participe. Întâlnirea a fost fixată pentru ora 9 în fața primăriei.

La acest anunț, Antoine s-a simțit copleșit.

Pădurea o să fie bătută în lung și-n lat, îl vor găsi pe Rémi. De data asta, imposibil să le scape.

Informația n-a întârziat să producă efecte și în rândul credincioșilor, lumea a început să se agite, tânărul preot a potolit-o cu un gest autoritar.

Apoi s-a grăbit cu binecuvântarea, pentru că trebuia să plece spre Montjoue, nu mai avea mult timp.

8

La ieșirea din biserică, bărbații puneau o mână pe umărul lui Desmedt și-i strecurau cuvinte de îmbărbătare. Bernadette plecase uitându-se drept înainte, fără să bage pe nimeni în seamă. Cât despre Valentine, fiica lor, a rămas în picioare pe trotuarul din față, oamenii se întrebau ce așteaptă. Cu mâinile în buzunarele hainei, urmărea mulțimea ieșind din biserică cu o indiferență studiată.

Lui Antoine îi era rău de la stomac, tremura de frică, nu avea cu cine vorbi și se simțea înspăimântător de singur. Nu întârziase să plece spre casă. Se grăbise să plece fofilându-se prin mulțime.

Théo, înconjurat de adepții obișnuiți, lăsa să-i scape câteva indicii, care îi făceau pe ceilalți să caște ochii de surpriză. Antoine și-a continuat drumul în pas grăbit. Aversiunea dintre el și Théo se simțea până și în aerul din jurul lor. Când Antoine o să fie prins, Théo va deveni regele școlii, al orașului și nimeni niciodată nu va mai putea să-i pună în discuție autoritatea.

Antoine se simțea învins, strivit, sfâșiat.

În fața porții, s-a întors și a zărit, mult în spate, silueta mamei lui, care o luase de braț pe Bernadette. Mergeau foarte încet.

Vederea celor două femei îndurerate a avut asupra lui un efect devastator: braț la braț, doamna Desmedt plângându-și fiul ucis, doamna Courtin, chiar mama asasinului.

Antoine a împins poarta.

Casa era plină de aroma puiului pe care mama îl băgase în cuptor la plecare. Sub brad, stăteau câteva cadouri pe care ea reușea întotdeauna să le pună acolo fără ca el să observe. N-a aprins lumina. Camera era luminată doar de luminițele intermitente din pom. Sufletul îi era greu.

După încercarea de la slujbă, perspectiva unei seri în familie îl dobora.

Puține lucruri scăpau maniei doamnei Courtin de a da aspect ritual tuturor evenimentelor vieții de zi cu zi, iar seara de Crăciun se derula exact în același fel în fiecare an. Ceea ce pentru multă vreme fusese o bucurie sinceră și naivă devenise de-a lungul anilor o formalitate și apoi o povară. Care, trebuie spus, se mai și prelungea la infinit. Se uitau la programul de pe TV1, luau masa la zece jumate seara, deschideau cadourile la miezul nopții... Doamna Courtin nu făcuse niciodată diferența dintre petrecerea de Crăciun și cea de Revelion. Le organiza după același model, cu daruri și tot tacâmul.

A urcat în camera lui căutând ceea ce cumpărase pentru mama lui. Și asta era tot o sarcină sacră, să-i găsească în fiecare an ceva diferit. A scos din dulap un pachet, nu mai reușea să-și amintească ce era înăuntru. Eticheta aurită lipită într-un colț indica „Loto Tabac Cadouri — str. Joseph Merlin, nr.11". Era magazinul domnului

Lemercier, care avea, cum intrai, în stânga, o vitrină cu ceasuri deșteptătoare, cuțite, șervete, carnețele... Dar el nu reușea să-și amintească ce cumpărase de-acolo anul acesta.

A auzit-o pe mama lui împingând poarta, așa că a coborât în fugă și a pus cadoul alături de celelalte.

Doamna Courtin tocmai își agăța haina în cuier.

— O, la, la, ce poveste...

Întoarcerea de la biserică, cu Bernadette la braț, o dăduse peste cap. Această a doua noapte ce se lăsa peste dispariția lui Rémi, slujba, preotul care le spusese să se pregătească pentru ce e mai rău, mă rog, n-o spusese chiar așa, dar oricum asta fusese intenția, arestarea unei persoane pe care o cunoștea, toate astea depășeau puterea de înțelegere a lui Blanche Courtin.

Și-a scos pălăria și șoșonii în timp ce agăța haina și apoi a ridicat capul.

— Te-aș întreba...

— Ce?

Și-a pus șorțul de bucătărie.

— Să arestezi un om cumsecade ca...

— Of, mamă, oprește-te...!

Dar doamna Courtin nu mai putea fi oprită. Pentru a înțelege, avea nevoie să vizualizeze:

— Oricum, ți-l poți imagina răpind un băiețel de șase ani...? Și de ce să facă una ca asta...?

Era asaltată de o viziune. Și-a mușcat pumnul. A început să plângă.

Pentru prima oară după mulți ani, Antoine a simțit impulsul de a se apropia de ea, de a o lua în brațe, de a o liniști, cerându-i să-l ierte, dar fața ei, devastată, i-a frânt inima și n-a îndrăznit să facă nicio mișcare.

— O să sfârșească prin a-l găsi mort, bietul micuț, asta cu siguranță, dar în ce stare...

Își ridicase poalele șorțului de bucătărie ca să-și șteargă ochii. Antoine a ieșit din cameră, distrus, a urcat în fugă la el și s-a aruncat pe pat. A izbucnit la rândul lui în hohote de plâns.

N-a auzit-o venind pe mama lui. I-a simțit doar mâna pe gât. N-a îndepărtat-o. Oare acesta era momentul potrivit ca să mărturisească? Cu fața afundată în pernă, și-a dorit mai mult decât oricând s-o facă. Își pregătea deja cuvintele. Dar momentul eliberăriii nu venise încă.

A auzit-o pe doamna Courtin spunând:

— Sărăcuțul meu băiat, te-a afectat și pe tine, nu? Toată povestea asta... Era atât de drăguț, bietul copilaș...

Vorbea despre Rémi la trecut. A rămas apoi un moment lung ca să mediteze la acea cruzime, în timp ce Antoine își auzea inima bătându-i în tâmple, atât de surd că începuse să-l doară capul.

Pentru prima dată, ritualul de Crăciun era dat peste cap.

Doamna Courtin a deschis televizorul, dar nu se uita. Claponul era la fel de voluminos ca în fiecare an (era obligatoriu să arate ca un curcan american, enorm, ca în desenele animate, din care mâncau toată săptămâna). S-au așezat la masă fără să-i intereseze ora.

Antoine nu putea înghiți nimic. Mama mesteca o bucată de carne albă, cu ochii pe ecran. Muzica de revistă umplea sufrageria, însoțită de râsete, exclamații; prezentatori debordând de fericire țineau microfoanele ca pe niște globuri de înghețată declamându-și sloganele de circumstanță.

Cu mintea aiurea, mama i-a luat farfuria fără niciun cuvânt, ceea ce nu-i era caracteristic. A adus tortul trunchi de copac de Crăciun, genul de produs pe care Antoine îl detesta, apoi i-a zis cu o voce fals bonomă și care se voia antrenantă:

— Ce-ar fi să deschidem cadourile?

O dată în viață, tatăl lui reușise să cumpere ce trebuia. Pachetul conținea PlayStationul pe care și-l dorise, dar Antoine n-a simțit decât o bucurie abstractă, pentru că se simțea atât de singur! Cu cine urma să se joace? Nu reușea să-și imagineze nici măcar că ziua de mâine va putea exista. Când o să-l aresteze, va avea oare voie să-l ia cu el?

— Poate ar trebui să-l suni pe tatăl tău, i-a amintit doamna Courtin deschizându-și și ea cadoul.

Mima nerăbdarea, ce-ar putea fi... Antoine și-a amintit în sfârșit ce-i cumpărase: o cabană mică de lemn, al cărei acoperiș se deschidea și declanșa o melodie.

— Ce minunat! exclamase deja femeia. Unde-ai găsit-o? E superbă!

A ridicat mecanismul și a ascultat zâmbitoare, căutând în memorie. Era genul de melodie pe care toată lumea a auzit-o de o mie de ori fără să știe cum se numește.

— A, o știu, a murmurat ea căutând instrucțiunile.

A citit.

— *Edelweiss* (R. Rodgers). A da, poate...

S-a ridicat, l-a îmbrățișat pe Antoine care era pe punctul de a-și conecta PlayStationul. Venind din partea tatălui său, era de așteptat ca să nu fie ceva în ordine: își dorise *Crash Team Racing* și primise *Gran Turismo*, versiunea de anul trecut.

Doamna Courtin a terminat de strâns masa, a spălat vasele, apoi s-a întors în salon cu paharul de vin pe care și-l turnase mai devreme și de care nu se atinsese. L-a văzut pe Antoine cu maneta de la joc în mână, dar cu ochii pierduți, fixând un punct obscur undeva deasupra peretelui. A deschis gura ca să-l întrebe ceva, dar soneria de la ușă a întrerupt-o.

Antoine a tresărit, înnebunit de spaimă.

Cine putea fi? Mai ales într-o seară ca aceasta...?

Chiar doamna Courtin, care nu era fricoasă din fire, a înaintat pe culoar cu reticență. A deschis clapeta vizorului, și-a lipit fruntea de ușă și apoi a deschis repede.

— Valentine...!

Fata și-a cerut scuze.

— E vorba despre mama, s-a încuiat în cameră și nu vrea să deschidă, nu mai răspunde... Tata întreabă dacă...

— Vin!

A făcut câteva drumuri de la intrare spre bucătărie și invers, scoțându-și șorțul, căutându-și haina...

— Dar intră, Valentine!

De aproape, fata nu avea aceeași atitudine pe care Antoine o remarcase mai devreme, mutra aia condescendentă, privirea disprețuitoare. Rujul de buze de culoare foarte intensă îi scotea în evidență paloarea. Ochii creionați cu o umbră lată de un albastru-închis erau plini de lacrimi. A făcut un pas spre salon și s-a uitat la băiatul care se ridica. S-a mulțumit să-l salute cu un semn din cap, la care el a răspuns cu o mișcare scurtă a mâinii. Se uita fix la ea, fata luase acum un aer mai detașat, ca și cum ar fi fost singură și nimeni nu s-ar fi uitat la ea.

Purta aceleași haine ca mai devreme la slujbă, pantalonii aceia roșii și geaca Skai albă pe care și-a descheiat-o

cu un suspin, ca și cum de-abia atunci ar fi simțit căldura excesivă din cameră, dând la iveală un pulover de mohair roz care se întindea peste niște sâni pe care Antoine îi găsea incredibil de rotunzi. Se întreba cum puteau fi niște sâni atât de rotunzi, el unul nu mai văzuse niciodată unii la fel. I se distingeau chiar și sfârcurile prin material. Parfumul ei avea aroma unei flori cunoscute, dar nu-și putea da seama care...

— Dar, a întrebat doamna Courtin cu haina deja pe ea, nu ești gata încă?

— Merg și eu? s-a mirat Antoine.

— Normal că da. În situația...

S-a uitat la Valentine cuprinsă de jenă.

Antoine nu înțelegea în ce fel „situația" de față făcea prezența lui indispensabilă. Zicea asta din cauza lui Valentine?

— Bine, eu am plecat, mă ajungi din urmă, nu?

Perspectiva de a merge în casa vecinilor, de a da nas în nas cu domnul Desmedt, îi dădea dureri în stomac.

A auzit ușa trântindu-se.

A căutat din privire o scăpare.

— Ce e?

S-a întors dintr-un salt. Valentine nu o urmase pe doamna Courtin. Era acolo, în fața lui. Cu maneta de la PlayStation în mână și cele două coarne îndreptate spre tavan. A prins unul dintre ele ca și cum ar fi fost o coadă de topor, afișând un aer de profundă curiozitate. Mâna ei mică și fină a început apoi să-l pipăie, cu degetul arătător alunecând pe pe suprafața lui ca și cum de-abia atunci l-ar fi descoperit și voia să-i simtă luciul, textura, dar, făcând toate astea, își fixase privirea în ochii lui Antoine.

— Ce e asta? a repetat ea.

— E... un joc, a reușit el să articuleze.

Ea a zâmbit și s-a uitat din nou în ochii lui, continuând să manevreze joystick-ul.

— A, un joc.

Antoine a aprobat cu un gest vag, apoi a luat-o la goană, a urcat scările în viteză, a intrat la el în cameră și a inspirat adânc, inima stând să-i sară din piept. A încercat să-și amintească pentru ce venise. A, da. Pantofii. S-a așezat pe pat.

Starea de epuizare l-a cuprins din nou, n-a putut rezista tentației de a se lungi și de a închide ochii.

Revedea mâna lui Valentine, îi simțea încă prezența magnetică. Se simțea cuprins de o tulburare atât de intensă și de dureroasă, încât și-a regăsit graba.

Graba de a fi prins și arestat.

Graba de a mărturisi. De a se elibera, în sfârșit. De a putea să doarmă, să doarmă.

Consecințele înspăimântătoare ale unei posibile mărturisiri au început apoi să se estompeze în comparație cu posibilitatea de a trăi în teroare, cu imaginile acelea terifiante în minte. De cum închidea ochii, ca acum, Rémi îi apărea în față.

Mereu aceeași imagine.

Copilașul întins în groapa neagră, întinzând mâinile spre el...

Antoine!

Alteori nu rămâneau decât o mână care încerca să se agațe de ceva și vocea lui Rémi care se îndepărta, părând să se cufunde în neant.

Antoine!

— Te-ai culcat?

S-a ridicat ca mușcat de șarpe.

Valentine era în ușă, își scosese geaca și și-o aruncase neglijent pe umăr, ținând-o cu degetul arătător.

A examinat camera cu un fel de curiozitate care n-avea nimic de-a face cu curiozitatea și a înaintat puțin, în pași fluizi, de dans, pe care Antoine nu-i mai văzuse niciodată. Parfumul pe care el îl simțise mai devreme a invadat întregul spațiu.

Fata nu se uita la el. Se plimba încet, distrată și indiferentă ca o turistă într-un muzeu.

Lui Antoine i se făcuse foarte cald și încerca să-și revină. S-a aplecat, și-a luat pantofii și a început să-și lege șireturile, cu capul plecat și privirea în pământ.

A simțit-o apropiindu-se, intrând în raza lui vizuală destul de limitată. Ea s-a postat în fața lui, cu picioarele ușor depărtate; el nu reușea să-i vadă decât tenișii albi și manșetele pantalonilor roșii, ușor umezite. Dacă și-ar fi ridicat privirea, ar fi ajuns cu ochii la nivelul curelei.

Antoine și-a continuat treaba, dar mâinile tremurânde nu-l ascultau din cauza unei erecții aproape dureroase. Valentine nu făcea nicio mișcare. Părea să aștepte cu răbdare ca el să termine ce începuse. Apoi, Antoine s-a ridicat dintr-un salt, a ocolit-o ca să evite atingerea, dar din lipsă de spațiu și-a pierdut echilibrul și a căzut înapoi pe pat. S-a întors cu disperarea unui pește pe uscat pentru ca fata să nu observe protuberanța care îi umfla pantalonii. S-a ridicat din nou și a fugit spre ușă...

Valentine nu s-a întors. Geaca îi căzuse la pământ. Băiatul se uita la spatele ei.

Cu picioarele bine înfipte în podea, stând în continuare cu fața spre pat, și-a încrucișat brațele în față și și-a îmbrățișat umerii. Antoine i-a remarcat unghiile

acoperite cu ojă roz-bonbon. Nu s-a putut abține să nu-i admire fesele rotunde și ferme, șoldurile înguste și bretelele sutienului care îi defineau lejer spatele.

I s-a făcut rău. N-a reușit să înțeleagă dacă amețise ori dacă Valentine chiar începuse să se legene, mișcându-și ușor bazinul, într-un dans aproape imobil, silențios și lasciv.

S-a agățat de tocul ușii. Avea nevoie de aer. Să iasă. Chiar atunci.

A coborât treptele câte patru odată, s-a năpustit spre chiuveta din bucătărie, a deschis robinetul la maximum și și-a dat cu apă pe față. S-a scuturat. A apucat prosopul și s-a șters.

În timp ce-l punea la loc, a zărit pentru un moment silueta fetei traversând holul și îndreptându-se spre ușă. Aerul de-afară a pătruns în cameră; Antoine a fugit după ea. Ea era deja în stradă, înaintând cu pas hotărât, fără să se grăbească. A pătruns în curtea casei pe care a traversat-o indiferentă și a intrat în casă fără să se sinchisească să închidă ușa, atât de sigură era că Antoine o să alerge după ea.

Înainte să realizeze prea bine ce face, el era în casă la familia Desmedt.

Mirosul specific al casei lor l-a lovit în față. Nu-i plăcuse niciodată, un amestec de varză, transpirație și ceară de parchet...

Antoine a făcut un pas și apoi s-a oprit...

Chiar în fața lui, așezat în capul unei mese lungi din salon, domnul Desmedt îl privea fix.

L-a lovit dintr-odată certitudinea că Valentine venise să-l caute cu unicul scop de a-l aduce acolo, în fața tatălui ei.

Fata voia să lase impresia că se învârte pe-acolo fără rost, butonând cu un aer de indiferență programele TV, mângâind distrată cu arătătorul colțul comodei. Apoi l-a fixat la rândul ei. Nu mai era aceeași persoană. Adolescenta frivolă tocmai fusese alungată de umbra frățiorului ei care plutea în cameră ca o amenințare. S-a întors cu un gest brusc și a urcat scările dispărând fără un gest sau o privire.

— Sunt sus, i-a comunicat domnul Desmedt cu o voce cavernoasă.

Cu un gest din cap, i-a arătat spre etaj de unde se auzeau șușoteli nedeslușite. Salonul nu era luminat decât de becul de la bucătărie și de ghirlandele din brad, identice cu cele din casa Courtin. Cumpărate, fără îndoială, din același magazin.

Antoine era paralizat. Domnul Desmedt avea în față un pahar gol și o sticlă de vin. Își coborâse ochii cu un aer gânditor. A rămas așa un răstimp și apoi a părut să-și aducă aminte că nu era singur. A făcut semn spre scaunul de lângă el. Antoine s-a temut că o să se ridice și o să vină să-l ia din ușă ca să-l oblige să se așeze. A început să înainteze timid. Cu cât se apropia și începea să-l vadă mai de aproape, cu atât bărbatul acela masiv și brutal îl înspăimânta mai tare.

— Stai jos...

Scaunul pe care a căzut a scos un sunet de cretă scârțâind pe tablă. Domnul Desmedt s-a uitat la el un lung moment.

— Îl cunoști bine pe Rémi... Nu?

Antoine și-a mușcat ușor buzele, da, destul de bine, mă rog, puțin...

— Ți-l poți imagina fugind de-acasă? La șase ani?

A dat ușor din cap, nu.

— Îl crezi în stare să plece așa, la dracu-n praznic? Și să nu mai reușească să găsească drumul înapoi? Un copil născut și crescut aici în oraș?

Antoine a înțeles că întrebările domnului Desmedt nu erau niște întrebări propriu-zise, ci idei care-l munciseră în ultimele ore. N-a mai răspuns.

— Și de ce opresc căutările în timpul nopții? Ce, jandarmii n-au lanterne?

Antoine și-a depărtat ușor mâinile, incapabil să dea o explicație.

A sesizat mirosul bărbatului, de obicei destul de deranjant, acum amestecat cu cel de vin, băutură de care fără îndoială abuzase.

— Eu o să plec..., a murmurat Antoine.

Cum domnul Desmedt nu făcea nicio mișcare, s-a ridicat cu precauție. Ai fi zis că nu voia să-l trezească din somn.

Bărbatul s-a întors dintr-odată spre el, l-a apucat de șolduri și l-a tras spre el. I-a înconjurat talia cu brațele, și-a pus capul pe pieptul lui și a început să plângă în hohote.

Antoine a fost cât pe ce să cadă sub neașteptata povară, dar a reușit să reziste. Se uita la ceafa acoperită cu păr alb și des a tatălui lui Rémi și inspira mirosul tare al omului scuturat de lacrimi...

Prizonier în brațele puternice, și-a dorit să moară.

Pe comodă, fotografii de familie se înșirau în rame disparate. Una dintre ele era goală, cea în care se aflase poza pe care le-o dăduseră autorităților și care apăruse la televizor. Rémi în tricoul lui galben și cu părul...

Celelalte rame nu fuseseră mișcate ca să umple spațiul gol. Familia aștepta ca poza lui Rémi să fie din nou așezată la locul ei, ca totul să reintre în normal.

9

Părea că zorile nu voiau să apară, peste oraș cădea greu un cer de un alb lăptos și uniform. Primii sosiți l-au găsit pe domnul Desmedt în fața curții, în lumina palidă a marchizei, încălțat cu niște ghete grele și cu mâinile în buzunarele unei parka bej. Avea fața aceea mohorâtă din zilele lui proaste.

Erau mai mulți bărbați decât femei, dar și câțiva băieți, mai mari decât Antoine, de șaisprezece, de optsprezece ani, pe care nu-i cunoștea decât vag.

Antoine nu închisese un ochi toată noaptea și era sleit de puteri.

Din momentul în care a văzut de la fereastră lumea adunată în fața casei lui Desmedt pregătindu-se să plece în cortegiu spre primărie, și-a pierdut tot curajul.

— Cum adică nu vii?

Doamna Courtin era indignată. Cum o să-l judece lumea dacă nu merge, ce-o să creadă despre el, despre ea, despre ei? Nu că ar fi trebuit s-o facă doar pentru Bernadette... Tot orașul participa la această bătălie, era o datorie!

— Nici familia Mouchotte nu merge! a protestat Antoine.

Argumentul era de rea-credință, știa bine, nimeni nu-i ura mai mult pe alde Desmedt decât familia Mouchotte, lumea zicea uneori că ce bine că între casele lor era casa doamnei Courtin, pentru că altfel cei doi bărbați și-ar fi scos ochii de mult.

— Mă rog, a zis doamna Courtin, știi bine că...

Ca să nu-l mai bată la cap, Antoine a cedat și a coborât.

A strâns câteva mâini și a încercat să se țină cât mai departe posibil de familia Desmedt care oricum era înconjurată de multă lume. Valentine purta din nou blugii roșii, dar, din cauza luminii acelei dimineți triste, culoarea părea ștearsă, iar fata însăși pierdută în mulțime părea mai în vârstă, deplasată, neimportantă.

Au plecat în procesiune spre locul de adunare.

Dacă cei adunați în jurul familiei păstrau o tăcere încărcată de respect, printre cei aflați mai departe, șușotelile și comentariile erau în toi. Mai întâi, povestea cu iazul... De ani de zile se tot vorbea că ar trebui securizat accesul spre el, dar primăria nu făcea nimic.

Și apoi căutarea, era inițiativa primăriei ori a prefecturii?

Exasperarea care mocnea de mai bine de două zile găsea în această situație excepțională o nouă cale de manifestare, lumea se plângea de primărie, de primar, dar în realitate se referea la patronul fabricii Weiser. În această nemulțumire confuză se regăsea întreaga animozitate pe care presiunea socială o exercita asupra comunității și care, neîndrăznind să se exprime deschis, se agăța de nefericitul eveniment.

Protecția Civilă instalase două corturi mari, albe, în fața hotelului din centru, unde era plin de pompieri și jandarmi. Pf, dar unde sunt câinii? a întrebat cineva. Doamna Courtin stătea de vorbă cu nevasta băcanului. Antoine încerca să audă despre ce, dar nu înțelegea; în capul lui era un huruit grav, o vibrație continuă, sunetele ajungeau la el estompate, percepea aici o silabă, colo un început de frază, hei, Antoine! S-a întors. Era Théo.

— N-ai niciun drept să fii aici!

Antoine a deschis gura și de ce... Băiatul primarului și-a scos pieptul în afară, foarte fericit să trâmbițeze vestea proastă.

— Trebuie să fii major ca să poți participa! i-a explicat, ca și cum n-ar fi fost și el însuși vizat de restricția respectivă.

Doamna Courtin s-a întors agitată spre el.

— E adevărat?

Jandarmul care îl interogase în ajun pe Antoine și-a făcut și el apariția.

— Trebuie să aibă cel puțin șaisprezece ani...

I-a privit pe cei doi băieți cu o jumătate de zâmbet și a continuat:

— E bine că vreți să participați, dar...

Mulțimea devenea din ce în ce mai numeroasă. Oamenii își strângeau mâinile cu fețele serioase, dar hotărâte. Primarul se întreținea cu cei de la Protecția Civilă și cu jandarmii. Desfășurau din nou hărți militare. A apărut și un camion cu patru câini care trăgeau de lese. În sfârșit! a comentat cineva.

Le-a luat destul de mult ca să organizeze grupele de căutare, să le plaseze sub conducerea câte unui jandarm sau a unui pompier. Consemnul fiecărui grup era strigat

cu voce clară și fermă. Bărbații, cu căciuli sau șepci pe cap, făceau semne afirmative.

Antoine a numărat o duzină de grupuri de câte opt persoane.

A apărut și televiziunea agitând și mai mult spiritele. Un cameraman s-a concentrat asupra unui grup, iar oamenii s-au grăbit să se arate disciplinați, participativi și responsabili. Jurnalista nici nu știa de unde să aleagă, toată lumea avea ceva de spus. O femeie pe care Antoine n-o mai văzuse niciodată încerca să demonstreze cât de bulversată era, strângându-și pumnii la piept, ai fi putut jura că era mama micuțului dispărut. În timp ce ea își etala emoțiile, jurnalista se ridica pe vârfuri, încercând disperată să-i repereze pe părinți. Odată zăriți, nici n-a mai lăsat-o pe femeie să-și termine fraza și a început să dea din coate, mergând în zigzag prin mulțime, urmată de cameraman. În final au reușit să ajungă lângă cortul alb.

Când i-a văzut, doamna Desmedt a început să plângă. Operatorul și-a săltat rapid camera pe umăr.

Imaginile surprinse în acel moment urmau să facă înconjurul Franței în mai puțin de două ore.

Disperarea doamnei Desmedt și cuvintele ei îți rupeau sufletul. Dați-mi copilul înapoi! Câteva cuvinte de-abia inteligibile.

Dați-mi copilul înapoi!

Pronunțate cu o voce distrusă, vibrantă.

Cei din jur au fost atât de bulversați, încât tăcerea a început să se instaleze puțin câte puțin, lăsând loc unui moment de reculegere involuntar, ca o profeție.

Tânărul jandarm, înarmat cu o portavoce, a urcat pe peronul din fața hotelului, în timp ce agenți cu brasarde pe mână distribuiau niște broșuri.

— Vă mulțumesc că ați răspuns prezent, mai ales într-o zi ca aceasta...

În mod discret, fiecare se simțea măgulit de ideea de a fi considerat atât serviabil, cât și generos.

— Vă rugăm să citiți cu mare atenție consemnele care v-au fost distribuite. Nu vă grăbiți, concentrați-vă asupra a aceea ce vedeți. Este absolut necesar ca fiecare metru pătrat pe care îl parcurgem să poată fi apoi exclus în mod definitiv din itinerarul de căutare. M-am făcut bine înțeles?

S-a auzit un murmur de aprobare.

În timpul discursului, Antoine fusese distras de sosirea preotului și a doamnei Antonetti.

— S-au format nouă grupe. Patru vor pleca împreună cu echipajele cu câini în zona iazului, trei se vor duce în partea de vest a pădurii domeniului de stat și două spre Saint-Eustache.

Antoine a înghețat. Era terminat. Începuse.

Acum știa ce urma să se întâmple și ce avea de făcut. Într-un fel, lucrurile începuseră să se simplifice.

— După pauza de prânz, vom schimba destinațiile diferitelor grupuri în funcție de ce se va întâmpla până atunci. Dacă cercetările de azi nu vor da niciun rezultat, o să vă mai cerem ajutorul și mâine.

În acel moment a apărut domnul Kowalski.

Mergea încet, cu pași șovăitori. La trecerea lui se făcea liniște, toată lumea se dădea la o parte, dar nu din respect, ci pentru că bărbatul mirosea a sulf. I-au dat drumul..., se putea citi pe toate buzele. Oamenii se uitau unii la alții, circumspecți. L-or fi eliberat provizoriu? Nimeni nu știa nimic despre asta.

Pe măsură ce domnul Kowalski se apropia de primărie, lumea prin preajma căreia trecea își exprima gândurile cu voce scăzută. Eliberat, de acord, ziceau, dar poate doar din lipsă de probe... Pentru că... în sfârșit, nu arestezi așa pe oricine, îi arestezi pe cei implicați mai mult sau mai puțin. Nu iese fum până nu faci foc. Kowalski... Se spune că magazinul lui nu mai mergea aproape deloc, așa că fusese obligat să cutreiere orașele vecine, chestie care servise ambelor scopuri.

Fața omului nu trăda nimic din frământările lui interioare, era ca de obicei lungă și colțuroasă, cu obrajii supți și sprâncene stufoase...

A trecut prin apropierea lui Antoine și a mamei lui. Doamna Courtin i-a întors ostentativ spatele. Bărbatul a ajuns în fața jandarmului, s-a oprit și și-a deschis brațele, iată-mă, spuneți-mi ce am de făcut.

Jandarmul s-a uitat pe rând la diferitele grupuri și le-a simțit energia negativă. Unii întorceau spatele și privirile, alții, mai hotărâți încă, se puneau manifest în mișcare.

— După cum văd..., a tras jandarmul concluzia cu o voce în care se simțea dezgustul. Bun, dumneavoastră veniți cu noi.

Mulțimea s-a pus în mișcare, conversațiile s-au reluat, iar drumul s-a umplut de broșuri cu instrucțiuni de la Protecția Civilă.

Întors acasă, Antoine a rămas mult timp sprijinit în coate la fereastra camerei lui, uitându-se în depărtare. Când o să găsească cadavrul, vor începe să țipe, se vor vedea girofarurile mașinilor care vor urca în sus, pe drumul ce duce la Saint-Eustache.

Într-un final a închis fereastra și s-a dus la baie.

A golit toate ascunzătorile cu medicamente. Doamna Courtin, ca majoritatea francezilor, avea reputația de mare consumatoare de medicamente, avea din toate și în cantități apreciabile. Asta însemna multe comprimate.

Abținându-se să nu vomite, Antoine le-a înghițit cu pumnul. Începuse să plouă cu găleată.

10

Valul seismic născut în stomac l-a traversat din cap până-n picioare ca un fulger, i-a distrus rinichii și i-a explodat în gât săltându-l literalmente din pat. Și-a aplecat capul lăsând să-i scape un țipăt gutural urcându-i parcă din vintre, un șuvoi de fiere a țâșnit din el, în timp ce, asfixiat, încerca să-și mențină echilibrul.

Se simțea epuizat, spatele era o tortură. Cu fiecare icnet, corpul părea că ar vrea să-i iasă din învelișul său, să se regăsească apoi, să se lichefieze și s-o ia la goană.

Totul a durat mai bine de două ore.

Mama lui urca la el în mod regulat, schimba ligheanul așezat pe covor lângă pat, îi ștergea colțurile gurii, îi tampona fruntea cu un prosop rece și apoi cobora.

Când spasmele au început să se calmeze, a reușit să adoarmă.

În visul lui, Rémi era epuizat, nu mai avea nici el niciun strop de putere. Întins în gura aceea uriașă și neagră, nu mai avea forța să întindă brațele, doar mâinile acela micuțe, într-un ultim efort suprem. Apoi moartea se apropia, era acolo lângă el, îl prindea de picioare, îl trăgea spre ea, iar Rémi cădea în gol, dispărea...

Antoine!

Când s-a trezit, era deja seară. Nu știa ce oră ar fi putut să fie, dar cu siguranță nu era încă noapte, auzea televizorul la parter. A încercat să prindă sunetul clopotului de la biserică ce se auzea până la el în cameră atunci când vântul bătea din direcția bună. De altfel vântul chiar bătea, năpustindu-se asupra obloanelor. A numărat șase bătăi, chiar dacă nu era chiar sigur asupra cifrei. Să zicem că era între cinci și șapte.

Și-a concentrat atenția asupra noptierei. Un pahar de apă și o carafă. O sticluță cu un medicament pe care nu-l recunoștea.

S-a auzit soneria de la ușă, televizorul s-a stins.

O voce de bărbat, șușoteli.

Apoi a auzit pași pe scară și doctorul Dieulafoy și-a făcut apariția, singur, cu geanta lui masivă din piele, pe care a așezat-o lângă pat. S-a aplecat deasupra lui Antoine, și-a pus pentru o secundă palma pe fruntea lui înfierbântată, apoi, tot fără să scoată niciun cuvânt, și-a dat jos paltonul, a scos stetoscopul, a dat într-o parte pătura, i-a ridicat cămașa de pijama (oare când o îmbrăcase? nu-și mai amintea nimic) și a început să-l consulte în liniște, cu privirea fixată într-un punct imaginar, plutitor.

La parter, televizorul s-a deschis din nou, dar cu sonorul dat mai încet. Doctorul i-a luat pulsul lui Antoine. Apoi și-a pus la loc stetoscopul și a rămas acolo, așezat, cu picioarele ușor depărtate și mâinile încrucișate, gânditor și prudent.

Doctorul Dieulafoy avea cam cincizeci de ani. Dacă tatăl lui era, și toată lumea era de acord, un marinar breton care navigase pe toate mările lumii, despre mama lui se făceau o grămadă de speculații: o casnică vietnameză,

o prostituată chiezoaică ori thailandeză... După cum se vede, gura lumii nu oferea niciun indiciu viabil despre femeia pe care nimeni n-o cunoștea de fapt.

Doctorul venise în oraș de aproape douăzeci și cinci de ani și nimeni nu s-ar fi putut lăuda că-l văzuse vreodată zâmbind. Omul bătea de ani de zile drumurile cantonului, primea pacienți până târziu, toată lumea îl cunoștea, dacă îl chemau o dată, îl chemau și a doua oară, participase la o mulțime de nunți, de comuniuni, de botezuri, înmormântase o groază de oameni în vârstă, dar nimeni nu știa nimic despre el, nu tu nevastă, nici copii, fata băcanului îi făcea menajul, de cabinet se îngrijea singur. Duminica puteai să-l vezi prin ferestrele larg deschise, indiferent de vreme, îmbrăcat într-o haină fără vârstă, dând cu aspiratorul, lustruind, curățând, iar dacă vreun pacient profita de ocazie și-l solicita, doctorul Dieulafoy deschidea ușa, îl invita înăuntru, se spăla pe mâini și-l consulta, lăsând spray-ul de curățat și cârpa pe colțul biroului.

Antoine s-a ridicat de pe pernă. Stomacul greu încercat îl chinuia, iar gustul de vomă din gură era dezgustător.

Doctorul nu s-a mișcat, cufundat în gânduri. Fața lată de metis, perfect impasibilă, dar și imobilitatea lui îl făceau pe copil să se simtă prost, dar, încet-încet, a început să pară că nici nu mai era acolo, ca și când ar fi fost doar o mobilă nouă așezată de curând în cameră. Antoine s-a lăsat în voia propriilor gânduri. N-a mers. A vrut să moară și n-a reușit. Acum trebuia să se justifice, să dea explicații. Și-a amintit dintr-odată de plecarea vânătorilor, de grupurile de oameni îndreptându-se spre Saint-Eustache... Nu mai trebuia să se justifice, trebuia doar să confirme ceea ce toată lumea știa deja. Povara

lucrurilor cu care avea să se confrunte era atât de mare, încât, copleșit în avans, a închis ochii și a căzut din nou pe pernă.

— Vrei să-mi povestești, Antoine?

Doctorul avea o voce foarte caldă. Nu se mișcase niciun milimetru.

Antoine n-a avut puterea să răspundă la această întrebare. Moartea lui Rémi era în același timp foarte prezentă, dar și extrem de îndepărtată, prea multe lucruri și foarte diferite i se amestecau în minte. Oare unde duseseră cadavrul lui Rémi?

Și-o imagina pe Bernadette stând lângă corpul întins pe jos, încercând să încălzească mânuța rece între palmele ei...

Oare se așteaptă ca doctotul Dieulafoy să dea undă verde din punct de vedere medical, ca să vină să-l aresteze? Oare jandarmii o vor reține pe mama la parter? Fiind minor, poate că doctorul fusese trimis să-i smulgă mărturia... Nu mai știa care era întrebarea.

Penumbra din cameră l-a apropiat de Rémi. Și el a zăcut într-un loc întunecat până când l-au găsit.

Își imagina bărbații aplecați deasupra fagului uriaș. Domnul Desmedt nu lăsase pe nimeni să coboare în gaura neagră să-i caute băiatul, chiar și pompierii au rămas la o distanță respectuoasă. S-au mulțumit să lase în apropiere o targă și o pătură mare cu care să acopere trupul. Momentul în care tatăl a tras spre el trupul copilului a fost devastator. L-a prins de un braț, prima dată a apărut capul lui Rémi, lumea i-a recunoscut imediat părul castaniu, apoi i s-au văzut umerii. Era atât de moale, că ai fi zis că iese la suprafață în dezordine...

Antoine a izbucnit în lacrimi.

A simțit dintr-odată o ușurare neașteptată. Nu erau lacrimi obișnuite, ca în vremea când era liber, ci un torent profund și apăsător. Lacrimi care spălau și limpezeau.

Doctorul Dieulafoy a clătinat grav din cap, aprobând ceva ce nu fusese spus, dar pe care el părea că l-a înțeles.

Izvorul lacrimilor băiatului era de nesecat. Inexplicabil, în tot momentul acela era și bucurie. Bucuria unei ușurări la care nu mai spera. Se terminase, iar plânsul ăsta semăna cu cel din copilărie, avea ceva protector, îi oferea o mângâiere pe care urma s-o ia cu el, oriunde l-ar fi dus soarta.

Doctorul a rămas un lung moment ascultându-l cum plânge, apoi s-a ridicat, și-a închis geanta și și-a luat paltonul fără să se uite la el.

A ieșit fără niciun cuvânt.

Antoine s-a calmat, și-a suflat nasul și s-a ridicat pe pernă. Oare ar trebui să se îmbrace pentru când vor veni să-l ia...? Nu știa ce să facă, era prima dată când urma să fie arestat.

Mai întâi au răsunat pe scară pașii mamei sale. Deci ea o să-l ajute să se îmbrace și să coboare. Ar fi preferat pe altcineva, ea o să se agațe de el în timp ce jandarmii îl vor scoate afară.

Doamna Courtin a strâmbat din nas în timp ce intra, mirosul ăsta de vomă...

A luat ligheanul și l-a dus pe hol, apoi s-a întors și, în ciuda vântului care sufla puternic afară, a deschis un geam batant ca să aerisească. Aerul rece a pătruns în cameră. Băiatul a observat pe fruntea mamei un rid, semn că e preocupată.

S-a întors spre fiul ei.

— Pari să te simți mai bine, nu?

Fără să aștepte răspunsul, a luat de pe noptieră sticluța cu medicament și a turnat o doză într-o linguriță de cafea.

— Al naibii clapon... L-am aruncat pe tot. Cum poți să vinzi asemenea carne?

Antoine n-a reacționat în niciun fel.

— Hai! a mai zis ea. E pentru indigestie, o să-ți facă bine.

Trimiterea asta la un simplu deranjament stomacal l-a intrigat și l-a neliniștit. A înghițit îngrijorat medicamentul. Nu era sigur că înțelegea ce se întâmplă. Doamna Courtin a pus capacul la sticluță.

— Am făcut supă, o să-ți aduc o farfurie.

Ea făcea referire la claponul de care, își amintea bine, nici nu se atinsese. Și apoi, dacă făcuse o indigestie, ea, care chiar mâncase carne de pasăre, de ce nu se simțea rău?

Antoine încerca să-și amintească ce se întâmplase, dar erau multe părți lipsă. Nu reușea să facă o distincție clară între realitate și ceea ce probabil visase. S-a ridicat. Își simțea picioarele slăbite, și-a pierdut echilibrul și a fost nevoit să rămână pe marginea patului. S-a gândit din nou la Valentine. Fusese vis sau realitate? O vedea în fața lui în timp ce-și lega șireturile, încerca să se ridice brusc, dar cădea pe pat, ca acum...

După ce fusese Revelionul și înainte, domnul Desmedt îl ținea strâns de mijloc. Apoi plecarea spre pădurea comunală și spre Saint-Eustache...

A închis ochii, încercând să scape de amețeală, și a mai încercat o dată. Sprijinindu-se de pereți și de mobile, s-a îndreptat spre hol, a împins ușa de la baie, s-a sprijinit de chiuvetă, a deschis dulăpiorul de medicamente.

Gol.

Își amintea cu precizie, înainte să adoarmă, medicamentele împrăștiate pe noptieră și câteva căzute pe jos... Unde dispăruseră acum?

S-a întors în cameră cu aceeași dificultate.

Să se lungească în pat a fost o ușurare.

— Ia...

Doamna Courtin îi adusese o tavă cu un bol de supă aburindă, pe care a așezat-o cu grijă pe pat.

— Nu prea mi-e foame, a protestat Antoine slăbit.

— Oh, da, astea sunt indigestiile, te simți rău multă vreme, n-ai chef de nimic.

Televizorul din salon îl tulbura. Să-l țină deschis ziua în amiaza mare nu era ceva normal pentru doamna Courtin, puteai chiar afirma că nu cadra cu scara ei de valori. Aparatele astea te îndobitocesc.

— Doctorul Dieulafoy a zis că o să treacă din nou diseară, să vadă cum te simți. I-am zis că nu e nevoie, că te simți foarte bine și n-o să facem acum o tragedie dintr-o simplă indigestie! Dar știi cum e omul ăsta, conștiinciozitatea întruchipată... Așa că va trece...

Doamna Courtin bântuia prin cameră, de la birou la fereastră, închizând o ușă care era deja închisă, se agita inutil, își căuta o atitudine pe care s-o afișeze, dar neliniștea pe care o manifesta era în contradicție cu vocea fermă și sigură:

— Un clapon fezandat, dă-ți seama! E prima și ultima oară când mi se întâmplă așa ceva!

Antoine a remarcat că evita să pronunțe numele lui Kowalski. Din punctul ei de vedere, când nu vorbești despre un anumit lucru, acesta încetează să mai existe.

— În sfârșit, a reluat ea, să nu facem dintr-o simplă indigestie un capăt de țară! I-am spus-o și doctorului, care vorbea de spital și bla, bla, iată că ți-a dat un vomitiv și gata.

Părea să-l ia pe doctor ca martor în toată afacerea.

— Un simplu vomitiv, așa îi spune, nu...? Bun, deci nu mai mănânci supă?

După această explicație lungă despre care Antoine nu știa unde voia să ducă, acum, dintr-odată, doamna Courtin părea grăbită să plece.

— Sting lumina? Ar fi mai bine să te culci... Asta e, somnul e singurul medicament... Odihnă!

A stins lumina din proprie inițiativă și a închis ușa.

În camera căzută în penumbră, nu se mai auzea decât șuierul vântului întețindu-se, poate se pregătea o furtună.

Antoine încerca să recompună din frânturi tot ceea ce auzise și înțelesese, medicamentele dispărute de pe noptieră, venirea medicului, intervenția mamei sale... Unde aveau să ducă toate astea?

A adormit.

S-a auzit soneria de la ușă și l-a trezit.

Nu știa dacă doar ațipise ori dacă dormise mai mult. A tras draperiile, s-a apropiat de ușa întredeschisă și a recunoscut vocea doctorului.

Doamna Courtin îi spunea în șoaptă:

— Nu e mai bine să-l lăsăm să doarmă?

Pașii doctorului s-au auzit totuși pe scări.

Antoine s-a culcat la loc, s-a întors pe-o parte și a închis ochii.

Medicul a intrat și a rămas mult timp în picioare lângă pat, nemișcat. Tensionat, Antoine încerca să respire

normal. Cum trebuie să respiri când dormi? A încercat să respire lent și adânc, cel puțin așa credea că e atunci când dormi.

Bărbatul s-a mișcat în sfârșit și s-a așezat lângă el pe pătură, exact în același loc în care stătuse la prima vizită.

Antoine auzea doar vântul de-afară și propria-i respirație.

— Dacă ai vreo problemă, Antoine...

Vorbea pe un ton grav, reținut, intim. Copilul era nevoit să ciulească urechea ca să-l audă.

— ...cheamă-mă, te rog, la orice oră din zi și din noapte... O să te simți slăbit o zi–două, apoi totul o să reintre în normal și poate că atunci o să vrei să vorbești cu cineva... doar dacă simți nevoia, nu te obligă nimeni, doar dacă...

Cuvintele veneau lent, frazele doctorului nu erau duse până la capăt, finalul lor rămânea plutind în cameră ca un abur ușor.

— Dacă te-aș fi internat... lucrurile ar fi stat cu totul altfel, înțelegi... Acolo știi și tu că, în ziua de astăzi, nu știu cum să... De-aceea am venit să te văd. Ca să-ți spun că orice s-ar întâmpla, vreau să zic, dacă se va întâmpla, poți să mă chemi, să mă suni... Oricând. Știi tu. Ca să vorbim... Oricând.

Antoine nu mai auzise niciodată, și, de altfel, nimeni altcineva din oraș, un discurs atât de lung din partea doctorului Dieulafoy.

Bărbatul a rămas așa vreme îndelungată, lăsându-i timp, dacă îl asculta, să înțeleagă mesajul, apoi s-a ridicat și a ieșit așa cum intrase. Ca o fantomă.

Antoine nu reușea să se dezmeticească. Doctorul Dieulafoy părea că nici nu vorbise cu el, ci îi îngânase în șoaptă un cântec de leagăn.

Antoine nu și-a schimbat poziția. S-a lăsat în voia somnului, luptând împotriva vuietului vântului care se auzea până în camera lui: un strigăt disperat repetat la infinit...

Antoine!

Când s-a trezit, fără să-și dea seama de ce, a realizat că de data asta se făcuse foarte târziu. Totuși, televizorul, jos, încă era deschis.

Evenimentele din ajun i-au revenit în minte foarte limpede. Plecarea vânătorilor, medicamentele, vizita doctorului...

Ar fi trebuit să fugă.

Și-a amintit și de asta: voise să plece.

S-a ridicat, era slăbit, dar a reușit să stea în picioare. S-a lăsat rapid în genunchi, a căutat sub pat. Nimic.

Totuși era sigur, absolut sigur, că acolo aruncase rucsacul plin cu haine. Și cămașa făcută ghem.

S-a ridicat și s-a repezit să deschidă sertarele comodei: toate lucrurile erau din nou la locul lor. Până și figurina Spiderman era așezată lângă globul pământesc. A deschis și sertarele de la birou. Documentele pe care le pusese acolo nu mai erau.

Trebuia să se aștepte la asta.

A întredeschis ușa de la cameră și a coborât ușor scările. A auzit televizorul la parter. S-a îndreptat spre comoda de la intrare și, cu o grimasă, a tras ușor primul sertar. Pașaportul și autorizația de ieșire din țară erau acolo, deasupra, aranjate perfect la locul lor...

Acum era sigur că mama luase medicamentele de pe noptieră, golise rucsacul pregătit în mod vizibil pentru fugă și pusese la loc pașaportul și libretul de economii...

Oare ce crezuse ea despre faptul că Antoine se pregătise să fugă? Ce știa de fapt? Nimic, fără îndoială. Dar în același timp era posibil să fi intuit esențialul. Realizase oare ce fel de legătură avea Antoine cu dispariția lui Rémi?

A închis sertarul și a făcut câțiva pași. A descoperit-o atunci pe mama în fața televizorului, foarte aproape de ecran, cum ar face o femeie oarbă. Se uita la jurnalul de la miezul nopții pe canalul regional. Sonorul era dat aproape de minim:

— „...despre copilul dispărut vineri după prânz. Căutarea organizată ieri în pădurea comunală n-a dat, din păcate, niciun rezultat. Totuși, n-a putut fi acoperită întreaga zonă unde ar fi putut ajunge, pădurea Saint-Eustache, de exemplu. Jandarmii au hotărât să continue mâine-dimineață".

Camera de filmat urmărea grupuri de oameni aliniați, avansând într-un ritm lent, unul lângă altul...

— „Iazul de la Beauval a făcut și el obiectul unei prime serii de scufundări ale scafandrilor de la Protecția Civilă, care își vor continua și ei cercetările mâine-dimineață."

Imaginea mamei lui aplecate cu înfrigurare spre televizor i-a strâns inima și l-a făcut să-și dorească să moară.

— „Un număr Telverde, afișat la baza ecranului, vă stă la dispoziție, pentru eventuale informații. Vă amintim că, în momentul dispariției, micuțul Rémi Desmedt, în vârstă de șase ani, era îmbrăcat cu..."

Antoine a urcat din nou în camera lui.

Nu putuseră scotoci toată pădurea într-o singură zi. Planificaseră încă o căutare. A doua zi de dimineață.

Se vor întoarce acolo.

Antoine n-o să mai aibă a doua șansă.

Și-a dat seama atunci, o dată în plus, cât de mult spera ca această furtună care-i amenința de două zile să se dezlănțuie, în sfârșit.

Afară, vântul, din ce în ce mai furios, făcea obloanele să se izbească de perete.

11

Vântul n-a încetat să bată toată noaptea, devenind atât de violent, încât chiar și ploaia puternică și abundentă care căzuse până la primele ore ale dimineții fusese alungată și, epuizată, încetase.

Urmele dramatice ale furtunii se vedeau peste tot. Totuși, în loc să slăbească, se năpustea asupra întregii regiuni cu dezinvoltura unui cuceritor sigur pe forțele sale.

Tot orașul se trezise.

Antoine resimțea cu putere oboseala acumulată în ultimele două zile, mai ales că nu închisese un ochi toată noaptea.

Stătuse treaz imaginându-și forma pe care o va îmbrăca dezastrul devenit acum inevitabil. A rămas în pat, ascultând zgomotele furtunii. Ferestrele vibrau îndărătul obloanelor, iar vântul se năpustea pe horn cu un bubuit surd. Băiatul observa o legătură difuză între imaginea casei zguduindu-se sub puterea furtunii și propria lui viață. Se gândea intens și la mama lui.

Femeia nu știa nimic precis despre felul în care dispăruse Rémi și rolul pe care Antoine îl avusese în toată povestea, oricine altcineva ar fi fost copleșit de imagini

sordide, de groază în stare pură, dar nu și doamna Courtin. Ea avea abilitatea de a ridica între faptele care o copleșeau și imaginație un zid înalt și solid, care nu lăsa să treacă spre ea decât o angoasă difuză, pe care reușea s-o atenueze ocupându-și mintea cu o groază de lucruri obișnuite și de ritualuri infailibile. Viața trebuia să meargă înainte. Era expresia ei favorită. Asta însemna că viața trebuia să-și urmeze cursul nu așa cum era, ci așa cum își dorea ea. Realitatea nu era decât o chestiune de voință, nu ajuta cu nimic să te lași invadat de toate chestiile inutile, cel mai sigur să le alungi era să le ignori, o metodă ideală, toată existența ei arăta că funcționa de minune.

Fiul ei intenționase să se sinucidă ingurgitând întregul conținut al dulăpiorului de medicamente, bine, poți s-o iei și-așa. Pe de altă parte, redusă la o indigestie provocată de claponul domnului Kowalski, fapta se transforma într-o întâmplare nefericită, într-un moment neplăcut care urma să treacă, două zile cu supă și totul va fi bine.

Antoine făcea eforturi să disocieze cursul gândurilor sale de atmosfera tenebroasă care domnea, de șuierul cestui vânt care părea să zguduie casa, zbârnâind ca un motor furios.

S-a decis să coboare. S-a întrebat dacă mama dormise vreun pic, purta aceleași haine ca în ajun. În salon, televizorul era încă aprins, cu sonorul la minimum.

Micul dejun pe care îl pregătise, obiectele obișnuite de pe masa aranjată, toate păreau la fel ca în zilele precedente, dar obloanele nu erau deschise, parcă ar fi luat micul dejun în plină noapte, curenții de aer făceau să pâlpâie flacăra lămpii din bucătărie.

— N-am reușit să deschid...

Se uita la el încremenită. Nu-i spusese bună dimineața, nu se arătase îngrijorată pentru starea lui de sănătate... Faptul că nu se obosise să deschidă obloanele o sidera. În vocea ei se simțea o neliniște profundă. Vremea asta care anunța dezastre nu se va schimba cu una, cu două...

— Poate că vrei să mergi...

În spatele afirmației erau multe lucruri nespuse pe care Antoine le intuia, dar nu le înțelegea pe deplin.

S-a apropiat de fereastră, a răsucit mânerul, dar vântul l-a împins în spate cu atâta violență, încât a fost cât pe-aci să-l doboare. A reușit cu greu să-l închidă aplecându-se asupra mânerului.

— Poate e mai bine să așteptăm să se calmeze...

Băiatul s-a așezat să ia micul dejun. Era conștient că mama n-o să-i pună nicio întrebare, ea ungea felia de pâine, cu aceleași gesturi din totdeauna, gemul era în locul lui obișnuit de pe masă. Lui Antoine nu-i era foame. După câteva minute de dialog tăcut în legătură cu nedumeririle lor reciproce, a strâns masa și s-a dus în camera lui.

PlayStation-ul fusese pus la loc în cutie. L-a scos și a jucat o partidă, bântuit de aceeași neliniște.

Când a auzit sonorul televizorului dat mai tare, a ieșit pe hol și a coborât câteva trepte. În orele următoare se anunța o fortună violentă. Erau așteptate vânturi puternice. Oamenii erau sfătuiți să rămână în casă.

Ce era mai rău încă nu venise.

S-a confirmat în mai puțin de o oră.

Geamurile vibrau ca niște frunze neputincioase, vântul urla peste ținut, iar casa răsuna, scârțâind sinistru.

Îngrijorată, doamna Courtin a urcat în pod, dar n-a rezistat nici cinci minute: țiglele zornăiau din cauza

vijeliei, unele se deplasaseră și apa începuse să curgă de pe pereți înspre podea. A coborât palidă de spaimă.

Apoi când s-a auzit o bufnitură, a tresărit și a țipat... Zgomotul venea din partea de nord a casei.

— Stai aici, i-a zis Antoine, merg să văd.

Și-a luat parka și s-a încălțat. Doamna Courtin ar fi trebuit să facă un gest să-l oprească, dar rămăsese literalmente paralizată de frică, realizând pericolul la care el se expunea doar când ieșise deja pe ușă. L-a strigat, dar era prea târziu, era deja afară.

Mașinile parcate pe marginea străzii se clătinau periculos. Tunetul mârâia ca un câine gata să sară la beregată, fulgerele, în rafale neîntrerupte, străluceau albăstrui peste casele ale căror acoperișuri începeau să cedeze.

Pe partea cealaltă a străzii, doi stâlpi de telegraf se înclinaseră unul spre celălalt. Purtat de vânt, un talmeș-balmeș de prelate, găleți și scânduri îți trecea razant pe lângă cap. În depărtare se auzeau sirenele mașinilor de pompieri, fără să știe unde mergeau.

Vântul bătea atât de tare, încât ar fi avut forța să-l proiecteze pe Antoine în cealaltă extremitate a grădinii și chiar mai departe. Ar fi fost recomandat să se țină de ceva solid, dar, uitându-se la mașinile și la acoperișurile din vecinătate, și-a dat seama că, în condițiile date, nimic nu era destul de solid. Aplecat mult în față, a fost nevoit să se agațe când cu o mână, când cu alta pentru a înainta spre o latură a casei. N-a reușit să arunce decât o privire după colț, însă destul cât să aibă timp să se aplece, în timp ce o bucată de tablă care se învârtea în aer a trecut la doar câșiva centimetri de capul lui. S-a lăsat să cadă în genunchi, cu capul lipit de pământ și mâinile ridicate pentru a se proteja.

Bradul din curte era la pământ. Un brad plantat în urmă cu vreo zece ani de Crăciun, Antoine se uita adesea la pozele cu ceremonia de familie, la vremea aceea tatăl lui locuia încă împreună cu ei.

Întregul oraș era cuprins de o mișcare continuă care îl încovoia, îl contorsiona, amenințând să-l smulgă din temelii.

Antoine s-a ridicat relaxându-se doar un moment, destul cât să fie ridicat de la pământ de o pală bruscă de vânt, a căzut cam la un metru distanță și a încercat să rămână pe loc, dar lupta împotriva unei forțe net superioare, așa că s-a rostogolit pe sol fără voie până când s-a lovit de zid. S-a ghemuit cu capul între genunchi. I se tăiase respirația.

A încercat să-și revină. Să ajungă până la ușa casei i se părea o treabă imposibilă.

Fațada casei Desmedt i-a readus în minte căutarea care trebuia să înceapă chiar în dimineața aceea. La ora asta toată lumea ar fi trebuit să fie în drum spre Saint-Eustache, dar, în mod evident, oamenii nu putuseră să iasă, ar fi fost imposibil să ajungă chiar și până la colțul străzii.

S-a târât până la gardul ce separa curtea lor de cea a familiei Desmedt și a riscat o privire. Leagănul era trântit la pământ. Toate celelalte lucruri fuseseră măturate de vânt și proiectate în peretele casei. Chiar și sacii de gunoi. Cel în care se găsea cadavrul câinelui era rupt. Corpul lui Ulysse era pe jumătate descoperit, păros, cu burta spintecată, sumbru. Lui Antoine i s-a făcut rău. S-a întors cu fața spre casa lui. Antena parabolică se legăna într-un unghi periculos.

Dacă n-ar fi fost mama lui și îngrijorarea ei că nu revine, ar fi rămas acolo, ghemuit lângă perete, ca să privească neputincios casa făcându-se praf.

Într-un final s-a lungit la pământ, încercând să se ferească pe cât posibil de furia vântului, și a început să se târască. I-a luat mai mult de un sfert de oră să traverseze curtea în felul acesta. A reușit totuși să facă înconjurul casei și să intre pe ușa din spate, protejată într-un fel. Era absolut epuizat.

Mama s-a repezit și l-a strâns în brațe. Respira precipitat ca și cum ea însăși ar fi ieșit și ar fi fost obligată să dea piept cu furtuna.

— Dumnezeule! Cum am putut să te las să ieși pe o vreme ca asta...

Era imposibil de prevăzut când urma să se oprească acest adevărat cataclism. Ploaia încetase. Furtuna însăși se îndepărtase. Dar rămăsese vântul care, de la un sfert de oră la altul, își întețea forța și viteza.

Cu geamurile și obloanele închise, oamenii trăiau ca niște cârtițe oarbe, într-o stare de asediu, ascultând neputincioși casele trosnind din toate încheieturile, ca niște vase în derivă. Antena parabolică a sfârșit sigur prin a fi smulsă, pentru că pe la 11 dimineața televizorul s-a stins. Apoi a venit rândul curentului electric, o oră mai târziu. Așa că nu mai exista nici telefon.

Doamna Courtin a rămas așezată în bucătărie, strângând între palme cana de cafea rece. Simțind nevoia s-o protejeze, Antoine n-a vrut s-o lase singură și a venit să stea lângă ea. Nu-și vorbeau. Femeia arăta atât de distrusă, încât el ar fi dorit să-și pună mâna peste a ei, dar n-a făcut-o de teamă ca, în condițiile date, gestul să nu deschidă cine știe ce poartă de la care nu mai exista întoarcere.

Știa că printr-o anumită parte a oblonului din salon puteai zări în stradă. Ceea ce a văzut l-a înspăimântat.

Două mașini, care cu o secundă în urmă erau acolo, au dispărut fără urmă, un copac înalt de mai bine de doi metri a apărut pe stradă și a început să lovească pereți și garduri în drum, rostogolindu-se într-o viteză nebună...

Punctul maxim al furtunii a durat aproape trei ore.

Pe la patru după-amiază a început să slăbească.

Nimănui nu-i venea să creadă.

Ușile caselor au început să se deschidă cu teamă, unele după altele.

Locuitorii din Beauval au rămas muți de uimire în fața dezastrului pe care furtuna botezată de meteorologi „Lothar" îl produsese.

Dar n-a durat mult ca stihia să se dezlănțuie din nou.

Ploaia, care pentru câteva ore lăsase loc furtunii, a revenit pentru a-și aduce tainul de distrugeri...

12

S-a abătut asupra orașului Beauval cu o forță terifiantă, căzând atât de deasă, încât a întunecat cerul în câteva minute. Odată vântul potolit de tot, trombele de apă s-au abătut vertical peste oraș. Străzile, acoperite rapid de apă, s-au transformat la început în pârâiașe, apoi în adevărate râuri, ducând cu ele tot ce înainte cu câteva ore fusese purtat de vânt, pubele, cutii poștale, haine, lăzi, scânduri, chiar și un cățel alb, care se chinuia să înoate și care a doua zi urma să fie găsit strivit de un perete. Mașinile care fuseseră și ele deplasate de furtună făceau cale întoarsă pe firul apei.

Antoine a auzit ceva căzând în beci, a deschis ușa și a încercat să aprindă lumina, dar curentul electric nu revenise.

— Nu coborî, i-a zis doamna Courtin.

Dar el luase deja lanterna agățată pe perete și a coborât primele trepte. Ceea ce a văzut i-a tăiat respirația: era mai bine de un metru de apă, tot ce nu fusese prins plutea, materiale de camping, cutii cu haine, valize...

A închis precipitat ușa.

— Va trebui să mergem la etaj.

Erau nevoiți să se organizeze repede, pentru că, în cazul în care apa inunda parterul, așa cum de altfel începea s-o facă, nu aveau de unde să știe când vor mai putea coborî. În vreme ce rafalele de ploaie se năpusteau în ușă ca și cum ar fi vrut să dea buzna înăuntru, doamna Courtin s-a grăbit să strângă ceva provizii pe care le-a pus pe scară, împreună cu tot ce i s-a părut de valoare: geanta, albume cu poze, o cutie de pantofi plină cu documente oficiale, o plantă în ghiveci (de ce o plantă, n-ar fi putut să explice), o pernă croșetată de la mama ei. Aveai impresia că se pregătește de Exod. Antoine a făcut turul casei ca să scoată din priză toată aparatura electrică. Apa urca cu o viteză spectaculoasă. Au observat-o întâi strecurându-se pe sub ușa care ducea la beci, apoi invadând podeaua și ajungând încet-încet în toate camerele. Până când au dus la etaj tot ceea ce strânseseră pe scară, avea deja doi–trei centimetri în plus și nu dădea semne că se va opri curând.

Antoine a rămas așezat pe scară. Apa tocmai atingea prima treaptă și continua să crească. Pe suprafața ei pluteau balansându-se încet pernele de pe canapea, programe TV, reviste de cuvinte încrucișate, cutii goale, mătura de plastic din bucătărie...

Situația devenea înspăimântătoare. Se vor refugia la etaj, dar oare va fi de-ajuns? Și-a adus aminte de acele reportaje despre inundații, când apa atingea acoperișul caselor. Erau oameni care se cățărau pe coșurile de evacuare a fumului. Oare o să pățească și ei la fel?

Furtuna se abătea din nou asupra orașului, tunetul bubuia deasupra capetelor lor ca și când ar fi fost în casă, fulgerele brăzdau ferestrele cu o lumină albă și intensă,

orbitoare. Ploaia își făcea și ea de cap, apa continua să crească.

Antoine s-a hotărât să urce la mama lui. Pentru că vântul se calmase, doamna Courtin făcuse turul camerelor de la etaj și deschisese, cu mari eforturi, toate obloanele.

Prin geamuri descopereau pentru prima dată fața nouă a cartierului. Apa avea cam treizeci de centimetri și acoperea totul: curți, grădini, trotuare, înghițind în viteză străzile, gri, clocotitoare, ca un fluviu eliberat dintr-odată din matcă. Furtuna spulberase acoperișuri, sute de țigle fuseseră smulse.

Oare al lor în ce stare era? Antoine a ridicat privirea: culoarea tavanului devenise mai închisă și, ici-colo, apăruseră picături de apă. S-a întrebat dacă nu cumva întreaga casă o să ajungă să se prăbușească peste ei. Dar de ieșit era imposibil, a văzut pe geam camioneta care livra mărfuri la magazinul local plutind pe apă, urmată de o alta, ca și cum ar fi cedat un dig și nu mai exista nicio stavilă în calea puhoaielor, Peugeot-ul familiei Mouchotte și-a făcut și el apariția, învârtindu-se în jurul axei proprii ca un titrez uriaș, lovind aici un perete, dincolo un indicator rutier care se îndoia sub presiunea șocului. Câteva minute mai târziu, torentul, din ce în ce mai năvalnic, năpustindu-se în valuri, a luat pe sus mașina primăriei, care s-a răsturnat, trăgând după ea gardul hotelului central.

Doamna Courtin a început să plângă. Fără îndoială că era înspăimântată, ca și el de altfel, dar, mai presus de toate, plângea pentru tot ce însemnase viața ei de până atunci și care acum îi scăpa printre degete cu o viteză uimitoare. Fiecare era obligat să ia acest dezastru drept un destin personal.

Antoine nu s-a putut abține să nu-i înconjoare umerii cu brațul, dar degeaba. Femeia era absentă, fascinată și siderată în același timp de spectacolul torentelor care înghițeau strada, spulberând totul în cale, neiertând nimic. Băiatul urmărea defilând prin fața lor toată mobila de la parterul școlii, ca și cum ar fi fost aruncată în apă dintr-o singură mișcare. A rămas șocat. Inundația pătrundea tot mai mult în viața lui, amenințând să i-o ia în stăpânire.

Brusc, i-a venit în minte Rémi.

Apa o să urce, o să urce, o să atingă poalele dealului și apoi pădurea Saint-Eustache, o să ajungă la el, iar corpul, eliberat, va începe să plutească și va ieși din ascunzătoare. În câteva minute, tot orașul va vedea cadavrul micuțului trecând pe străzi ca o fantomă, cu fața în sus, cu brațele întinse lateral și gura întredeschisă, o să-l găsească la câțiva kilometri de-aici...

Antoine era totuși prea epuizat acum ca să mai plângă și el.

Au rămas așa ore întregi, interminabile. Băiatul mergea în mod regulat să verifice nivelul apei de la parter. La un moment dat, aproape că a ajuns la înălțimea mesei din sufragerie.

Apoi, furtuna a început să se îndepărteze puțin câte puțin.

Pe la trei după-masă, a început să cadă o ploaie puternică și deasă, dar care nu mai avea nimic de-a face cu potopul de la primele ore ale dimineții. Antoine și mama lui nu puteau totuși să iasă din casă, tot parterul era sub cel puțin un metru de apă. Din tavanele de la etaj picura peste tot, paturile erau ude și nu rămăsese niciun loc în care să se poată feri de umezeală. Începuse să se facă frig.

Izolați în propria casă, fără curent electric și fără telefon, nu le rămânea decât să aștepte ajutoare.

Elicopterul de la Protecția Civilă a trecut o dată pe deasupra orașului în recunoaștere, apoi nu a mai fost văzut. Orașul era abandonat, pe cont propriu. Nimeni nu putea să iasă din casă până când apa nu scădea.

Noaptea a căzut peste acest peisaj dezolant din care doamna Courtin și fiul ei nu puteau vedea decât ceea ce se zărea de la fereastră.

Chiar dacă străzile nu erau luminate, pe la opt seara li s-a părut că nivelul apei de afară începe să scadă. Torentele de pe stradă se liniștiseră vizibil. La parter apa începea să-și facă loc încet spre ieșire. Nivelul ei scădea considerabil. În aer continua însă să persiste un parfum straniu de apocalipsă, pentru că, după ce lăsase loc furtunii și ploilor, vântul părea că vrea să-și impună ultimul cuvânt.

Pe măsură ce apa scădea, rafalele creșteau în intensitate. Casele au început din nou să se zguduie din temelii, iar porțile să se încovoaie ca sub presiunea unor mâini gigantice.

Șuierul vântului a devenit din ce în ce mai puternic, acompaniat de larma șemineelor, a geamurilor și a ușilor...

Antoine și doamna Courtin de-abia au avut timp să închidă din nou obloanele de la etaj.

O a doua furtună s-a abătut asupra lor.

După Lothar, care bântuise cu câteva ore în urmă, pe asta au botezat-o „Martin".

Și dintre cele două, a fost mai violentă și mai devastatoare.

Acoperișurile fără țigle au fost smulse definitiv, mașinile imobilizate de torente și-au reînceput dansul

nebun sub rafalele care uneori atingeau două sute de kilometri la oră...

Doamna Courtin se ghemuise într-un colț al camerei sale, cu capul între umeri.

Părea de o fragilitate totală, Antoine era bulversat din cauza asta. Acesta a avut încă o dată certitudinea că n-ar putea s-o supere niciodată.

S-a apropiat și s-a lipit de ea.

Au rămas așa toată noaptea.

13

În zori, orașul s-a trezit în stare de șoc. Ușile caselor s-au deschis una câte una, oamenii și-au ițit capetele, ieșind buimaci, terifiați.

Zdrobită de oboseală, doamna Courtin a conștientizat și ea dimensiunile dezastrului. Parterul casei era complet acoperit de mâl. Mobila era udă, pe pereți se observa linia care marcase nivelul apei la mai mult de un metru de podea, toată casa mirosea a mucegai și... ce să faci mai întâi? Nu tu electricitate, nu tu linie telefonică... O liniște nefirească domnea peste tot, un fel de timp suspendat, cu un ceva plutind în aer care te face să spui că totul s-a terminat. Până și doamna Courtin a reușit să-l perceapă, alături de ceilalți. Antoine a văzut-o ridicându-se încet. Ea și-a dres glasul și a început să se miște cu pași din ce în ce mai siguri. A ieșit, a observat bradul culcat la pământ, a mai făcut câțiva pași, s-a uitat spre acoperiș. L-a îndemnat pe băiat să meargă la hotelul central să vadă dacă putea chema ajutoare.

El și-a pus un palton, s-a încălțat și a traversat curtea mustind de apă. Nu că ar fi fost primul comentariu care ți-ar fi venit în minte, dar dacă te uitai bine, el și mama

lui se puteau număra printre cei norocoși, acoperișul casei lor rămăsese printr-un miracol întreg, multe dintre țigle se deplasaseră, altele zburaseră și se zdrobiseră de pământ, dar pagubele erau puține.

Familia Desmedt fusese mult mai puțin norocoasă. Hornul, doborât de o rafală, căzuse, rupsese acoperișul și traversase casa de sus până jos în beci, antrenând în cădere întregul grup sanitar și jumătate din bucătărie.

Bernadette, învelită într-un capot peste care îmbrăcase o parka prea mare pentru ea, era și ea afară. În traversarea lui prin toată casa, hornul agățase și așternutul de pat din camera lui Rémi. Doar la gândul că băiețelul ei ar fi putut fi în pat și că tavanul s-ar fi putut prăbuși peste el, o apuca tremuratul. Ar fi murit pe loc... Doborâtă de amploarea tragediei care o lovise în ultimele două zile, femeia părea incapabilă să mai simtă ceva. Mică și slăbuță, arăta ca o epavă.

Domnul Desmedt și-a făcut și el apariția la fereastra camerei lui Rémi, cu același aer năuc, ca și cum s-ar fi dus să-și caute copilul și nu l-ar fi găsit acolo.

Valentine a coborât cele câteva trepte ale peronului alăturându-se mamei ei, în grădină. Era îmbrăcată cu aceleași haine ca în ajun, doar că blugii roșii și geaca Skai albă îi erau murdare și mototolite ca și cum s-ar fi bătut cu cineva toată noaptea. Cu părul vâlvoi și palidă la față, își aruncase pe umeri un șal ecosez, de-al mamei probabil, machiajul scurs îi lăsase pete negre sub ochi. Antoine n-ar fi putut spune de unde îi venise în minte acea imagine, dar în decorul acesta de sfârșit de lume, mica adolescentă sexy și arogantă din ajun avea acum aerul unei prostituate făcând trotuarul.

Casa de pe partea cealaltă, cea a familiei Mouchotte, avea obloanele smulse, marchiza se prăbușise și grădina era plină de cioburi mari cât farfuriile, care-și disputau spațiul cu o cantitate impresionantă de țigle sparte.

Antoine a zărit, lipită de geam, fața lui Émilie, sfârșită de oboseală, și a ridicat mâna în semn de salut, dar ea nu i-a răspuns. Se uita fix într-un punct oarecare, undeva de-a lungul străzii. Încadrată așa de rama ferestrei, nemișcată și lipsită de expresie, părea un tablou al unei fetițe din vremuri vechi.

Părinții ei se agitau deja, ca toți ceilalți. Domnul Mouchotte, cu gesturile lui sacadate de robot, punea în saci de plastic toate resturile răspândite prin grădină. Soția lui, pe care Antoine o considerase întotdeauna de o frumusețe izbitoare, o trăgea pe Émilie de mână ca și cum nu era în regulă să se uite pe fereastră în stradă.

Îndreptându-se spre centru, Antoine descoperea un oraș ca devastat de bombardament.

Nicio mașină nu mai era la locul ei. Luate pe sus de puhoaie, acestea fuseseră duse spre ieșirea din Beauval și rămăseseră proptite în pilonii podului de cale ferată care traversa șoseaua, zăcând acum unele peste altele ca un munte de fiare contorsionate. Motocicletele, scuterele și bicicletele erau împrăștiate, în beciuri, pe sub mașini, prin grădini, în apa râului, peste tot. Mai multe vitrine explodaseră, vântul năvălise în magazine și răspândise prin tot orașul produse farmaceutice umflate de apă, articole de feronerie rupte și cadouri din tutungeria domnului Lemercier. Proprietarii care pierduseră doar patru sau cinci duzini de țigle de pe casă se puteau considera norocoși, pentru că ceilalți pur și simplu nu mai aveau acoperiș deloc.

Macaraua de la un șantier din vecinătate căzuse peste spălătorie, a cărei clădire din secolul al XV-lea era doar o amintire. Prin grădini și în vârful molozului caselor dărâmate, puteai zări uneori un cărucior de bebeluș, o păpușă ori o coroniță de mireasă, obiecte delicate pe care ți se părea că o mână divină le așezase acolo cu grijă, ca să dovedească încă o dată că voința Lui scapă înțelegerii omenești imediate. Tânărul preot (fără îndoială ocupat până peste cap să le explice enoriașilor din întregul departament că ceea ce li se întâmplase lor era de fapt un lucru bun, că mai aveau totuși ce pune pe masă...) urma să înțeleagă, când avea să revină în oraș, că Dumnezeu e o ființă extrem de sensibilă, dar și un mare farsor, chiar dacă unul sacru: clădirea bisericii fusese cruțată în mare, cu excepția rozetei, ale cărei vitralii se făcuseră praf, lăsând în picioare doar silueta Sfântului Nicolae, considerat patronul sinistraților.

Platanul din piața primăriei, smuls din rădăcini de forța vântului, căzuse perpendicular pe strada principală zdrobind o camionetă și împărțind orașul în două părți, la fel de distruse. O rulotă adusă de torente din campingul municipal se lovise de peretele hotelului central, lăsând pe trotuar un talmeș-balmeș de mese de plastic, saltele, uși din placaj, veioze, perne și provizii.

La primărie, Antoine a dat peste o duzină de oameni veniți după ajutoare și asistență de urgență. După cum își înșirau pagubele, fiecare dintre ei părea a fi cel mai puternic afectat din oraș; unii aveau copii mici ori părinți în vârstă care aveau nevoie de adăpost, alții se plângeau că locuința lor amenința să se prăbușească. Și fiecare dintre ei avea dreptate.

Domnul Weiser a coborât din biroul său, cu un aer afectat și o mulțime de hârtii în mână. Théo venea după

el. Ajuns în curte, în fața micului grup adunat acolo, primarul a încercat să le explice lucruri pe care nimeni nu avea chef să le asculte. Pompierii erau probabil ocupați până peste cap și oricum nici nu putea să-i sune pentru că telefoanele erau moarte. Prefectura împreună cu EDF[1] avea cu siguranță pregătit un plan de intervenție pentru a repara rețeaua electrică, dar nimeni nu putea ști dacă era o chestiune de ore sau de zile... Oamenii au început să țipe.

— Suntem nevoiți să ne organizăm singuri, a strigat și primarul, fluturându-și hârtiile. În primul rând trebuie să facem un inventar cu necesarul. Consiliul Municipal va centraliza apoi cererile, pentru a stabili prioritățile.

Folosea tot acest vocabular administrativ pentru a da dovadă de competență și dorință de a ajuta:

— Sala de sport n-a fost deosebit de afectată. Trebuie s-o deschidem urgent pentru a-i primi pe cei rămași fără adăpost, să facem o supă caldă pentru toată lumea, să găsim pături...

Domnul Weiser avea o voce fermă. În haosul care domnea în jur, lucrurile concrete despre care vorbea căpătau înfățișarea liniștitoare a unor realități care începeau să prindă contur.

— Pentru a restabili circulația în oraș, trebuie să îndepărtăm platanul căzut în mijlocul străzii, a continuat el. Ca urmare, avem nevoie de brațe de muncă... Multe. Cei ale căror probleme mai pot aștepta să vină în ajutorul celor mai afectați.

A apărut și doamna Kernevel, extrem de agitată.

[1] Electricité de France, cea mai importantă companie producătoare și furnizoare de energie electrică din Franța (*N.tr.*).

— Doamna Vallenères e căzută la ea în grădină! Moartă, strivită de un copac.

— Sunteți... sigură?

Ca și cum pagubele materiale n-ar fi fost de ajuns, acum aveau și morți.

— O, da! Am scuturat-o și nu mai mișcă, nu mai respiră...

Antoine și-a amintit din nou de moartea lui Rémi. S-a văzut pe sine cum încerca să-l trezească.

— Trebuie să mergem la ea, a hotărât primarul. Cât mai repede... S-o ducem în casă.

Apoi s-a oprit. Se gândea cu siguranță la măsurile pe care mai trebuia să le ia în cazul în care ajutoarele aveau să întârzie. Ce să facă cu femeia moartă? Dacă erau mai mulți? Unde să-i pună?

— Cine merge să se ocupe de fiica ei? a întrebat cineva.

Domnul Weiser și-a trecut o mână peste chelie.

Între timp mai sosiseră și alte persoane, printre care și doi consilieri municipali, care se duseseră în spatele primăriei. Se auzeau voci propunând diferite locuri ca adăposturi, știau de unde să ia pături, cineva s-a oferit voluntar pentru sala de sport. Un spirit de solidaritate poticnită se făcea simțit cu timiditate, domnul Weiser a anunțat că într-o oră va face o ședință în sala de consiliu, la care vor participa cu toții, vor decide...

O voce răgușită s-a ridicat din spatele grupului.

Toate capetele s-au întors într-acolo.

— Și cu fiul meu cum rămâne? a urlat domnul Desmedt. Cine ne va ajuta să-l găsim?

Se oprise la câțiva metri de ei, cu brațele spânzurate pe lângă corp și pumnii strânși... Ceea ce frapa era că

urletul nu dovedea furia la care s-ar fi așteptat oricine din partea lui. Era în el doar o suferință cumplită.

— Nu trebuia să-l căutăm în dimineața asta?

Tonul vocii scăzuse în intensitate și întrebarea venea ca din partea unui om rătăcit, care întreba încotro era drumul.

Toți cei prezenți participaseră în ajun la căutarea organizată de jandarmerie și deci niciunul n-ar fi putut fi acuzat de dezinteres, dar decalajul între problema bărbatului și realitatea imediată aflată sub ochii tuturor era așa de mare, încât nimeni nu avea curajul să iasă în față ca să-i explice prioritățile.

Domnul Weiser, căruia îi revenea sarcina să o facă, și-a dres glasul, dar o voce clară și fermă i-a tăiat tot elanul:

— Roger, tu chiar nu-ți dai seama care este situația?

Toată lumea s-a întors înspre ea.

Domnul Mouchotte își încrucișase brațele luând poziția unui individ care dă lecții, ceea ce de altfel îi plăcea să pretindă că este. Tatăl lui Émilie era întotdeauna portdrapelul moralei orășenești. Înainte de a fi concediat, fusese un contramaistru dezagrabil și chițibușar, în totalitate lipsit de generozitate sau indulgență. De la câțiva metri distanță, îl înfrunta pe domnul Desmedt, dușmanul lui cel mai mare. Toată lumea își amintea palma răsunătoare pe care tatăl lui Rémi i-o dăduse pe vremea când lucrau împreună și cum zburase vreo doi metri în spate căzând pe o grămadă de talaș, apoi de râsetele ce izbucniseră, adăugând o notă de ridicol situației deja umilitoare. Domnul Weiser îl disponibilizase pe vinovat pentru două zile, dar refuzase să-l concedieze. Fără îndoială că, la fel ca toată lumea, văzuse în acea situație mai mult caraghioasă decât violentă o revanșă.

— Toate comunicațiile sunt întrerupte, a reluat domnul Mouchotte, orașul e sinistrat, familii întregi au ajuns în stradă, ai cumva impresia că ai dreptul să reprezinți o prioritate?

Ceea ce spunea era adevărat, dar teribil de nedrept și bazat pe o dorință de răzbunare atât de josnică! Chiar și Antoine ar fi vrut să-i răspundă.

În mod normal, domnul Desmedt s-ar fi repezit la el și ceilalți ar fi fost nevoiți să-i despartă. De data asta nu a fost necesar, domnul Desmedt n-a schițat niciun gest. Se aștepta la un astfel de răspuns, iar faptul că venise într-o manieră atât de ofensatoare nu schimba cu nimic lucrurile.

Primarul a intervenit fără convingere:

— Haideți, haideți, a spus el, dar cuvintele lui n-au avut niciun efect.

Nu era vorba doar despre imposibilitatea de a-l ajuta pe domnul Desmedt, ci mai era și impresia că dispariția băiețelului, oricât de tragică ar fi fost, avea să fie de-acum înainte pe planul al doilea și că, odată ce se distanța de necazurile celorlalți, nu va mai fi niciodată de atunci încolo o problemă colectivă.

Nu mai puteau să continue să-l caute pe acest copil, trebuiau să accepte dispariția lui.

Dacă se pierduse și rămăsese în viață în ultimele două zile, acum nu mai era.

Tot ce puteau spera era să-l fi răpit cineva...

Tăcerea care a urmat prefigura singurătatea în care domnul Desmedt era condamnat să trăiască de-atunci încolo.

Mulțumit de a fi obținut o victorie, chiar și dezonorantă, domnul Mouchotte s-a îndreptat spre primar și

și-a oferit serviciile, dacă era ceva de făcut pentru a da o mână de ajutor pe undeva...

La întoarcere, Antoine a încercat să recupereze câteva lucruri care să-l ajute să facă acasă curățenie, o lampă de buzunar ori niște baterii, nu avea bani la el, dar într-o zi ca asta ar fi putut lua pe credit, însă jaluzelele metalice deformate ale magazinului de articole de feronerie erau încă închise. I-a venit ideea să fugă la biserică să caute niște lumânări.

La intrare a dat nas în nas cu doamna Antonetti, cu un coș voluminos în mână, care l-a fixat cu insistență batjocoritoare.

Înăuntru nu mai era nici măcar o lumânare.

14

Cele două furtuni succesive, uraganul și ploile diluviene produseseră un asemenea șoc, încât, în mintea lui Antoine, toate evenimentele care le precedaseră începuseră să se estompeze. Cu câteva ore mai devreme, își imaginase îngrozit cadavrul lui Rémi dezgropat din Saint-Eustache și purtat de puhoaie prin oraș, îl văzuse plutind cu fața în sus ca un pește mort, trecând prin fața casei lui, apoi a părinților săi... Totuși nu se întâmplase așa. Evenimentele, oricât de dramatice ar fi fost, îi oferiseră lui Antoine un răgaz nesperat. Poate că băiețelul va fi găsit la kilometri întregi de Beauval, furtuna șterse fără îndoială mare parte din indicii...

Sau poate că nu era decât o remiză și peste câteva zile căutările se vor relua. Dacă era încă acolo unde îl aruncase, corpul lui Rémi nu era atât de bine ascuns încât să nu poată apărea la suprafață într-o clipă.

Soarta lui Antoine depindea în acel moment de o necunoscută de care a început să se agațe.

Doamna Courtin făcea curățenie înarmată cu o mătură și câteva cârpe groase, grea treabă... Antoine i-a

povestit despre măsurile luate de primar, dar care pe ei îi afectau prea puțin.

— Ne-au lăsat baltă! a mormăit ea.

— Doamna Vallenères e moartă...

— A, da? Cum așa?

Cu baticul pe cap, doamna Courtin s-a oprit pentru o clipă, storcând cârpa deasupra găleții.

— Se pare că a căzut un copac peste ea...

Femeia și-a continuat treaba, mișcându-se puțin mai încet. Făcea parte dintre persoanele la care reflexele treceau înaintea celorlalte funcții.

— Și atunci, cu micuța ei ce-o să se-ntâmple?

Antoine s-a simțit invadat de un val de milă. Cine o s-o mai împingă duminica pe biata fetiță cu membre descărnate spre nava principală a bisericii? Cine o s-o mai plimbe vara prin centrul orașului, oprindu-se în fața magazinelor în care ea nu intra niciodată, ori să-i cumpere o înghețată pe care o mânca cu gravitate, așezată alături de ceilalți clienți pe terasa de la Café de Paris?

În mod normal, în Beauval lucrurile evoluau lent, schimbările erau progresive. Rapiditatea și violența cu care se produseseră evenimentele în ultimele trei zile luaseră orașul pe nepregătite, peisajul se schimba repede, prea repede.

Antoine se gândea la domnul Weiser pe care, la fel ca toată lumea din oraș, nu-l plăcea deloc. Îl impresionase efortul pe care acesta îl depusese pentru a-i mobiliza pe cei câțiva voluntari disponibili. Dovedise de altfel o energie impresionantă, canalizată spre binele colectiv, atunci când — aflaseră în timpul zilei — acoperișul fabricii sale zburase și el luase măsuri urgente să asigure mașinile, să pună la adăpost materialele din stoc, să salveze ce mai

putea fi salvat, era normal să se gândească la el însuși întâi, așa cum făcea de altfel toată lumea.

Cât despre ei, având încă un acoperiș deasupra capului și o casă în picioare, oare nu ar fi trebuit să meargă să-i ajute pe Desmedt?

— Crezi că n-am altceva de făcut?

Răspunsul mamei lui venise cu o spontaneitate șocantă.

La primele ore ale după-amiezii, platanul din centrul orașului a fost tăiat bucăți lângă rondul de flori de la primărie. Lumea se întreba câți ani ar fi putut să aibă, era mult mai bătrân decât amintirile lor. Piața a rămas goală, fără apărare parcă.

Un număr considerabil de copaci fuseseră doborâți pe drumurile din jurul orașului, împiedicând apariția forțelor de intervenție. Comunicațiile au rămas dificile timp de două zile.

Rețelele electrice au fost reparate într-un final, apoi liniile telefonice.

Casa familiei Courtin duhnea a nămol, toată mobila trebuia schimbată, lumea începuse să completeze formularele de asigurări și pe cele destinate primăriei care promitea ajutoare de urgență, dar care continuau să întârzie și care în mare parte aveau să nu mai sosească niciodată. Blanche Courtin robotea ca o furnică, tăcută, concentrată, dar irascibilă din nimic, brutală și repezită atât în gesturi, cât și în reacții.

Antoine s-a dedicat câtorva treburi de interes general împreună cu Théo, Kevin și alți câțiva. Cele două furtuni se soldaseră cu un armistițiu între Antoine și Théo încheiat în fața magazinului de suvenire, băieții de la

școală săreau în ajutorul celor aflați în dificultate, uneori în detrimentul propriilor familii, lăsând impresia unei armate de cercetași.

Într-un final, nemaiputând să se abțină, Antoine a evadat și s-a îndreptat spre Saint-Eustache.

Copacii din pădurea comunală se prăbușiseră cu sutele. În zonele pe unde furtuna se năpustise cu maximum de forță, căderea lor crease culoare gigantice, perfect rectilinii.

În Saint-Eustache, decorul postapocaliptic era și mai spectaculos. Era practic imposibil să pătrunzi, pădurea fusese literalmente rasă, totul era la pământ... Câțiva arbori rari rămăseseră în picioare din cine știe ce motive stranii și de neînțeles, dând impresia unor turnuri de veghe plantate într-un decor devastat.

Băiatul s-a întors acasă gânditor.

Doamna Courtin dezgropase din hambar un tranzistor antic căruia îi pusese baterii culese de la diverse alte aparate din casă. Stătea aplecată peste micul dispozitiv de transmisie pârâitor, ca în vremurile Ocupației...

— Taci, Antoine, lasă-mă să ascult!

Comandantul Jandarmeriei asigura că ancheta în cazul dispariției micului Rémi Desmedt *nu va cunoaște răgaz*, doar că, în acel moment, împrejurimile orașului Beauval erau devastate în așa măsură, încât căutările nu pot fi făcute. Forțele Jandarmeriei, mobilizate în proporție de sută la sută etc.

Consecințele cataclismului produs în cantonul lor urmau să fie obiectul „Ediției de seară".

Intervievat, domnul Weiser declara că toate eforturile administrației locale erau concentrate asupra fabricilor de profil care să vină în ajutorul orașului pentru a tăia

sutele de hectare de copaci căzuți, aparținând domeniului orășenesc, astfel încât să nu se iroseasca.

Cât despre pădurea Saint-Eustache, obiect de discuție fără sfârșit între un număr prea mare de moștenitori — fără să-i mai ia în calcul pe cei care nu putuseră fi găsiți — și care nu reprezenta nicio valoare economică, rămânea în proprietatea statului.

Antoine a urcat la el în cameră. Rémi era mort, dispărut.

Se sfârșise.

Copilul familiei Desmedt era amintire și așa avea să rămână pentru mult, mult timp. Atunci când pădurea va putea fi cercetată, cândva într-un viitor îndepărtat, ceea ce vor mai putea găsi din el va fi irelevant.

Și oricum, el, Antoine, va fi deja departe.

Pentru că, începând din acel moment, băiatul n-a mai avut nimic altceva în cap decât să plece din Beauval.

Și să nu se mai întoarcă niciodată.

2011

15

Anii nu au avut nici cea mai mică influență asupra principiilor doamnei Courtin. Antoine învățase foarte devreme că era inutil și obositor să încerci să li te opui. Bine, de acord, o să meargă la serata domnului Lemercier, o să fie acolo pe la șapte, îți promit. Tot ce putuse obține fusese să nu fie obligat să rămână prea mult; examenele pentru care se pregătea reprezentau întotdeauna, față de mama lui, un alibi inatacabil.

Așteptând telefonul Laurei, hotărâse să se plimbe puțin. Fără ea se plictisea repede, prezența ei îi lipsea, cu brațele ei suple și gingașe, cu respirația ei proaspătă. De-abia aștepta s-o vadă... și o poftă furioasă să o sărute. Era o tânără brunetă focoasă, fără prejudecăți și pentru care dorințele și veselia erau la fel de importante ca aerul și mâncarea. Inteligentă, suficient de nebunatică, era dispusă să se lanseze în tot felul de chestii, având însă un ascuțit simț al integrității care o ajuta să se ferească de pericol la primul semn de alertă. Fata asta care promitea să devină un medic de excepție era la fel de capabilă să-l antreneze pe Antoine în diferite aventuri sulfuroase, ca un tonic puternic, viața lângă ea

era un foc de artificii, o continuă promisiune în care el se arunca fericit, cu pasiune. Laura era torentul luminos al existenței sale. Uneori îi plăceau aceste momente când nu era cu ea, atât de pline de tristețe, dar și încărcate de promisiuni. Alteori, așa ca azi, distanța îl apăsa, se simțea teribil de singur. Relația cu ea începuse ca o explozie, fata însăși era la fel, neconcepând relațiile amoroase decât pasionale, hotărâte pe moment și mai ales revocabile. Și apoi, relația cu el durase, și durase, și iată că se făceau trei ani de când erau împreună. Se potriviseră și în dorința comună de a nu avea copii, lucru rar la o femeie tânără, și care-i convenea de minune lui Antoine: n-ar fi putut suporta să poarte această povară, această imensă responsabilitate pe care o reprezenta viața unui copil, era imposibil, intra în panică doar când se gândea. Și apoi, el, care nu încetase să-și dorească să plece cât mai departe posibil, intenționa ca după terminarea studiilor să se dedice activităților umanitare, iar ea visa la același lucru. Relația lor, închegată în atmosfera unei sexualități eflorescente și nestăvilite, crescuse în jurul acestui proiect comun. Laura îi spusese într-o zi: „Pentru o astfel de cauză umanitară, ar fi mult mai simplu din punct de vedere administrativ dacă am fi căsătoriți...", frază pronunțată pe un ton distrat, ca și cum ar fi adăugat încă un produs pe lista de cumpărături, dar care lui Antoine îi dăduse de gândit și apoi își făcuse loc din ce în ce mai adânc în mintea lui.

În prezent, perspectiva de a se însura cu Laura îi făcea bine, iar ideea că în felul ei îl ceruse în căsătorie îl împăca puțin cu sine însuși.

Antoine avea nevoie de niște baterii pentru mouse-ul laptopului. A ieșit, să meargă în oraș.

Părăsind locuința mamei lui, nu s-a putut abține să nu arunce o privire spre grădina casei care pe vremuri aparținuse familiei Desmedt. Renovată, aproape reconstruită din temelii, adăpostea acum un cuplu de vreo patruzeci de ani și pe fetele lor gemene, cu care doamna Courtin întreținea relații cordiale, dar distante, pentru că oamenii ăștia nu proveneau de-aici.

După catastrofa provocată de furtună, familia Desmedt obținuse o locuință socială în Abbesses, un cartier mărginaș al Beauvalului. Domnul Desmedt scăpase ca prin minune de valul de concedieri din anul 2000, cauzate de starea în care se găsea fabrica Weiser. Se zvonea că rămăsese în serviciu din milă, pentru situația în care se afla. Domnul Mouchotte răspândise atunci tot felul de vorbe pline de răutate în legătură cu acest subiect, care nu avuseseră totuși prea mult efect, pentru că domnul Desmedt suferise câteva luni mai târziu un atac cerebral și murise în patul lui, în somn.

Doamna Desmedt îmbătrânise mult, chipul îi era marcat, mersul, poticnit. Antoine o întâlnea uneori, femeia se îngrășase și se deplasa cu dificultate ca și cum fusese menajeră toată viața.

Nici mama lui nu rămăsese în relații apropiate cu ea. Se purta ca și cum ar fi fost supărată, ca și cum un episod secret și de neiertat le-ar fi separat pentru totdeauna. Din momentul în care Bernadette se mutase în Abbesses, cele două nu mai avuseseră ocazia să se întâlnească decât foarte rar la vreun magazin, dar nu făceau mai mult decât să se salute, acea furtună măturase vechea lor solidaritate de vecine. Totuși niciuna nu dăduse atenție faptului, nici măcar doamna Desmedt. În perioada aceea de suferință și confuzie, relațiile de

prietenie se stinseseră și simpatii noi, uneori neașteptate, le luaseră locul, nenorocirile care se abătuseră asupra orașului schimbaseră profund jocul raporturilor sociale dintre locuitori. În ceea ce le privește pe mama lui și pe doamna Desmedt, Antoine știa mult mai multe decât ceilalți, dar treaba asta ținea de altă epocă, despre care vorbeau rar și pe care doamna Courtin se mulțumea s-o numească „furtuna din '99", ca și cum nimic notabil nu se petrecuse în Beauval, în afară de câțiva arbori căzuți și câteva acoperișuri spulberate.

Totuși multă vreme rămăsese preocupată de subiect, urmărind cu mare atenție știrile regionale, citind ziarul în fiecare dimineață, ceea ce nu făcuse niciodată înainte. Apoi, încet, încet, neliniștea începuse să i se potolească, încetase să se mai uite la televizor și nu-și mai reînnoise abonamentul la ziar.

Antoine a luat-o la dreapta spre centru. Avea aceleași sentimente ca de obicei. Detesta totul, casa, strada. Ura Beauvalul.

Încercase să scape încă din liceu, mama lui rămăsese extrem de surprinsă că preferase să stea la internat. În prezent venea acasă doar în vizită, dar cât mai rar și cât mai puțin timp posibil; câteva zile înainte s-o facă trăia într-o stare de angoasă, pleca repede înapoi, găsea mereu tot felul de pretexte.

În viața de zi cu zi, uita. Moartea lui Rémi Desmedt era un fapt divers din trecut, o amintire din copilărie penibilă, săptămâni întregi treceau fără să fie deranjat. Nu era indiferent: crima pe care o săvârșise nu mai exista. Apoi, dintr-odată, un băiețel trecând pe stradă, o scenă la cinema, un jandarm pe care-l vedea declanșau în el o spaimă fără limite, de nestăpânit. Panica îl copleșea,

iminența dezastrului îi înghițea viața, trebuia să facă eforturi gigantice să scape de toată această presiune, inspirând adânc și lent, controlat și încercând să-și reducă palpitațiile imaginației așa cum pândești plin de anxietate răcirea unui motor, după o reacție de supraîncălzire neașteptată.

În realitate, teroarea nu dispărea niciodată. Moțăia, adormea, apoi revenea. Antoine trăia cu ferma convingere că, mai devreme sau mai târziu, crima pe care o săvârșise avea să-l prindă din urmă și să-i ruineze viața. Risca o pedeapsă de treizeci de ani, redusă probabil la jumătate pentru că era minor când o săvârșise, dar cincisprezece ani păreau o viață de om, pentru că după aceea nu ar mai fi avut niciodată o viață normală, un asasin de copii nu mai putea redeveni o persoană normală, căci un asasin de doisprezece ani nu putea fi considerat vreodată o persoană normală.

Ancheta nu fusese niciodată oficial închisă, așa că nu putea spera nici măcar într-o prescriere a pedepsei.

Mai devreme sau mai târziu, o furtună de o forță neașteptată va izbucni și, cu o putere întețită de trecerea timpului, va doborî totul în cale, viața lui, a mamei, a tatălui său și n-o să se mulțumească doar să-l distrugă, ci îl va face să rămână în istorie, numele lui, chipul lui vor deveni celebre pentru mult timp, nimic din ce era în prezent nu va supraviețui, va fi „ucigașul de copii", „copilul criminal", „asasinul din pădure", un nou exemplu în cazuistica criminologilor, o manifestare clinică în plus pentru pedopsihiatri.

De aceea voia mai mult decât orice să plece foarte departe, știa că se va îndepărta de Beauval cu niște imagini care, la celălalt capăt al lumii, vor continua să-l bântuie,

dar măcar n-ar mai fi fost obligat să-i întâlnească pe cei legați mai mult sau mai puțin de vechea dramă.

Laura îl găsea uneori lac de sudoare, febril, surescitat ori dimpotrivă abătut, sleit de puteri și deprimat. Atacurile de panică ce-l copleșeau fără veste rămâneau fără explicație pentru ea și chiar și vocația lui umanitară i se părea uneori compromisă. Nefiind însă una dintre acele femei care se mulțumeau la nesfârșit să ignore fondul problemei, fata revenea adesea la subiectul tabu. Degeaba. Antoine n-o dusese niciodată în locul unde copilărise. Dacă ar fi reușit să-l convingă s-o facă, Laura ar fi putut vorbi cu cei apropiați și, reușind să înțeleagă, l-ar fi putut ajuta.

Tocmai ajunsese la hotelul central, când ea l-a sunat.

— Și-atunci... mama ta..., l-a întrebat ea.

Doamna Courtin n-avea habar de existența Laurei. Era un secret misterios și irațional de-al lui Antoine, chestia asta o supărase pentru o vreme pe tânără, dar nu-i stătea în fire să acorde prea mare importanță evenimentelor pur sociale. Acum glumea pe seama asta și se amuza, cu cât Antoine eram mai stânjenit.

— Sper că nu mi-a simțit lipsa prea tare...

De data asta, Antoine nu s-a simțit prost, îi era dor de ea și sexul fusese mereu pentru el un leac puternic împotriva anxietății. A început să-i șoptească în receptor chestii primare și pline de nerăbdare care au făcut-o să tacă. Îi vorbea ca și cum ar fi fost deasupra ei și ea ar fi închis ochii. Apoi s-a oprit, lăsând să curgă între ei clipe lungi de tăcere încărcate de dorință în timp ce-i asculta respirația încordată.

— Mai ești acolo? a întrebat ea într-un târziu.

Dintr-odată, liniștea n-a mai fost la fel. Antoine nu mai era acolo, deasupra ei, ci în altă parte ea simțea asta.

— Antoine?

— Da, sunt aici...

Vocea lui urla contrariul.

În vitrina magazinului Lemercier văzuse întotdeauna în colțul din dreapta fluturașul cu portretul lui Rémi Desmedt, care se îngălbenea tot mai mult cu fiecare an. Dispariția micuțului mai apărea încă în discuții, nu accepți niciodată un asemenea mister, dar fluturașii cu apelul la eventualii martori se învechiseră, apoi căzuseră și nimeni nu-i mai înnoise, nu mai existau decât la jandarmerie — în mijlocul unei alte duzini din toată regiunea — și aici, la domnul Lemercier.

— Antoine?

Fluturașul se deplasase de la locul lui. Nu mai era, ca pe vremuri, lipit la marginea vitrinei, fusese recentrat. Și nu mai era cel vechi în culori șterse, ci unul nou, vizibil, mărit.

Alături de copilul cu păr lins și tricou cu elefant bleu, apărea un adolescent care semăna cu Rémi într-un mod bizar. Un specialist în portrete fusese însărcinat să-l imagineze așa cum ar fi arătat la șaptesprezece ani.

— Antoine!

Anunțul nu mai descria hainele pe care le purta în momentul dispariției. Menționa doar data, joi 23 decembrie 1999. Antoine vedea în vitrină propria reflexie suprapunându-se în mod ciudat cu fața acelui adolescent pe care nu apucase să-l cunoască și despre care el și numai el putea afirma că nici nu exista. Ceea ce oricine altcineva din Beauval putea spera, că Rémi ar fi încă în viață, că ar

fi crescut pe undeva uitându-și identitatea, era o iluzie, o minciună.

Se gândi la doamna Desmedt. Oare avea pe vreun bufet un exemplar al afișului? Oare îl privea în fiecare dimineață pe acest copilaș pe care fără îndoială încă îl iubea și pe acest tânăr pe care nu îl cunoscuse? Mai spera să-l vadă vreodată în viață sau renunțase?

I-a răspuns într-un târziu Laurei, dar magia dispăruse. Și-a continuat drumul, se simțea nervos, excitația sexuală lăsase locul unei angoase difuze. Da, sunt aici, îi spunea Laurei, dar în realitate simțea imboldul de a se urca în mașină, de a fugi.

— Când te întorci? l-a întrebat ea.

— Curând, poimâine... Mâine. Nu știu.

Ar fi vrut să zică: imediat.

Abandonând ideea cumpărăturilor, s-a întors acasă, a urcat la el în cameră și a început să citească și să-și ia notițe, dar afișul îi stricase toată dispoziția, lăsându-l neliniștit. Totuși nu putea să nu se întrebe ce amenințare ar mai fi putut exista, în afară de descoperirea cadavrului. Ancheta nu fusese încă închisă în mod oficial, dar nimeni nu-l mai căuta efectiv pe Rémi Desmedt. Chiar dacă părea o atitudine irațională, nu putea scăpa de sentimentul că adevăratul pericol îl constituia orașul însuși și că exista doar atâta timp cât se apropia de locul ăsta.

Se încăpățânase de vreo două–trei ori să se apropie de Saint-Eustache. Locul rămăsese abandonat, așa cum îl lăsase în urmă cu doisprezece ani; copacii, îngrămădiți unii în alții, putrezeau acolo unde căzuseră, făcând practic imposibilă pătrunderea în inima pădurii. Ca medic știa că, după zece ani, nu mai rămăsese prea mult din Rémi Desmedt...

Și acum, dintr-odată, imaginea aceea nouă din vitrina domnului Lemercier îl readusese cumva la viață pe copilul mort, o prezență la fel de firavă și de reală ca aceea din coșmarurile sale. Ceea ce se schimbase odată cu trecerea anilor și îl întrista pe Antoine era mai puțin că nu putea vorbi cu nimeni despre crimă, ci mai curând inversarea priorităților, în prezent, esențial nu mai era copilul pe care-l omorâse. Toate eforturile lui, toată atenția erau îndreptate spre el însuși, spre dorința lui de a se simți în siguranță, de a scăpa de pedeapsă. Deja de ceva timp, nu se mai trezise tresărind la vederea mânuțelor legănându-se lipsite de viață, și nici nu mai auzise strigătul lui disperat după ajutor. Personajul principal al acestei tragedii nu mai era victima, ci asasinul.

Se făcu în curând șapte jumătate seara, nu mai avea niciun motiv decent să întârzie, a ieșit din nou.

Domnul Lemercier își sărbătorea a șaizecea aniversare. Era sfârșitul lui iunie, se făcuse destul de cald, o vreme aproape estivală. Grătar în curte, muzică, ghirlande, tacâmul obișnuit, miros de carne friptă, butoiașe de vin alb și roșu. Se mânca din farfurii de carton care se îndoiau aiurea și folosind cuțite care nu tăiau deloc.

În Beauval viața se derula ca mișcarea unui orologiu. Orașul, bulversat pe vremuri de o serie de drame și mistere, își reluase cursul liniștit, aproape staționar, oamenii pe care Antoine îi cunoscuse aici erau aceiași de acum zece ani, dar pe cale de a fi înlocuiți cu cei din următoarea generație care, în afara câtorva detalii nesemnificative, erau atât de asemănători!

— S-a descurcat bine, nu crezi?

Doamna Courtin făcea câteva ore de menaj pe săptămână la domnul Lemercier, un bărbat foarte corect, zicea

ea, foarte convenabil. Pe limba ei, asta însemna că, spre deosebire de domnul Kowalski (la care nu mai lucra de mult și despre care nu vorbea niciodată), o plătea la timp.

Antoine a strâns mâini, a acceptat un pahar, încă unul, a mâncat o bucată de carne friptă. A trecut pe la domnul Lemercier, așa cum îi recomandase mama lui, să-l felicite și să-i mulțumească etc.

Doamna Courtin, cu paharul de plastic în mână, discuta cu doamna Mouchotte. Mișcarea care o îndepărtase de Bernadette Desmedt o apropiase în mod curios de mama lui Émilie, femeia aceasta atât de drăguță, cu fața severă, care-și petrecea jumătate din timp la biserică și cealaltă jumătate făcând curățenie în casă. În momentul în care fabrica Weiser se redeschisese, domnul Mouchotte fusese reangajat, dar păstrase din lunga perioadă de șomaj o amărăciune, o acreală care i se citea pe față. Nimic nu-i mai convenea. Domnul Weiser, care reprezentase pentru el atât calvarul când îl concediase, cât și speranța când îl reangajase, devenise principala țintă a ranchiunei sale față de o lume care, în viziunea lui și pentru totdeauna, nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Acceptase întoarcerea la fabrica Weiser cu un aer de satisfacție gravă, ca un om care, după o lungă perioadă de injustiție, era în sfârșit reinstaurat în drepturi. Toată viața lui urâse pe câte cineva, mult timp pe domnul Desmedt. Acum, că acesta murise, domnul Weiser îi luase locul pe listă. Cei doi, separați de cea mai mare distanță posibilă în curtea domnului Lemercier, au trecut toată seara unul pe lângă celălalt fără să se privească. Se pare că, atunci când trebuia să-i dea ordine la fabrică, domnul Weiser nu-l numea niciodată decât „domnule contramaistru".

Cât despre nevasta lui, pentru Antoine rămăsese un mister, o contradicție. Femeia, o broască ascunsă în corpul unui manechin, vorbea puțin, surâdea puțin, ceea ce-i dădea un aer fals de divă, de frumusețe indiferentă, în care Antoine credea că distinge o formă de isterie.

— Bună ziua, domnule doctor...

— Ha, salut, doctore!

Émilie, blondă și surâzătoare, își ținea delicat paharul de plastic, ca pe un fruct. Théo tocmai termina un cârnat, lingându-și degetele. Antoine nu-i mai văzuse de multă vreme. A sărutat-o pe Émilie, Théo s-a șters jenat cu un șervețel și apoi i-a întins mâna. Blugi rupți, vestă strânsă pe talie și pantofi ascuțiți, urla prin toți porii că nu făcea parte din peisajul de provincie, că aparținea altei specii. S-a îndepărtat ținând în mână paharele tuturor.

Antoine se simțea stângaci în prezența lui Émilie, fata îl privea mereu într-un anumit fel.

— Cum anume te privesc? întrebă ea intrigată.

N-ar fi putut să-i explice exact. Părea mereu pe punctul de a-i pune o întrebare. Ori surprinsă de ceea ce spunea, de ceea ce reprezenta.

Cu trecerea anilor, Émilie semăna din ce în ce mai mult cu mama ei, de care rămânea extrem de apropiată, nimeni nu era la fel de important pentru ea. Că ajunsese să-i semene atât de mult nici măcar nu era de mirare. Beauval era genul de oraș în care copiii ajungeau să le semene părinților și nu așteptau decât să le ia locul.

Au schimbat câteva vorbe despre petrecere. Antoine a întrebat-o ce era nou în viața ei. Lucra la Banca Agricolă din Marmont.

— Și logodită, a adăugat ea arătându-i cu mândrie un inel.

A, da, Beauval mai era și orașul în care lumea încă se mai logodea.

— Théo? a mai întrebat el.

Émilie a izbucnit în râs punându-și imediat mâna la gură.

— Nu, nu cu Théo, în niciun caz...

— Nu știu..., s-a bâlbâit el, enervat oarecum de ridicolul situației.

Fata i-a arătat din nou inelul.

— Jerôme e sergent de infanterie. E la post în Noua Caledonie, dar așteaptă mutarea în Franța prin septembrie, o să ne căsătorim imediat după aceea.

Antoine s-a simțit ciudat de gelos, nu pentru că exista un bărbat în viața ei, ci pentru că el nu avusese niciodată un loc acolo. Chiar și pe vremuri, în școală, nu ieșiseră niciodată împreună, avea impresia că ratase cumva toate ocaziile, că nu se număra printre bărbații care o atrăgeau, ci doar printre cei pe care-i cunoști de-o viață; îl deranja amintindu-și cât de mult îi bântuise visele de adolescent. Își făcuse tot felul de gânduri nebunești despre frumusețea ei blondă, el a roșit.

— Și tu? l-a întrebat ea.

— La fel... Trebuie să-mi mai fac stagiatura și perioada de intern și apoi vom pleca... În misiuni umanitare.

Fata l-a aprobat cu gravitate. Misiuni umanitare, ce frumos! Se citea pe fața ei că reprezentau un concept gol de sens, niște simple cuvinte, dar a căror conotație morală merita tot respectul. Conversația se terminase. Ce mai rămânea de spus? Între ei erau mai multe vorbe nespuse decât amintiri. Priveau spre grădină la mica adunare gălăgioasă care zbiera, râdea, la grătarul fumegând, ascultau muzica ce se revărsa din boxele plasate de-a lungul casei,

acolo unde încă se mai distingea, sub zugrăveala nouă, urma veche care marcase nivelul inundației din trecut.

Théo se întorcea cu paharele de plastic, au reluat conversația în trei, generalități. Antoine i-a revăzut în fața bisericii, la slujba din seara de Crăciun. Și-a amintit încăierarea din cauza insinuărilor răutăcioase răspândite de Théo...

A luat o gură de vin și s-a uitat în altă parte.

În Beauval era transportat inevitabil în acel sfârșit de an 1999. Ceea ce se întâmplase atunci era din altă viață, chiar și orașul întorsese acea pagină, dar cum misterul dispariției lui Rémi Desmedt nu fusese niciodată elucidat, jarul mocnit n-avea nevoie decât de un suflu pentru a se reaprinde; când se găsea așa, înconjurat de lume, se simțea amenințat, orice gest părea încărcat de semnificații, subiect de interpretări, sursă de spaimă...

— Antoine...!

I-au trebuit câteva secunde ca s-o recunoască pe Valentine, părea că luase în greutate câte un kilogram pe an. S-a întors enervată spre un țânc care urla, încetează, încetează îți spun! Cu un gest tăios din mână ca și cum ar fi vrut să se apere de o viespe prea insistentă. Purta în brațe un bebeluș ce molfăia un pumn de chipsuri. Soțul ei, un frumușel cu fizic de măcelar și dinți stricați, s-a grăbit să o prindă de umeri cu un gest de proprietar.

Antoine continua să le strângă mâinile ce și le întindeau spre el, un sărut ici, altul colo. Théo rămăsese lângă el, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva și aștepta momentul potrivit. Privirile lor s-au încrucișat pe deasupra umerilor unora și altora, până când Théo s-a aplecat spre el:

— Am același sentiment ca tine, îmi vine să vomit...

— Nu, nu e asta...

Celălalt a izbucnit în râs.

— Termină... Ăștia sunt atât de idioți...

Antoine s-a simțit jenat de atitudinea asta! Da, și el se simțea la kilometri depărtare de toți și de toate, o specie din altă lume, mai modernă, și găsea că acest oraș este învechit, imobil și îngust, îl ura, dar nu-l disprețuia. Théo fusese întotdeauna condescendent, nu era o surpriză că, în prezent, Beauvalul i se părea demn de dispreț. Acum se pregătea să creeze un start-up despre care Antoine nu prea știa ce să creadă, era ceva despre experți de sistem, funcții de rețea, vocabularul lui Théo era împănat cu expresii anglo-saxone din care nu înțelegea nimic. S-a mulțumit deci să-și ia un aer concentrat, asemenea celor care nu stăpânesc bine o limbă străină și care, obosiți să caute sensurile, se mulțumesc să aprobe. Émilie, care se întorsese lângă ei, nu asculta deloc, o discuție între bărbați, asta nu o privea

Apoi s-au trezit separați. Antoine continua să bea. Puțin prea mult, își dădea și el seama. Mai ales că nu ținuse niciodată la băutură.

Așa cum îi promisese mamei, făcuse act de prezență; de asemenea, o prevenise că nu va sta prea mult, era timpul să plece.

Imposibil să salute pe toată lumea, trebuia să dovedească mare pricepere ca să se facă nevăzut fără să jignească pe nimeni. A mai luat un pahar de vin ca să înșele aparențele, s-a îndreptat cu nonșalanță spre gardul viu, nimeni nu se uita la el, a pus paharul pe o masă, a ieșit și a închis poarta de la grădină, uf!

— Pleci deja?

Antoine a tresărit.

Émilie fuma, așezată pe gard.

— Da, adică nu...

Ea a izbucnit într-un mic râs vioi și clar pe care Antoine îl remarcase deja mai devreme. Era în stilul ei. Obișnuia să râdă în felul ăsta care, fără exces, ar fi făcut-o delicioasă, dar repetat sistematic agasa. Ai fi zis că înlocuia astfel cuvintele pe care nu le știa.

— Există ceva care nu te face să râzi? a întrebat-o el.

A regretat apoi întrebarea, dar Émilie nu părea să-i fi sesizat malițiozitatea. A răspuns printr-un gest vag care putea însemna orice.

— Bun, trebuie să plec, a zis el.

— Și eu...

Au pornit amândoi.

Émilie și-a aprins o a doua țigară al cărei miros, amestecat cu aerul proaspăt al nopții și cu parfumul ei discret, era plăcut. Antoine aproape că s-a simțit tentat, i se întâmplase de două–trei ori în viață, nu-i plăcuse, dar cedase. Tensiunea acumulată în timpul zilei s-a stins, lăsând în urmă o oboseală imensă. O țigară, de ce nu...

Émilie a revenit la conversația pe care o începuseră mai devreme, la serată. S-a declarat intrigată de proiectul lui Antoine. Misiuni umanitare. De ce nu voia să fie un medic... normal? Lui Antoine i-ar fi trebuit energie ca să răspundă la asta... Așa că a spus scurt:

— Medic de familie ar fi puțin plictisitor...

Fata a scuturat din cap. Părea în dilemă.

— Dacă crezi că e plictisitor, de ce faci medicină?

— Nu, nu medicina mă plictisește, ci să fiu medic de familie, înțelegi...

Émilie l-a aprobat, dar ceva din toată această teorie o depășea. Antoine s-a uitat pe furiș la ea. Dumnezeule,

pometii ăia înalți, gura asta, rădăcina părului și acolo, pe ceafă, puful ăla blond... Își lăsase primii nasturi ai corsajului descheiați, punând la vedere partea de sus a sânilor care se ghiceau fermi, iar când Antoine s-a dat puțin în spate, a zărit pe sub rochie conturul unui fund de-a dreptul siderant...

Ea vorbea în continuare:

— Pentru că totuși să fii medic... Ar trebui să fie extraordinar de interesant să vindeci oameni...

Într-un fel era dureros să constați că o tânără atât de delicioasă, de sexy poate să fie atât de evident de prostuță. Se exprima în generalități, cu idei pe care le luase de-a gata și pe care n-avea nevoie să le treacă prin filtrul gândirii. Sărea, fără motiv și fără să anunțe, de la un subiect la altul, toate referindu-se însă la puținul pe care-l știa: lumea din Beauval. În timp ce Antoine o inspecta și măsura de aproape, atent la perfecțiunea anumitor detalii (sprâncenele, urechile, fata asta avea până și urechi încântătoare, era incredibil!), Émilie se întorsese în trecut, la copilăria lor, la faptul că fuseseră vecini, la tot felul de amintiri de-ale lor...

— Am o grămadă de poze cu noi din școală! Și de la centrul de recreere... Cu Romane, Sébastien, Léa, Kevin... Și cu Pauline!

Vorbea despre oameni pe care el de-abia și-i mai amintea, dar care pentru ea păreau puternic ancorați în prezent. Ca și cum orașul și chiar viața ei întreagă n-ar fi însemnat altceva decât curtea școlii, câțiva ani mai târziu.

— A, pozele alea, trebuie să ți le arăt, să mori...

Râsul ei cristalin răsuna în noapte, feminin, delicios și insuportabil. Ce-o mai fi găsit de râs de data asta?

Pentru Antoine, fotografiile alea cu clasa erau departe de a fi niște amintiri plăcute. Portretul micului Rémi Desmedt, care-i bântuise copilăria, era prins în ele cu acea ocazie, era un ritual, în ziua aia îți făceai o frezăă mai cuminte ori îți schimbai cămașa ca să pleci la școală, aranjat ca de duminică.

— Ți le trimit, dacă vrei!

Lui Émilie propunerea i s-a părut atât de entuziasmantă, încât tânăra s-a oprit pentru o clipă. El o privea fix. Fața aceea frumoasă în formă de inimă, ochii deschiși la culoare, gura moale...

— Ă, bine, dacă vrei tu..., i-a răspuns el.

S-a instalat un scurt moment de jenă. Antoine și-a coborât ochii și au început din nou să meargă.

Chiar și din centru mai puteau auzi ecourile muzicii de la domnul Lemercier. Lângă primărie, rămași în pană de subiecte de conversație, Antoine a evocat platanul imens doborât de furtună.

— A, da, a zis ea, platanul!

Émilie a lăsat apoi să treacă câteva secunde în care umbra platanului a acoperit conversația, apoi a adăugat.

— Platanul ăla era cumva o parte din istoria Beauvalului...

Antoine n-a reacționat, oare ce voia să spună... Au rămas tăcuți din nou. Dulceața lunii iunie, noaptea, vinul, întâlnirea lor neașteptată, fata asta fermecătoare, totul invita la confidențe și la întoarcerea spre întrebări care mai fuseseră puse.

— Ce întrebări? s-a mirat ea.

Vocea ei exprima o naivitate deconcertantă.

— Păi, spre exemplu... Tu și Théo... Ceea ce s-a petrecut între voi...

De data asta, râsul ei cristalin nu i-a mai produs niciun resentiment lui Antoine.

— Aveam treisprezece ani!

S-a oprit în mijlocul drumului și s-a întors spre el, surprinsă.

— Mmm... Doar nu ești gelos, nu?

— Ba da.

Nu se putuse abține. A regretat imediat acest reflex, care era înainte de toate o toană. În realitate, era supărat pe el însuși, pentru că se lăsase pentru atâta vreme pradă farmecului ei, puterii ei de seducție. Și apoi era supărat pe ea, pentru că nu era decât ce era.

— Eram îndrăgostit de tine până peste cap...

Era o constatare simplă și tristă. Émilie s-a împiedicat și s-a agățat pentru o clipă de mâneca lui, dar i-a dat drumul imediat, ca și cum ar fi fost un gest care nu se potrivea în context. Antoine s-a simțit prins în capcană.

— Nu era o declarație, stai liniștită!

— Știu.

Când au ajuns în fața casei ei, Antoine a revăzut-o la fereastră, așa cum stătea în ziua furtunii.

— Păreai foarte obosită... Și totuși erai atât de drăguță! Chiar... foarte frumoasă...

Această mărturisire tardivă a făcut-o să surâdă.

Émilie a împins poarta și a înaintat până în fundul curții, ca să se așeze în leagănul care a scârțâit ușor. Antoine a urmat-o. Bancheta suspendată era mult mai îngustă decât ai fi crezut, ori poate o înclinase ea un pic... Antoine a simțit lipită de el coapsa ei caldă și suplă, a încercat să se îndepărteze, dar n-a reușit.

Émilie dădea ușor din picior, se legănau. O lumină palidă, gălbuie ajungea până la ei de la felinarul din stradă. Era liniște deplină, nici ei nu spuneau nimic.

Mișcarea leagănului îi apropia și mai mult. Antoine a făcut atunci un gest pe care nu trebuia să-l facă, i-a luat mâna și ea i-a răspuns lipindu-se de el.

S-au sărutat. S-a dovedit imediat un eșec.

Nu i-a plăcut felul ei de a săruta, mișcarea vorace a limbii ei ca și cum i-ar fi făcut o explorare bucală, dar a continuat pentru că, în cele din urmă, nu avea importanță pentru că nu se iubeau. Grație acestui fapt, totul era mai simplu.

Era un flirt fără promisiuni, ca o iubire în familie, consecința anilor în care se intersectaseră fără să se atingă. O puteau face azi, pentru că nu aveau nicio obligație unul față de celălalt. Erau prieteni din copilărie. Era doar o modalitate de a rezolva ceva neterminat. Ca să se simtă împliniți. Ca să nu regrete nimic. Fetița pe care o dorise atâta n-avea nimic de-a face cu această femeie fermecătoare și idioată pe care o ținea în brațe. Și pe care în acel moment o dorea cu disperare.

Totul era fals și ei o știau amândoi, dar mai știau și că ceea ce începuseră urma să continue până la finalul prevezibil și normal.

Antoine și-a strecurat mâna în corsajul ei, i-a găsit sânul înnebunitor de fierbinte și ferm, iar ea a reacționat strecurând-o pe-a ei între picioarele lui. Sărutul a continuat, stângaci și impetuos, saliva li se scurgea pe bărbie, nu se dezlipeau unul de altul, ca să nu fie obligați să-și vorbească.

Când a dat de umezeala ei fierbinte, Antoine a scos un sunet surd, adânc.

Ea îl strângea cu mâna în același fel în care săruta, cu brutalitate, stângaci.

S-au chinuit să dea jos ciorapii.

Émilie s-a ridicat ținându-se cu mâinile de leagăn și cu picioarele desfăcute larg. El a pătruns-o imediat. Ea s-a cabrat ca să-l lase să intre și mai adânc și s-a întors către el să-l sărute din nou cu lăcomie, cu toată limba, cu aceeași aviditate...

Ea a scos un mic țipăt animalic când l-a simțit încordându-se și terminând în ea... El n-a putut să-și dea seama dacă terminase și ea.

Au rămas câteva momente lipiți așa unul de altul, neștiind ce să facă, temându-se să se privească în ochi, apoi au izbucnit în râs. Un crâmpei de copilărie le traversa ființa, ca și cum le-ar fi jucat un renghi adulților, vieții.

Antoine și-a ridicat pantalonii cu stângăcie, Émilie și-a pus chiloții mișcând șoldurile și și-a lăsat rochia în jos.

Au rămas în picioare, neștiind ce să-și spună, grăbiți să se despartă, să termine cu toate astea.

Émilie a izbucnit în râsul ei obișnuit și și-a strâns genunchii, cu mâna pe partea de jos a burții, ca un copil care face pe el. Și-a dat ochii peste cap și și-a mișcat mâna ca pentru a se șterge, de sus în jos, cu degetele depărtate, au, au, au...

L-a sărutat în fugă pe buze și a fugit. Ajunsă aproape de ușă, i-a mai trimis un sărut din vârful degetelor.

Chiar și despărțirea a fost un eșec.

Dacă sfârșitul copilăriei n-ar fi venit pentru el atunci când a cunoscut moartea, când îl omorâse pe Rémi, s-ar fi produs cu siguranță în noaptea aceea.

Întorcându-se spre casă, și-a verificat telefonul.

Patru apeluri de la Laura, dar niciun mesaj. A format numărul ei, dar a închis brusc. Să-i vorbească ar fi însemnat s-o mintă și n-avea puterea s-o facă. Seara aceasta fusese o nebunie, nu reușea să-și explice cum de se terminaseră lucrurile în felul ăsta. Dorința, da. Vezi, ce mai rămăsese acum din dorință... A lăsat-o baltă.

Renunță s-o sune pe Laura, ar fi putut pretexta... O să vadă, o să găsească ceva.

Mama lui îi păstrase camera, schimbându-i însă tapetul și mobila. Biroul de copil de școală, scaunul, vechiul pat și o mare parte din celelalte lucruri fuseseră depozitate cu grijă exagerată în subsol, dar, în mod curios, câteva lucruri scăpaseră: o hartă a lumii, un poster cu Zidane, un rucsac, un penar, un Transformers GI Megatron, o pernă învelită în drapelul englez, o selecție destul de bizară a cărei logică era de neînțeles pentru Antoine.

Detesta decorul acesta care îl obliga să-și amintească de o epocă pe care încerca s-o uite, dar pentru că venea rar și ea se străduise atâta să-i aranjeze camera, nu-l lăsase inima și nu avea energia să pună totul într-o cutie pe care s-o scoată pe trotuar, așa cum avea chef de fiecare dată.

Telefonul a început să vibreze. Laura, din nou, era aproape unu noaptea. Se simțea rău, în camera asta, în orașul ăsta, cu viața lui nenorocită. N-a avut curajul să răspundă.

Când aparatul s-a oprit din mișcarea de rotație, a reușit să respire din nou și a auzit un zgomot în stradă. Mama lui se întorcea însoțită de cei doi Mouchotte. Cum ar fi reacționat dacă l-ar fi surprins cu Émilie pe leagăn, ca pe niște adolescenți înfierbântați?

Era prea târziu să se întindă și să se prefacă dormind. S-a așezat mai bine la masă, prefăcându-se că lucrează. I se părea absurd și umilitor să trebuiască să se preteze la o astfel de maimuțăreală, dar n-avea de ales.

Văzând lumină la el în cameră, doamna Courtin a urcat.

— Lucrezi până mult prea târziu, dragul meu, trebuie să dormi!

Exact aceleași cuvinte de-a lungul anilor, în spatele cărora mijea mândria de a avea un fiu serios, muncitor, care urma să reușească în viață. S-a dus să deschidă geamurile ca să tragă obloanele și s-a oprit amintindu-și ceva:

— A, ai auzit că vor să reamenajeze Saint-Eustache?

Antoine a simțit un fior pe șira spinării.

— Cum adică... să reamenajeze,... ce să reamenajeze?

Femeia era întoarsă spre fereastră:

— Ei bine, i-au găsit în sfârșit pe moștenitori. Primăria a cumpărat pădurea ca să facă un parculeț de distracții pentru copii. Speră să atragă lume din întregul ținut, dar, mă rog, după părerea mea...

Doamna Courtin era genul de persoană care privea cu neîncredere orice noutate, orice fel de inițiativă.

— Zic c-au făcut nu știu ce studii și că treaba asta le va plăcea mult familiilor și că va mai și crea locuri de muncă. Vom vedea. Hai, Antoine, acum trebuie să dormi!

— Cine ți-a spus treaba asta? Cu parcul...

— E un afiș la primărie de vreo două luni, dar ce vrei, cum nu ești niciodată aici... Nu prea ai cum să afli mare lucru...

A doua zi dimineață, Antoine a ieșit să alerge foarte devreme, nu închisese un ochi.

La hotelul central din oraș, în vitrina cu anunțuri oficiale, a avut ocazia să citească afișul despre construirea parcului Saint-Eustache, ale cărui planuri puteau fi consultate la primărie.

Lucrările urmau să înceapă în septembrie.

16

Vacanța a fost un calvar interminabil. Stresant la limita nebuniei. Luase examenele, dar rămăsese absolut sleit de puteri. Nu mai voia să pună piciorul în Beauval, ar fi fost ilogic, mai devreme sau mai târziu urma să fie obligat să meargă s-o vadă pe mama lui, dar a găsit pretextul unei călătorii lungi împreună cu Laura, care în fapt n-a durat decât două săptămâni din lipsă de bani. Actualizarea fotografiei lui Rémi Desmedt fusese un șoc, dar anunțul privind lucrările programate la Saint-Eustache i se părea o catastrofă despre care era greu să spui când și cum va surveni. Imaginația îl ducea înapoi în cea mai cumplită perioadă a vieții lui în care se condensase parcă întreaga copilărie. Cadavrul urma să fie găsit. Vor redeschide ancheta. Vor începe din nou interogatoriile. El era printre ultimele persoane care-l văzuseră pe copil în viață, o să-l convoace. Pista legată de o eventuală răpire al cărei autor era în trecere fusese abandonată, se mai concentrau doar asupra orașului, a locuitorilor săi, a celor apropiați, a vecinilor și, inevitabil, pista va conduce la el și atunci va fi sfârșitul. Doisprezece ani mai târziu, epuizat de propria-i poveste, va fi incapabil să mintă.

În timpul acelei veri, Antoine s-a gândit să fugă. A tot căutat o destinație de unde nu putea fi extrădat. Dar în adâncul sufletului a știut tot timpul că n-o va putea face, nu avea nici curajul, nici temperamentul cuiva capabil să trăiască la limita pericolului în străinătate (Antoine și modul de viață periculos erau o contradicție în termeni!). Viața lui i se părea neînsemnată, meschină, el nu era un gangster ambițios, cinic și organizat, era un criminal mărunt care până atunci avusese noroc.

Așa că s-a hotărât să rămână, să aștepte și a căzut într-o resemnare sumbră și chinuită.

Acum, ca adult, închisoarea nu-l mai înspăimânta, teroarea era acum scandalul: procesul, ziarele, televiziunea, presa invadând Beauvalul, târând-o și pe mama lui, titluri cu litere de-o șchioapă, interviuri cu experți în diverse domenii, comentarii ale jurnaliștilor de investigație, fotografii, declarații luate vecinilor... Și-o imagina pe Émilie cu aerul ei tâmp în fața obiectivului, cu siguranță n-ar fi ținut să se laude cu ceea ce fusese între ei. Primarul va încerca să disculpe orașul său, dar degeaba: Beauvalul adăpostise atât victima, cât și criminalul, la câțiva metri distanță unul de altul, o s-o provoace pe doamna Desmedt să plângă în fața camerei, ea o să apară însoțită de Valentine, cu trei țânci în brațe, și vor pune cu gravitate aceeași întrebare, eterna întrebare: cum poți să devii asasin la doisprezece ani? Toată lumea va adora acest fapt divers pentru că, în comparație cu el, fiecare se va simți minunat de normal. Televiziunea va realiza un istoric al cazurilor celebre, mergând înapoi în timp atât cât le vor permite arhivele poliției. Crima din Beauval va scoate la lumină violența veleitară a unui popor, și toată lumea se va bucura s-o pună în cârca unei singure persoane,

din simpla plăcere de a găsi un vinovat și de a-l vedea pedepsit pentru o crimă de care oricine ar fi fost capabil.

Într-o clipă își va găsi loc pe firmamentul asasinilor de antologie. Va înceta să mai existe.

N-o să mai fie o persoană, Antoine Courtin va deveni o marcă înregistrată.

Creierul îi dădea în clocot de imagini alarmante, apoi dintr-odată revenea cu picioarele pe pământ și realiza că nu mai scosese niciun cuvânt de o jumătate de oră, nu mai ascultase ce i se spunea, nu mai răspunsese la întrebările Laurei.

Locuiau într-un apartament mic dintr-un cartier situat departe de universitate, dar destul de aproape de CHU[1].

Pe cât exageraseră cu relațiile sexuale în ultimii trei ani, pe atât le răriseră de la întoarcerea lui Antoine în iunie trecut. Laura încerca în mod regulat să revină la stilul lor din trecut, dar Antoine îi răspundea cu diferite jocuri care nu-i solicitau virilitatea în mod deosebit. Laura aștepta zile mai bune, neliniștită și destul de frustrată. Nu-l văzuse niciodată pe Antoine foarte fericit, era secretos, tăcut, sobru și frământat interior, exact asta iubea la el, era un bărbat foarte frumos pe care veselia îl făcea insipid. Sobrietatea lui le dădea celor din jur un sentiment de siguranță, dezmințit apoi dintr-odată de crize bruște de anxietate. Dar în această perioadă, proasta lui dispoziție căpăta dimensiuni îngrijorătoare. Laura își imagina tot felul de lucruri, suspectând greutăți familiale. Oare avea îndoieli în legătură cu vocația lui de medic?

[1] Centre Hospitalier Universitaire, Centru public de sănătate dotat cu o unitate de formare și cercetare medicală aparținând unei universități (*N.tr.*).

Mă rog, mai exista și ipoteza pe cât de probabilă, pe atât de imposibilă: Antoine avea o amantă.

Pentru Laura, să fie geloasă îi cerea un efort pe care ea nu se simțea în stare să-l facă. În disperare de cauză, s-a mulțumit cu explicația psihologică, de altfel cea mai confortabilă pentru un medic: chiar dacă nu rezolva problema, o pastilă bine aleasă avea un efect benefic.

Se pregătea să-i vorbească despre toate acestea, când a descoperit din greșeală că el lua deja zilnic o doză considerabilă de antidepresive.

Iulie și august au trecut.

Doamna Courtin s-a neliniștit, desigur, pentru că Antoine n-o mai vizitase de la jumătatea lui iunie. Femeia ținea cu rigurozitate contabilitatea vizitelor lui și chiar putea cita din memorie datele precise ale acestora, din ultimii cinci ani. În mod curios, nu-i reproșa deschis niciodată nimic, se mulțumea doar să noteze că venea rar, ca și cum înstrăinarea lui ar fi fost rezultatul unui acord tacit regretabil, dar necesar.

În timp ce de câteva ori pe săptămână gândul îi fugea la lucrările pentru parcul de distracții care urmau să înceapă la Saint-Eustache, Antoine rememora acea ultimă zi pe care o petrecuse în Beauval, ore teribile și inutile, fotografia lui Rémi adolescent, petrecerea la care nu s-ar fi dus fără insistențele mamei lui, momentele imbecile cu Émilie.

Felul în care se petrecuseră lucrurile cu ea rămăsese un mister. Simțise nevoia să o posede pentru că arăta bine, dar și în numele unei obsesii din copilărie, era în acest fapt un strop de dorință și multă răzbunare. Dar ea, oare de ce o făcuse? L-a dorit pe el sau altceva? Se

lăsase doar dusă de val? Nu, participase cu entuziasm, își amintea limba ei cotropitoare, mâna, felul în care se unduia, se cambrase și îl privise în ochi în momentul în care o pătrunsese.

După atâta timp, nu știa pe ce poziție se găsea față de această femeie. Rememora, indisolubil legate, frumusețea ei, care pe scara lui de valori era de nota zece, în opoziție cu platitudinea conversației pe care o avuseseră. Își amintea entuziasmul ei pueril cu care vorbea despre vechile fotografii de la școală.

Nici despre bunele maniere nu știa prea multe, atâta vreme cât, pe la mijlocul lui septembrie, doamna Courtin l-a anunțat la telefon că Émilie venise la ea să-i ceară adresa.

— Ca să-ți trimită ceva, n-a spus ce.

Povestea aia cu fotografiile îi venise de altfel în minte de câteva ori.

Se imagina deschizând plicul, descoperind imaginile și, în visele sale, suprapunând fața lui Rémi la șase ani, apoi la șaptesprezece ani cu propria-i imagine, iar rezultatul acestei fuziuni semăna cu acele portrete ale copiilor morți prea devreme, înghețate în timp pe plăcile mortuare.

Îi revenea în minte și bufetul din casa Desmedt, cu fotografia lipsă, care părea să aștepte răbdător să se facă dreptate.

Și-a promis că, atunci când va primi blestematele de poze, va arunca plicul fără ca măcar să-l deschidă. Nu era obligat să se justifice, în toți anii aceștia de-abia se întâlnise de câteva ori cu Émilie în Beauval și cum, din fericire, trecea din ce în ce mai rar pe acolo...

Era la începutul lui noiembrie.

Atunci Émilie s-a gândit să dea un semn de viață, dar nu sub forma unui plic cu fotografii, ci ceea ce s-a întâmplat a fost sosirea ei în carne și oase, îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri ridicole, dar care nu reușea să-i eclipseze frumusețea. Machiată, parfumată, coafată, superbă, gătită ca de nuntă, a sunat pur și simplu la ușă. A deschis Laura, bună, sunt Émilie, aș vrea să vorbesc cu Antoine.

Pentru Laura a fost ca o revelație.

N-a fost nevoie de niciun cuvânt în plus din partea vizitatoarei, Laura s-a întors, Antoine, pe tine te caută! Laura își luase deja vesta și acum se încălța. Era deja afară până când Antoine, luat pe nepregătite de această prezență neașteptată, să reușească să reacționeze, stai, prea târziu, Laura plecase, îi putea auzi pașii precipitați pe scară, s-a aplecat, a strigat-o pe nume, i-a văzut mâna coborând de-a lungul balustradei până la parter. S-a întrebat unde pleca și brusc s-a lăsat pradă unui acces de gelozie, apoi s-a întors și și-a dat seama că era vina lui.

A revenit în apartament turbat de furie.

Émilie nu părea stânjenită în niciun fel.

— Pot să iau loc? l-a întrebat.

Apoi, ca să-și justifice întrebarea, a adăugat:

— Sunt însărcinată.

Antoine a pălit. Ea a început să vorbească la nesfârșit despre „seara lor", ce scenă penibilă! Spunea ceva despre emoția cu care se regăsiseră după atâta vreme, despre dorința care se aprinsese între ei brusc, aproape visceral, și despre „plăcerea ei, ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată"... Nu putea vorbi în numele lui, dar eu, eu, una, n-am mai pus geană pe geană de atunci încoace, m-am îndrăgostit din nou de tine din

clipa în care te-am revăzut, de altfel sunt sigură că întotdeauna am fost nebună după tine, chiar dacă n-am recunoscut nici măcar față de mine însămi etc. Lui Antoine nu-i venea să-și creadă urechilor. Situația era atât de neverosimil de stupidă, încât n-ar fi putut să se abțină să nu izbucnească în hohote de râs, dacă nu s-ar fi gândit la consecințele și la subînțelesurile acestui demers...

— Bine, dar...

S-a oprit, căutându-și cuvintele. Medicul din el urla chestii pe care bărbatul nu voia să le spună. S-a chinuit să întrebe:

— Dar cine spune că... e al meu, mă rog, înțelegi ce vreau să spun...

Însă Émilie își pregătise cu grijă micul cuplet. Și-a așezat geanta pe jos lângă ea și și-a încrucișat picioarele.

— N-aveam cum să rămân cu... mă rog, Jérôme, e plecat de patru luni.

— Dar puteai rămâne cu oricine altcineva!

— Da, bine, tratează-mă ca pe o târfă, tu n-ai nicio vină!

Părea scandalizată de remarca lui, nici nu-și imaginase că el ar fi putut face o astfel de afirmație. Antoine s-a simțit obligat să-și ceară scuze:

— Nu asta am...

S-a oprit făcând calcule și a rămas cu gura căscată în fața rezultatului: se scurseseră treisprezece săptămâni de la ceea ce Émilie se încăpățâna să numească „seara noastră".

În mod clar, un avort legal era deja imposibil.

Începea să vadă totul foarte clar: tipa așteptase până după termenul legal, apoi venise să-l caute!

— Nu, Antoine, în niciun caz! Nu vreau să fac un avort, pentru nimic în lume. De altfel, părinții mei...

— Mă doare-n cot de părinții tăi!

— Ei bine, pe mine nu, și până la urmă eu sunt cea însărcinată!

Antoine s-a întrebat la câtă lume ar fi fost dispusă să-și vândă povestea. Oare ar trebui s-o plătească?

— Și fii sigur că tu ești tatăl, a adăugat ea plecându-și ochii, așa cum văzuse la televizor.

— Dar, Émilie, ce vrei?

— Am anunțat deja ruptura de..., mă rog, de Jérôme. Nu i-am spuns chiar tot adevărul, nu voiam să-și facă o impresie proastă despre noi...

— Ce vrei?

Ea și-a încruntat minunatele sprâncene blonde, surprinsă că Antoine pune o întrebare atât de prostească.

— Vreau ca acest copil să trăiască! Destul de normal, nu? Și să aibă toate șansele la care are dreptul!

El a închis ochii.

— Trebuie să ne căsătorim, Antoine, părinții mei...

Antoine a sărit de pe scaun, strălucitor, urlând:

— E imposibil!

Înspăimântată, ea s-a dat înapoi pe scaun. Trebuia neapărat s-o convingă de absurditatea acestei idei. A încercat să se calmeze, și-a apropiat scaunul, s-a proțăpit în fața ei și i-a luat mâinile într-ale lui:

— Este imposibil, Émilie, nu te iubesc, nu pot să mă însor cu tine!

Trebuia să găsească argumente pe care să fie capabilă să le înțeleagă:

— N-aș ști cum să te fac fericită, înțelegi?

Argumentul i-a creat femeii un fel de îndoială, dar nu a reușit să realizeze unde voia el să ajungă. De fapt de două luni încoace ea trăise cu ideea că Antoine va „face ce trebuie", nu-i trecuse prin cap nimic altceva.

— Mai avem încă timp să facem o întrerupere de sarcină, insistă Antoine, plătesc eu, stai liniștită. O să fac rost de bani și o să găsesc o clinică foarte bună, nu-ți face probleme, mă ocup eu de toate, dar trebuie să scapi de copilul ăsta, pentru că nu am de gând să mă însor cu tine.

— Îmi ceri să comit o crimă!

Émilie își lipise pumnul tremurător între sâni.

S-a instalat un lung moment de tăcere.

Antoine începuse s-o urască.

— Ai făcut-o expres? a întrebat el rece.

— Ce motiv aș fi avut? Vreau să zic, cum aș fi...

Femeia încerca să exprime o idee simplă, dar nu știa de unde s-o apuce, însă părea sinceră.

Antoine era la rândul său bulversat de evidență: fusese doar un accident. Cu siguranță Émilie însăși ar fi preferat să se mărite cu sergentul ei major, doar că între timp intervenise afurisita lor de „seară", care, chiar așa ratată cum fusese, nu putea fi trecută cu vederea, femeia purta un copil în pântece și el era cel care îl pusese acolo.

Continua să se încăpățâneze. S-a ridicat.

— Îmi pare rău, Émilie, dar răspunsul meu e nu. Nu vreau acest copil. Nu te vreau nici pe tine, nu vreau nimic din toate acestea. O să fac rost de bani, dar nu pot avea copii, niciodată, e ceva peste puterile mele și nu mă aștept să mă poți înțelege.

Tânăra era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Și-a imaginat-o întorcându-se acasă cu vestea. Nu putea crede că venise la el fără să fi pregătit

îndelung întrevederea împreună cu ai ei, cu mama cea atotștiutoare. Putea vedea în fața ochilor întregul trib Mouchotte, cu tatăl țeapăn ca o lumânare de Paște și mama drapată în șalul ei de mohair... Oare cum își închipuiseră că Antoine avea să cedeze căsătorindu-se cu fiica lor, era incredibil.

Întâlnirea nu decurgea în sensul pe care Émilie îl prevăzuse. Așa că s-a ridicat și s-a apropiat de el.

Și-a trecut mâinile pe după gâtul lui și, înainte ca el să aibă timp să reacționeze, și-a lipit buzele de ale lui și i-a vârât limba adânc, așteptând ca el să reacționeze (chiar și ea trebuia să se întrebe la ce putea servi acest ritual pentru care orice bărbat ar fi sacrificat totul, dar chiar nereușind să înțeleagă, i se lăsa pradă plină de încredere, chiar cu fervoare, dar fără calcul, planificare sau talent de vreun fel).

Antoine a întors capul, i-a desprins mâinile și s-a dat înapoi.

Ea s-a simțit respinsă, a izbucnit în plâns. Frumusețea ei năucitoare și înlăcrimată l-a tulburat, dar în mintea lui apucase deja să se lege de catarg ca să nu-i audă cântecul de sirenă. I-a fost de ajuns să se gândească pentru doar o secundă la viața pe care ea i-o propunea, ca să adune destulă forță pentru a se apăra de orice atac. S-a mulțumit să-i pună fetei o mână pe umăr.

Cu câteva minute în urmă, o ura, acum îi părea rău pentru ea.

Deodată i-a trecut prin cap, ce altceva mai știa familia Mouchotte? Nu se gândea la el, pentru că nu mai avea de gând să calce vreodată prin Beauval, la mama lui se gândea. Totul era atât de trist!

— Ne abandonezi...? a mai întrebat ea.

Avea un talent aparte să pronunțe fraze de-astea grotești, oare de unde le scotea...? Și-a suflat nasul cu zgomot.

— Îmi pare rău, Émilie, dar nu pot să fac nimic pentru tine. O să mă ocup de toate: găsesc o clinică bună, o să plătesc ce trebuie, nimeni nu va afla nimic, te asigur. Ești tânără și sunt sigur că o să faci mulți copii cu Jérôme al tău. Cu el e posibil, cu mine nu. Va trebui să te hotărăști repede, Émilie... În caz contrar, n-o să mai pot face nimic pentru tine.

Ea a aprobat din cap. Venise cu o idee, dar lucrurile nu merseseră în direcția dorită. Spusese frazele pe care și le pregătise și nu vedea ce-ar mai fi putut face în plus, s-a ridicat plină de regrete.

Antoine și-a închipuit pentru o clipă că ea simțea chiar o anumită plăcere trăind o situație care îi conferea un rol pe scena vieții: era nefericită, i se întâmplase un lucru dramatic în viață, era o eroină, ca la televizor.

A lăsat pe masă un plic mare. Cu pozele de la școală. Doamne, venise cu ele...

Ce-și imaginase, că se vor așeza pe pat frunzărindu-le râzând, lipiți unul de altul? Că Antoine, fermecat, sedus și îndrăgostit, o să-i pună mâna pe burtică întrebând-o dacă mișcă? Naivitatea ei îl lăsa fără cuvinte.

După plecarea ei, a rămas mult timp reflectând asupra consecințelor. S-a lăsat în voia unui licăr de speranță: în mod miraculos, până atunci ieșise cu bine din toate situațiile, din toate capcanele pe care viața le pusese în calea lui. Când se gândea că Rémi avea să fie găsit, nimeni nu-l găsise; când fusese sigur că va fi arestat, scăpase ca prin urechile acului; Émilie, în ciuda faptului că era însărcinată, plecase cu coada între picioare... Începea să

creadă că norocul avea să mai țină. Se gândea la noroc pentru prima oară după foarte mult timp. O greutate i se ridica de pe suflet.

A așteptat-o pe Laura cu un calm neașteptat.

Iar ea s-a întors. Ce diferență față de femeia care stătuse acolo cu puțin timp în urmă!

— Puteai să aerisești și tu, miroase a târfă aici!

Spunând asta, și-a luat rucsacul și a început să îndese în el claie peste grămadă ce-i pica în mână.

Antoine a zâmbit, nu se mai simțise niciodată atât de puternic, atât de sigur pe el. A prins-o de umeri, a întors-o spre el cu forța și, zâmbind în continuare, i-a mărturisit:

— Da, m-am culcat O SINGURĂ dată cu o fostă colegă de școală, pentru care nu simt nimic. A venit să reînnoade legătura, am trimis-o la naiba, te iubesc.

Era convingător, pentru că tot ce spunea era adevărat, fără nicio umbră de înșelăciune, poate doar prin omisiune, ceea ce în situația de față nu conta.

Devenise dintr-odată invincibil, degaja o forță pe care chiar și Laura o simțea, cu surprindere. Ea încă ținea o haină în mână, iar el continua să zâmbească îndepărtând-o.

Cu o mișcare fermă și precisă, i-a scos puloverul, explozia de dorință i-a luat pe sus, s-au rostogolit pe pat și de acolo pe podea, apoi unul peste altul, până la masa de care s-au lovit, orpindu-se brusc, Antoine era deja înăuntrul ei, n-ar fi putut niciodată să spună când o făcuse, ea a început să tremure din cap până-n picioare, vibrația care-i urca din tălpi a săltat-o de la pământ și i-a zdrobit rinichii, a urlat. De două ori.

Apoi a leșinat sub el.

17

Émilie îi scria epistole. Două, trei pe săptămână. Laura punea plicurile pe masă cu un oftat de plictiseală. Antoine le citea, cel puțin la început. Erau toate fără sare și piper, amalgamate, dar cu același mesaj de fond: „Nu mă lăsa singură cu copilul nostru în brațe!" Avea un scris infantil (făcea cerculețe deasupra lui i) și folosea tot felul de clișee ca să-și demonstreze deznădejdea în care o aruncase Antoine. Chestii de felul „nu poți abandona carne din carnea ta" alternau cu „focul pe care l-ai aprins în inima mea" și cu „valurile de dorință" care o „copleșeau" amintindu-i de acea seară în care se simțise „în extaz", tot acest arsenal de sărăcie a gândului aproape dureroasă, care îi demonstra încă o dată ce fel de femeie era.

Dacă scrisorile erau idioate, în schimb nefericirea ei era cât se poate de reală. Oprită să avorteze de convingerile religioase ale părinților (sau poate și ale ei), devenise ceea ce se chema o tânără mamă singură, obligată să crească un copil... Antoine se gândea cum o să fie viața ei. Uneori nu i se părea chiar atât de gri: chiar și cu un copil, frumoasă cum era, n-o să-i fie prea greu să-și găsească un soț. Cât despre părinții ei, probabil că vor adora să

poarte această cruce și o vor face cu o demnitate ostentativă de martiri și până la urmă toată lumea va fi fericită.

Început de octombrie, timp ploios în întreaga Franță, Antoine a alergat să prindă tramvaiul și a alunecat pe șosea, abia a avut timp să se redreseze, fără să cadă.

Câteva zile mai târziu, mama lui n-a avut același noroc. În timp ce traversa strada principală, a fost lovită de o mașină, un zgomot surd și lumea a văzut-o zburând prin aer și apoi aterizând greoi pe trotuar. Au dus-o la spital. L-au anunțat pe fiul ei.

Antoine și Laura erau în pat (de o lună întreagă nu se mai puteau opri, uneori teama de despărțire are efecte de felul acesta...).

El a ridicat receptorul, a rămas nemișcat, Laura nu știa ce să creadă. Infirmiera de la spital nu a intrat în detalii, dar cel mai bine era să vină fără întârziere...

Dat peste cap de această veste, Antoine s-a urcat în primul tren spre Saint-Hilaire, unde a ajuns târziu. Chiar dacă vizitele erau interzise, îi spusese infirmiera, îl vor lăsa să intre. A luat un taxi. L-au întâmpinat cu atâtea precauții, încât n-a avut de ales decât să recurgă la o soluție practică: sunt medic.

Colegul său n-a făcut rabat: era fiul unei paciente și nimic mai mult.

— Mama dumneavoastră a suferit un traumatism cranian. Nicio anomalie la examenul clinic, tomografia e bună, dar coma profundă... E dificil să spunem mai multe în acest moment.

Nu i-a propus să-i arate și lui radiografiile și s-a mulțumit cu un minimum de informații. Făcuse exact ce ar fi făcut și Antoine în locul lui.

Doamna Courtin dormea. S-a apropiat, s-a așezat lângă ea, i-a luat mâna și a început să plângă.

În tot acest timp, Laura se angajase să-i rezerve o cameră.

Hotelul Central.

A ajuns acolo târziu în noapte. Pe hol mirosea a sodă caustică, nu mai simțise acel iz din copilărie, parcă era specific regiunii. Tapet cu model floral, perdele din creton, cearșafuri tivite... Laura alesese bine: camera îi aducea aminte de mama lui.

S-a culcat îmbrăcat și a adormit imediat. I s-a părut că se trezește, nu-și putea da seama ce oră era, mama era acolo, în cameră, așezată pe marginea patului.

„Antoine, ești bine...? o întreba ea. Ai adormit îmbrăcat, cu pantofii în picioare... Tu nu faci așa ceva... Ești bolnav, de ce nu spui?"

S-a scuturat de imaginea din vis, a făcut un duș, țevile au început să trepideze de au trezit, probabil, tot hotelul.

A sunat-o pe Laura, a trezit-o dintr-un somn adânc, dar te iubesc, i-a spus fata, încă adormită, sunt alături de tine, și el s-a uitat prin cameră cu o singură dorință în minte, de a se încolăci în jurul ei, inspirându-i parfumul iubirii, simțindu-i căldura, cufundându-se în ea, dispărând, apoi ea din nou, te iubesc, cu o voce gravă, prezentă, dar îndepărtată, și el a început să plângă, apoi a adormit la loc, dar la primele ore ale dimineții era deja afară, mergând pe străzi în direcția spitalului.

Se întreba dacă ar fi trebuit să-l anunțe pe tatăl lui. Nu că ar fi avut vreun sens, părinții lui erau divorțați de secole. Bărbatul s-ar fi putut simți obligat să vină, ca să arate că-l sprijină pe fiul lui, ceea ce ar fi fost o

minciună, ori ar fi putut refuza pur și simplu, pentru că femeia aceasta nu mai însemna nimic pentru el de mai bine de douăzeci de ani. Lângă Antoine nu mai era decât Laura. Ce nebunie că viața lui se reducea la atât de puțini oameni!

Doamna Courtin nu se mișcase deloc din ajun.

Antoine a studiat diagramele, liniile curbe, a verificat din obișnuință aparatele. Apoi, epuizate fiind toate subterfugiile, s-a așezat din nou la căpătâiul ei.

O preocupare era înlocuită de o alta. Dar acum, în liniștea camerei de spital și din cauza lipsei de activitate la care era constrâns, a realizat: nu se găsea decât la câțiva kilometri de Beauval.

Era imposibil de prevăzut cum se va încheia toată această poveste. Oare doamna Courtin o să moară? Corpul lui Rémi va fi în sfârșit descoperit? Și dacă da, va fi înainte sau după dispariția femeii?

Ceea ce-l seca de puteri nu mai era vinovăția, nici spaima de a fi descoperit, ci așteptarea. Incertitudinea. Senzația că, atâta vreme cât nu va pleca departe de aici, se putea întâmpla orice și viața lui putea fi năruită în câteva secunde. Acum nu mai era decât o chestiune de luni. La fel ca în cursele de fond, ultimii kilometri i se păreau cei mai grei.

La începutul după-amiezii, doctorul Dieulafoy a intrat în salon în stilul lui obișnuit, discret și modest. Întotdeauna părea să dea impresia că a greșit camera și că avea să se îndepărteze la fel de neobservat când își va da seama. Tocmai se pregătea să facă exact acest lucru când l-a descoperit pe Antoine. A reușit să-și mascheze jena, dar cu acea secundă de ezitare care-i trădează adesea pe cei surprinși într-o situație neașteptată.

Antoine nu-l mai văzuse de ani întregi. Îmbătrânise mult, dar chipul lui, acum ridat, rămăsese totuși la fel, impasibil, impenetrabil. Ducea oare aceeași viață solitară și misterioasă, făcându-și singur menajul duminica, îmbrăcat în hainele alea de jogging lipsite de formă?

Cei doi și-au strâns mâinile și au rămas unul lângă altul ținând-o sub observație pe doamna Courtin, ca la un moment dat să înțeleagă că tăcerea lor începea să semene cu un priveghi.

— În ce an ești? l-a întrebat atunci doctorul.

— Ultimul...

— A, deja...

Antoine s-a simțit transportat de vocea lui în acele momente stranii din vremurile trecute: „Dacă te-aș fi internat, lucrurile n-ar mai fi stat la fel, înțelegi..."

Avusese dreptate. Dacă în ziua aceea Antoine ar fi fost internat în spital pentru tentativă de sinucidere, s-ar fi deschis o anchetă, ar fi fost interogat, cu siguranță și-ar fi mărturisit fapta și totul s-ar fi sfârșit, doctorul îl salvase de la toate astea.

Oare ce știa, mai exact? Probabil că nimic precis. Doar că, la câteva ore de la dispariția băiatului din vecini, în timp ce toată lumea era preocupată de acel eveniment tragic, dorința de a muri a băiatului de doisprezece ani trebuie că avusese o semnificație teribilă, arătând ca o criză de conștiință.

„Dacă se mai întâmplă ceva, poți să mă chemi, să mă suni...", îi mai spusese.

Ziua aceea nu venise niciodată. În mod bizar, doctorul reapărea exact în momentul în care Antoine se găsea mai mult decât oricând pe marginea prăpastiei.

Acesta era momentul când urma „să se mai întâmple ceva", despre care doctotul Dieulafoy nu avea nici cea mai mică idee: corpul lui Rémi avea să fie descoperit cât de curând.

A privit chipul alb al mamei lui.

Și ea observase acel „ceva", dar nu dorise să înțeleagă mai multe. Intuiția o ajutase să priceapă că, fără îndoială, fiul era cumva amestecat în acea dramă, așa că încercase să-l apere împotriva unui rău necunoscut, dar iminent, și întregul eșafodaj de minciuni, ignoranță și tăcere ținuse aproape doisprezece ani.

Se găsea acum într-o cameră de spital, în prezența singurilor doi martori ai dramei sale, doi adulți care, atunci și fiecare în felul său, preferaseră să tacă.

Lațul era pe punctul de a se strânge.

Chiar în acel moment, camioanele care urmau să transporte bușteni urcau probabil dealul și se îndreptau spre Saint-Eustache, buldozerele se pregăteau să ridice și să degajeze copacii căzuți. Rămășițele pământești ale lui Rémi Desmedt nu vor fi dispărut definitiv, îngropate sub șenilele mașinilor forestiere, așa că vor apărea dintr-odată, la fel ca statuia Comandorului[1], cerând în sfârșit dreptate, iar Antoine Courtin va fi acuzat, arestat, judecat și condamnat.

Doamna Courtin începuse să spună silabe indescifrabile.

Cei doi bărbați, așezați de o parte și de cealaltă a patului, ascultau bălmăjelile cărora încercau în zadar să le dea un sens.

— Ce-o să faci în continuare? a întrebat doctorul.

[1] Nobil spaniol ucis de Don Juan ca să apere onoarea fiicei sale — simbolul pedepsei divine (*N.tr.*).

Despre ce vorbea oare? Antoine încerca să înțeleagă, apoi a legat-o de conversația întreruptă de mai devreme.

— Ă... misiuni umanitare. Am trecut de interviuri. În mod normal...

Doctorul a rămas pe gânduri mult timp.

— Da, normal că vrei să pleci...

A ridicat brusc capul și l-a fixat pe Antoine ca sub impresia unei revelații subite.

— E așa de strâmt aici, nu?

Antoine a vrut să protesteze.

— Ba da, ba da, a insistat celălalt, atât de strâmt! Vreau să zic că te înțeleg...

A rămas apoi cufundat în gânduri, apoi s-a ridicat și a plecat așa cum venise, asemenea unei pisici, fără zgomot și impersonal, mulțumindu-se cu o aplecare din cap și cu o declarație surprinzătoare și enigmatică:

— Te iubesc, Antoine.

Dorința intimă a lui Antoine de a nu mai pune niciodată piciorul în Beauval n-a supraviețuit zilei aceleia: spre sfârșitul după-amiezii, administrația spitalului i-a cerut hârtii și lucruri pentru doamna Courtin, pe care numai el putea să le aducă.

Perspectiva de a se întoarce în orașul natal îl sufoca. Casa mamei lui era vecină cu cea a familiei Mouchotte și își putea imagina cu ușurință scena penibilă pe care o merita, dacă Émilie i-ar fi observat prezența.

A încercat să câștige timp, invocând tot felul de pretexte, că va aștepta toaleta mamei lui sau venirea doctorului etc.

În mod mașinal, a deschis televizorul la jurnalul de știri.

Evenimentul major al dimineții era reluat pe toate posturile naționale de știri: în viitorul parc Saint-Eustache, fuseseră găsite osemintele unui copil.

Prudenți, reprezentanții jandarmeriei nu făcuseră decât să confirme macabra descoperire și refuzau orice speculație în legătură cu identitatea victimei, dar jurnaliștii, ca și majoritatea locuitorilor din regiune nu se puteau gândi, evident, decât la un singur lucru: nu putea fi vorba decât de cadavrul lui Rémi Desmedt, cine altcineva?

Antoine se aștepta la vestea asta. Avusese mai mult de zece ani la dispoziție ca să anticipeze consecințele, doar că, în realitate, așa cum se întâmplă de obicei cu moartea unui apropiat, nu era cu adevărat pregătit.

Reportajele se succedau, lăsând la o parte alte probleme ale momentului. Filmaseră șantierul obligat să-și sisteze lucrările, camioanele oprite, buldozerele tăcute, tehnicienii de la Judiciar în combinezoanele lor albe strânși în jurul mașinilor ale căror girofaruri făceau să strălucească benzile de securitate, pe unde își făceau de lucru bărbați cu figuri grave îmbrăcați la costum sau în uniformă, dar toate astea nu erau decât scene de decor, cel care suscita în cel mai înalt grad interesul tipilor din media era, desigur, Rémi Desmedt. Fotografia care altădată servise apelurilor de căutare a fost în acele prime ore ale descoperirii cea mai difuzată și cea mai urmărită imagine din Franța. Reporterii se repeziseră imediat în căutarea doamnei Desmedt luând cu asalt imobilul în care locuia. Nu reușiseră încă să-i smulgă un interviu, dar strânseseră fără probleme părerile vecinilor, comercianților, aleșilor politici, trecătorilor, poștașului, profesorilor, părinților foștilor elevi, toată acea lume

emoționată până la lacrimi, care se repezea cu voluptate să strângă rândurile la durere.

Tot ceea ce Antoine încercase să-și imagineze în mod rațional fusese spulberat într-o clipă de ravagiile previzibile de altfel ale intensei mediatizări. Hai, gândește, își spunea el, cândva trebuia să se...

Și tocmai în momentul acela și-a găsit și Laura să sune. Antoine n-a avut curajul să-i răspundă.

În vreme ce, în spatele lui, doamna Courtin delira cu o voce din ce în ce mai puternică, el a urmărit întreaga zi evoluția evenimentelor, discuțiile despre analiza rămășițelor pământești scoase la lumină, despre identitatea probabilă a victimei (continuau să afișeze fotografia acelui Rémi zâmbitor, cu părul atent pieptănat și îmbrăcat în tricoul cu elefănțel albastru), despre elucidarea cauzelor morții și posibilele maltratări pe care le suferise ante și post-mortem. Se vorbea despre redeschiderea anchetei, chiar dacă jandarmii, procuratura și ministerul dădeau asigurări că nu fusese niciodată închisă. Se aștepta cu speranță și într-o stare de reculegere descoperirea celui mai neînsemnat indiciu care să permită relansarea investigațiilor și descoperirea vinovatului.

Pe Antoine l-a luat cu amețeală în momentul în care o tânără, afișând un aer de demnitate de circumstanță în fața microfonului postului ei de știri non-stop, a fost filmată în piața hotelului central, înconjurată de o grămadă de oameni serioși și gravi, dar care încercau din răsputeri să intre în cadru.

„Potrivit anchetatorilor, ipoteza răpirii rămâne în picioare, dar pare din ce în ce mai plauzibilă ideea că băiatul n-a fost dus prea departe, ci ținut probabil în captivitate undeva în zonă. Ca urmare, ancheta se va

concentra asupra orașului... Beauval, în care ne găsim în momentul de față."

Întreaga afacere se întorcea în punctul din care plecase, îndreptându-se inexorabil spre casa doamnei Courtin. Exista posibilitatea ca Antoine să fie interogat din nou, să i se ceară copilului care fusese odată să declare dacă nu-și mai amintise ceva între timp. Fiecare minciună pe care ar fi trebuit s-o spună ar fi atârnat mai greu decât o nicovală, și el nu se mai simțea în stare să reziste presiunii.

Dacă un jandarm suna acum la ușa lui, Antoine va întinde mâinile ca să-i pună cătușele, fără să protesteze.

A și uitat că trebuia să meargă în Beauval să caute documentele mamei. În ciuda stării de delir din ce în ce mai zgomotoase a doamnei Courtin, a reușit să aținească stând pe scaun și nu s-a trezit decât pe la cinci și ceva dimineața. În oglinda din baia salonului l-a întâmpinat o față de condamnat. A părăsit spitalul și s-a îndreptat spre gară unde a găsit taxiuri așteptând următorul tren de la Paris. A plecat spre Beauval, sperând că nu va întâlni pe nimeni în drum spre casă. Ceea ce s-a și întâmplat.

Coborând din taxi, nu s-a putut abține să nu arunce o privire spre casa vecină. Hazard sau intuiție, chiar dacă nu se făcuse încă ora șase, în spatele unuia dintre gemulețe, doamna Mouchotte, imobilă, atemporală, îl urmărea din priviri. Frumusețea ei spectrală desprinsă parcă dintr-un coșmar i-a adus pe retină imaginea unui păianjen pândind la marginea pânzei, gata să se repeadă asupra...

S-a grăbit să intre la mama lui.

Casa doamnei Courtin era de o curățenie provincială. Hârtiile erau în același sertar încă de la începutul lumii. Dormise profund și agitat, pe un scaun de spital,

era teribil de anchilozat, s-a lungit pe canapea, a adormit, trezindu-se pe la mijlocul dimineții epuizat, deprimat și amețit ca după beție, ori după noaptea de Crăciun sau cam așa ceva.

A folosit ancestralul aparat al mamei ca să-și facă o cafea, cu același miros și gust pe care le simțise toată copilăria lui.

N-a rezistat tentației de a reînnoda filmul întâmplărilor din ajun, așa că a deschis televizorul. Chipul procurorului general umplea ecranul, vorbind despre „identitatea victimei ale cărei rămășițe fuseseră descoperite cu o zi în urmă":

„Este vorba, într-adevăr, despre tânărul Rémi Desmedt, dispărut pe data de 23 decembrie 1999".

Ceașca de cafea i-a alunecat din mâini, spărgându-se pe covor. Privirea i-a fugit dintr-un reflex bizar spre fereastră, așteptându-se parcă să vadă adunată în fața casei Desmedt întreaga populație din Beauval și să audă prin sticlă indignarea populară cerând răzbunare.

„Inundațiile din 1999 nu au reușit să atingă înălțimile din Saint-Eustache. Cadavrul copilului, protejat de numeroșii copaci căzuți în acel moment, nu s-a degradat în mod deosebit în decursul anilor, permițându-le experților de la Judiciar să preleveze probe pentru analize."

Antoine fixa pe covor cioburile ceștii sparte și cafeaua vărsată care lăsase o pată mare și întunecată ce se lărgea ca vinul răspândit pe o față de masă...

„Copilul a primit o lovitură puternică în tâmpla dreaptă, care fără îndoială i-a provocat moartea. Deocamdată e mult prea devreme pentru a se ști dacă a mai suferit și alte maltratări."

Chiar dacă nu se întâmpla nimic ieșit din logica evenimentelor, Antoine constata îngrozit cât de repede avansau cercetările în direcția lui. Dacă mai adăuga și oboseala ultimelor două zile...

S-a ridicat, a adunat cu greu hârtiile de care avea nevoie pentru spital, a chemat un taxi din Fuzelières și a ieșit să-l aștepte afară, avea nevoie de aer.

N-a mai avut timp să se întoarcă înapoi când un reporter de la radio l-a acostat la ieșirea din curte.

— Ați fost vecin cu micul Rémi Desmedt la momentul dispariției lui, l-ați cunoscut bine, ce fel de copil era...?

Antoine bâigui câteva cuvinte, fiind rugat să repete:

— Mda..., era un vecin...

Nu se descurca deloc: nu putea înțelege că avea nevoie de un răspuns mai personal, mai încărcat de emoție? Reporterul era agasat.

— Da, bineînțeles, dar... ce fel de copil era?

Iată și taxiul, Antoine s-a grăbit să se urce.

Pe geam a văzut cum reporterul se întorsese deja spre o tânără femeie blondă. Era Émilie, care ieșise din casă înfășurată în șalul mamei sale. Se îngrășase. Răspunzând la întrebările reporterului, urmărea mașina care se îndepărta, cu o privire încărcată de reproșuri.

Doamna Courtin era în continuare pradă unui delir intermitent și chinuitor, se agita, dădea din cap în toate direcțiile, repeta silabe incoerente, prenume (Antoine! Christian!), al fiului, al fostului soț și al altor persoane (Andrée!), probabil din copilăria ei.

Antoine a rămas toată ziua lângă ea, i-a șters fruntea, a ieșit când i se făcea toaleta și a revenit așezându-se epuizat, bolnav, torturat.

Delirul femeii semăna cu o buclă. Capul făcea mereu aceeași mișcare, buzele șopteau întruna aceleași silabe: „Antoine! Andrée!" Să rămână în apropierea ei era cu atât mai chinuitor cu cât la televizorul așezat sus pe perete reportajele despre „afacerea Rémi Desmedt" nu încetau să se succeadă.

Arhivele fuseseră dezgropate. Chiar dacă nu aveau decât vreo doisprezece ani, imaginile păreau grozav de învechite: Beauvalul cu platanul din piața primăriei, casa micului Rémi și tatăl lui revoltându-se împotriva jurnaliștilor și încercând să-i alunge ca pe o plagă supărătoare; domnul Weiser, primarul, făcând pe organizatorul implicat în dimineața căutării, plecarea grupurilor de cercetare înspre pădurea comunală, apoi furtuna, inundațiile, mașinile târâte claie peste grămadă, copacii căzuți, oamenii extenuați, demoralizați...

Laura i-a trimis toată ziua lui Antoine mesaje pe mobil, care se reduceau la aceeași idee: te iubesc.

Pe la șase seara, doamna Courtin a ieșit în sfârșit din comă. Antoine a chemat infirmierele. Lumea a început imediat să se agite, au luat-o de acolo, el a rămas nervos pe culoar. A trecut mai bine de o oră până când o infirmieră a venit să-i confirme că mama lui își recăpătase cunoștința, că va rămâne sub observație destul de multă vreme, că nu mai era nevoie să aștepte acolo și că va fi ținut la curent cu evoluția situației.

A trecut să-i recupereze hainele, o să se întoarcă la hotel și o să doarmă, o să doarmă...

Televizorul rămăsese deschis. A ridicat ochii spre ecran:

„Tehnicienii de la Judiciar au prelevat de la fața locului un fir de păr care nu ar aparține victimei. Evident că

în acest moment e imposibil de speculat dacă e al criminalului, chiar dacă probabilitatea este destul de mare... Expertiza ADN este în curs. Rezultatul, atunci când va fi cunoscut, adică foarte curând, va fi comparat cu probele ADN existente în Arhiva Națională de Amprente Genetice. În cazul unei similitudini, persoana în cauză va fi invitată să dea explicații în legătură cu prezența firului său de păr în apropierea cadavrului copilului dispărut..."

18

Cu puțin înainte de miezul nopții, Antoine stătea întins pe patul de hotel, când a auzit pași pe culoar și pe cineva bătând la ușă. Laura a intrat fără să aștepte vreun răspuns, a lăsat jos rucsacul și și-a aruncat cât colo haina. Înainte ca el să reușească să scoată vreun cuvânt, fata s-a aruncat peste el, cu capul sprijinit în scobitura gâtului lui, respirând greu ca și când ar fi fugit. Antoine a cuprins-o în brațe. Nu știa prea bine ce efect va avea asupra lui această apariție intempestivă.

În alte circumstanțe, ar fi trimis-o înapoi de mult, dar în noaptea aceea...

Nu reușea să-și imagineze reacția ei când va afla ce fel de om e în realitate. Cu mama lui, lucrurile stăteau în mod diferit, femeia bănuise ceva încă de la început. Prima va pleca, a doua va muri. După ce a rămas vreme îndelungată deasupra lui, Laura a început să se dezbrace, să-l dezbrace și pe el ca și cum ar fi fost un copil, a dat la o parte cuvertura ca să se ghemuiască unul lângă altul, s-a lipit de el, foarte strâns, și a adormit.

Antoine era extenuat, dar somnul refuza să vină. Lângă el, Laura respira calm, profund. Încrederea ei îl umplea de tristețe. A început să plângă încet.

Fără să deschidă ochii, femeia și-a trecut degetele peste obrazul lui ca să prindă o lacrimă și a lăsat mâna acolo.

Câteva secunde mai târziu, a adormit și, când s-a trezit, era deja lumină, ceasul de mână arăta nouă și jumătate, iar Laura dispăruse lăsând un mesaj pe marginea unei pagini smulse dintr-o revistă, te iubesc.

În două zile, starea doamnei Courtin s-a ameliorat de la o oră la alta. Era tot palidă, obosită, mânca foarte puțin, dar nu mai vorbea incoerent decât uneori, reperele spațio-temporale i se reactivau, își recăpăta puțin câte puțin echilibrul și, după o ultimă ședință de radiografii, doctorii au hotărât că putea merge acasă.

Preocupată, fără îndoială, să demonstreze că „își revenise", femeia a ținut să-și facă singură bagajul, sprijinindu-se cu vârful degetelor de noptieră sau de pat atunci când simțea că-și pierde echilibrul.

Antoine se mulțumea să-i dea hainele pe care ea le împacheta și le răsîmpacheta cu grijă, dar privirea amândurora rămânea fixată pe ecranul televizorului unde noutățile în legătură cu „afacerea Rémi Desmedt" încă erau în prim-plan.

Antoine a recunoscut-o pe tânăra jurnalistă pe care o zărise în fața hotelului central din Beauval cu câteva zile înainte.

„ADN-ul și-a spus cuvântul și, în acest moment, poliția știe ceva mai mult despre identitatea proprietarului firului de păr găsit lângă cadavru. E vorba despre o persoană de sex masculin, un caucazian. Chiar dacă în

legătură cu statura lui speculațiile sunt imposibile, știm cu siguranță că are ochi căprui și păr deschis la culoare. Această descriere corespunde însă în mod evident unui număr extrem de mare de indivizi și nu permite poliției să realizeze un portret-robot."

Antoine a trebuit să asculte de mai multe ori informațiile ca să ajungă la concluzia incredibilă că poliția avea ADN-ul lui, cel mai probabil, dar profilul lui nu figura în baza de date, ceea ce făcea aproape imposibilă descoperirea și condamnarea lui pentru moartea lui Rémi Desmedt...

Era puțin probabil ca ancheta să fie redeschisă, încotro s-o apuce...?

La mai bine de zece ani de la evenimente, afacerea Rémi Desmedt făcea iar câteva valuri, înainte de a se da din nou la fund.

Era oare posibil ca viața lui să-și reia cursul cât de cât normal?

— Ei bine, doamnă Courtin, contăm pe dumneavoastră de Crăciun!

Infirmiera, o brunetă minionă cu privire jucăușă, spunea probabil gluma asta tuturor pacienților care se externau și se aștepta bineînțeles să aibă succesul obișnuit, dar de data asta a dat peste două persoane imobile, total absorbite de ecranul televizorului, de care, la rândul ei, a fost în final absorbită.

Camera se concentrase asupra supermarketului Fuzelières și mai ales asupra ușii de pe o latură, rezervată personalului, pe care tocmai ieșea domnul Kowalski încadrat de doi jandarmi.

„Singurul suspect în cauză rămâne domnul Kowalski, fostul proprietar al mezelăriei din Marmont, eliberat pe

vremuri din lipsă de probe. Avem toate motivele să credem că anchetatorii vor face presiuni asupra acestui unic martor pentru a obține din partea lui o mostră ADN care urmează a fi comparată cu cea găsită lângă nefericita victimă a incidentului din 1999."

Gesturile doamnei Courtin deveniseră mai bruște. Se vedea că își stăpânea cu greu furia pe care Antoine o cunoscuse dintotdeauna, împotriva fostului ei patron, acea impresie că a fost înșelată de bărbatul căruia totuși în trecut îi construise o reputație de avar și exploatator. Fără îndoială că încerca genul de senzație de frustrare și de indignare pe care îl ai față de un personaj de partea căruia ai trecut fără să vrei și care se dovedește ulterior a fi pervers, manipulator, chiar monstruos.

Era a doua oară când Antoine asista la arestarea lui și a doua oară când simțea, nedeslușit și fără cine știe ce sentiment de rușine, câtă ușurare i-ar fi adus respectiva eroare judiciară. Sigur că de data asta așa ceva nu era posibil, ADN-ul nu mințea cum ar fi putut-o face un martor, dar speranța că acest Kowalski ar putea fi condamnat în locul lui l-a traversat din nou. Antoine nu-l mai văzuse de ani buni. Și el îmbătrânise vizibil; avea părul alb, fața lui emaciată părea parcă și mai suptă, mergea încet, cu mâinile bălăbănindu-se pe lângă corp.

Reputația lui de comerciant nu supraviețuise arestării din 1999. Mezelăria lui mersese din ce în ce mai prost, până când fusese nevoit să o vândă și acum era șeful raionului de carne și mezeluri de la supermarketul din Fuzelières.

Domnul Kowalski urma să fie eliberat în câteva ore, cel mult într-o zi sau două, va fi poate ultima răbufnire a acestei afaceri destinate să îmbogățească arhivele poliției.

Cu fiecare minut ce trecea, Antoine simțea greutatea din piept micșorându-se, imagini trecându-i continuu prin minte, Laura, terminarea studiilor, plecarea în străinătate...

Doamna Courtin s-a întors acasă („Cu taxiul... Puteam să luăm mașina..."), a aerisit locuința („Puteai s-o faci tu, Antoine!"), a făcut o listă de cumpărături („Fii atent, pâine prăjită Heudebert, dacă nu are, nu iei deloc!")...

Toate chestiile astea pe care nu le suportase și pe care în curând nu va mai trebui să le facă, pentru moment întâmpina totuși remarcile femeii cu bunăvoință, atât era de fericit și de ușurat că o vede din nou acasă. „Mai mare sperietura decât problema în sine", le spunea ea cunoștințelor care sunau. Vestea întoarcerii ei făcuse deja de trei ori înconjurul orașului.

Antoine a amânat cât de mult posibil momentul ieșirii, când toată lumea urma să-l acosteze ca să afle noutăți despre mama lui. Cum e Blanche, s-a întors? Ce bine, ce bine, ne-am făcut atâtea griji, știi, eu nu eram acolo, dar am auzit, ce salt a făcut în aer, vai de mine, ne-a fost așa de frică... Îl mai neliniștea și întrebarea dacă familia Mouchotte făcuse publică problema fetei lor, dar nu, nimeni nu părea să știe nimic. Nici Émilie, nici părinții ei nu erau pregătiți să se confrunte cu o situație pe care oricine altcineva ar fi condamnat-o.

Théo, care urca treptele primăriei din patru în patru, i-a făcut un semn de departe. S-a întâlnit și cu Domnișoara, cum îi spunea lumea fetei doamnei Vallenères. De două ori pe săptămână, aceasta părăsea casa de sănătate unde fusese internată la moartea tatălui ei și făcea un tur al orașului, însoțită de un cadru de

specialitate. Se instala pe terasa de la Café de Paris. Vara, mânca o înghețată în timp ce infirmiera îi ștergea răbdătoare petele scurse pe haină, iarna bea cu înghițituri mici o ciocolată fierbinte. Scaunul ei cu rotile nu mai era acel vehicul fantezist și pestriț de altădată, dar tânăra din el nu se schimbase, era tot slabă, mâinile ei albe și înghețate se odihneau în continuare pe pătura ecosez, fața îi rămăsese aceeași mască mortuară cu priviri incandescente.

Antoine aștepta cu răbdare la cozile de la toate magazinele, unde, fără niciun fel de griji în legătură cu timpul, lumea făcea schimb de noutăți.

Se simțea debordând de o euforie plăcută, care se datora în mare parte oboselii acumulate în ultimele zile, dar și unui sentiment progresiv de siguranță de sine. Dacă n-ar fi fost povestea cu Émilie Mouchotte... Dar chiar și pe aceasta o resimțea ca pe un inconvenient minor în comparație cu teroarea ultimilor ani... Asta era, se putea rezolva cu niște bani...

Totuși încă nu îndrăznea să creadă.

Își va termina studiile, va pleca departe de toate astea, își va reface viața.

19

Deloc surprinzător, domnul Kowalski a fost eliberat a treia zi, exonerat de orice vină, dar la fel de suspect în ochii locuitorilor din Beauval, care nu erau obișnuiți să-și schimbe părerile de pe o zi pe alta, adică de unde nu e foc nu iese fum și așa mai departe.

Pe măsură ce îngrijorarea lui Antoine începea să se calmeze, ca într-un efect de ecou, interesul mamei lui pentru noutățile locale devenea din ce în ce mai scăzut. Nu mai fixa ecranul televizorului cu aceeași aviditate cu care o făcuse în ultimele zile la spital. Totuși, spre deosebire de Antoine, a urmărit cu atenție declarația procurorului general care răspundea întrebărilor jurnaliștilor de la Palatul de Justiție:

„Nu, a realiza profilul ADN al tuturor locuitorilor din Beauval nu este un scenariu realist. Acest proiect ar depăși de departe resursele noastre financiare și, în plus, nu ar avea niciun suport legal. Nu există niciun motiv să credem că posesorul ADN-ului pe care-l căutăm (asta dacă realmente ar fi vorba de cel al asasinului lui Rémi Desmedt!) ar fi un locuitor din Beauval, mai degrabă

decât unul dintr-un oraș vecin sau chiar cineva aflat în trecere..."

— Bravo, uite! a mormăit doamna Courtin, ca și cum magistratul ar fi confirmat o teorie pe care ea însăși o susținea de multă vreme.

Odată cu această ipoteză adusă la cunoștința publicului, Antoine era liber să plece: doamna Courtin își revenise și ea și era timpul ca Antoine să se întoarcă la facultate și să reia pregătirea pentru examene.

— Deja? l-a întrebat mama lui, nevenindu-i să creadă.

Femeia, care insistase să organizeze „o mică masă de adio" (spunea „mic" despre toate lucrurile care i se păreau importante), și-a luat haina și a plecat în centru unde în fața tuturor vânzătorilor accepta eticheta de salvată prin miracol, cu un aer de modestie transparentă care-l făcea pe Antoine să surâdă.

Tânărul și-a adunat lucrurile. Nu intenționa s-o sune pe Laura, își rezerva dreptul de a-i face și el o surpriză cu o apariție inopinantă.

În timpul mesei, doamna Courtin și-a oferit luxul unui pahar de Porto. Au luat masa fără să vorbească mare lucru, ușor stânjeniți de a se afla acolo împreună, în aceste circumstanțe neprevăzute a căror rezolvare rămânea, chiar și acum, două zile mai târziu, incertă.

Apoi ea s-a uitat la ceas, înăbușindu-și un căscat.

— Mai ai destul timp, i-a zis el.

Așa că ea a urcat să tragă un pui de somn înainte de plecarea lui.

Casa a rămas tăcută ca un mormânt.

Apoi a sunat soneria de la ușă. Antoine a deschis.

Era domnul Mouchotte.

Cei doi bărbați n-au schițat niciun gest unul spre altul, jenați amândoi de penibilul situației. Antoine a realizat dintr-odată că nu vorbise niciodată direct cu tatăl lui Émilie.

S-a dat la o parte și l-a invitat înăuntru.

Domnul Mouchotte era un bărbat masiv, cu tunsoare cazonă și un nas care îl avantaja. Întregul, completat de o dorință permanentă de a-și afirma demnitatea și de o ținută rigidă, îi conferea un aer vag de împărat roman. Ori de institutor din secolul trecut, așa cum stătea cu mâinile la spate, poziție care îi permitea să-și umfle pieptul și să-și ridice bărbia.

Antoine nu se simțea în largul lui și n-avea niciun chef să suporte o lecție de morală, toată această poveste nu fusese decât un accident nefericit. Dacă cei din familia Mouchotte țineau neapărat ca acel copil să vină pe lume, el nu-i putea împiedica, dar nici nu se simțea vinovat în vreun fel, cu toate că vedea cu claritate din atitudinea hotărâtă, chiar amenințătoare a celuilalt, că nu va putea scăpa cu una, cu două: probabil că venise să-i ceară bani, se știa doar cât de bine câștigă medicii.

Reacția de a-și strânge pumnii a fost involuntară, vor încerca să profite de situație, nici măcar nu se interesase ce drepturi are...

— Antoine..., a început domnul Mouchotte, fata mea a cedat avansurilor dumitale. Insistențelor...

— N-am violat-o!

Intuitiv, a realizat că o atitudine ofensivă, deliberat lipsită de vinovăție, va fi în favoarea sa, chiar n-avea intenția să se lase dus de nas.

— N-am spus așa ceva! a protestat celălalt.

— Mă bucur. I-am propus lui Émilie o soluție pe care a ales s-o refuze. Este alegerea ei, dar e și responsabilitatea ei.

Domnul Mouchotte a rămas interzis, ofuscat.

— Doar nu vrei să insinuezi că...

Se sufoca, nu-și găsea cuvintele...

Antoine a început să se întrebe dacă Émilie îi povestise sau nu despre propunerea lui cu avortul sau dacă bărbatul afla acum.

— Ba da, a confirmat el, chiar asta am vrut să spun... Încă mai e posibil. E... mă rog, la limită, dar încă posibil.

— Viața e sacră, Antoine! Dumnezeu a vrut ca...

— Nu mă luați cu asta!

Ai fi zis că tocmai i-a dat o palmă. Jucase cu talent rolul împăratului roman, dar pierdea teren, ceea ce l-a încurajat pe Antoine în atitudinea lui combativă.

Strigătul fiului ei o intrigase pe doamna Courtin, ai cărei pași s-au auzit pe scară.

— Antoine? a întrebat ea de pe ultima treaptă.

Nu s-a întors spre ea. Femeia a zărit în treacăt imaginea stranie a celor doi bărbați aflați față în față, înfoindu-se unul la celălalt, gata să se încaiere... Așa că a urcat înapoi în camera ei, în vârful picioarelor. Domnul Mouchotte, copleșit de indignare, nici măcar nu-i observase prezența.

— Dar oricum... ai dezonorat-o!

Vorbea acum pe un ton scăzut, articulând fiecare silabă pentru a sublinia faptul că nu putea să creadă toate prostiile enorme pe care i le spunea Antoine.

— O, nu, a adăugat acesta, problema cu „dezonoarea" nu se poate pune în acest caz, pot să vă asigur că nu m-a așteptat pe mine s-o fac.

De data asta, omul și-a ieșit din fire.

— Îmi insulți fata!

Discuția degenera și lui Antoine nu-i făcea plăcere să profite de un avantaj atât de ușor câștigat, dar nici nu avea vreo intenție să lase garda jos. Așa că s-a hotărât să câștige în continuare teren:

— Fata dumeavoastră poate să facă ce vrea cu corpul ei, nu mă privește pe mine. Dar n-am de...

— Era logodită!

— Chestie care n-a împiedicat-o să se culce cu mine.

Avea de gând să iasă din toată povestea asta cu orice preț și, cu un adversar de talia domnului Mouchotte, nu-și putea permite să se încurce în nuanțe.

— Ascultați, domnule Mouchotte, vă înțeleg situația, dar, fie vorba între noi, fata dumneavoastră nu e căzută din copac acum. E însărcinată, asta e clar, dar cu cine, nu mai e la fel de clar, așa că nu pot avea o mai mare responsabilitate decât... să spunem... alții.

— N-aș fi crezut că poți fi atât de demn de dispreț...

— Ei bine, data viitoare sfătuiți-vă fata să-și aleagă mai bine amanții.

Celălalt a dat din cap, bine, bine, bine...

— Dacă o iei așa...

A scos de la spate un ziar pe care l-a fluturat în fața lui ca pe un plici de muște. Ziarul regional. Antoine n-a reușit să vadă dacă era cel din ziua aceea.

— Se știe că... în ziua de azi se pot face teste!

— Ce...?

Antoine pălise.

Domnul Mouchotte și-a dat repede seama că era pe calea cea bună.

— O să fac plângere împotriva dumitale...

Antoine a văzut amenințarea profilându-se la orizont, dar nu realiza ce implicații ar fi putut avea asupra vieții lui.

— O să intentez proces și o să cer prelevarea de probe genetice care vor dovedi, în mod indiscutabil, că dumneata ești tatăl copilului pe care-l poartă în pântece fata mea!

Tânărul a rămas interzis, cu gura căscată, incapabil să gândească limpede.

Imbecilul ăsta spunea niște lucruri de ale căror consecințe nu-și dădea seama.

— Ia mai scutește-mă! a șoptit Antoine.

— Ai încă posibilitatea, a tras domnul Mouchotte concluzia, să alegi calea onorabilă atât pentru dumneata, cât și pentru Émilie. Pentru că, ascultă-mă bine, nimic și nimeni nu mă vor face să-mi schimb părerea! O să merg la tribunal, o să cer proba ADN și tu o să fii obligat, vrând-nevrând, să te însori cu fata mea și să recunoști copilul ăsta!

S-a întors marțial pe călcâie și a plecat trântind ușa.

Antoine simțea nevoia să se sprijine și s-a agățat de cadrul ușii. Trebuia să găsească o soluție.

A urcat scările în trombă, a intrat în camera lui, s-a încuiat acolo și a început să se învârtă ca leul în cușcă.

Oare chiar o să fie constrâns să se însoare cu Émilie Mouchotte?

Perspectiva îi făcea greață. Și unde ar fi putut oare locui, Émilie n-ar accepta niciodată să plece în străinătate, departe de ai ei.

Și, oricum, cât ar valora dosarul lui în ochii celor de la vreo organizație umanitară, când vor afla că e tatăl unui copil de un an sau doi?

Asta însemna că era condamnat să rămână în Beauval?

Ar fi fost insuportabil.

A încercat apoi să-și imagineze lucrurile într-o manieră mai concretă. Domnul Mouchotte va merge să facă plângere. Va ajunge în biroul unui judecător... care va găsi cererea ridicolă. „Nu impunem genul acesta de analize decât în caz de viol, domnule Mouchotte, va zice el, a făcut fata dumneavoastră vreo plângere pentru viol...?"

Nu. Antoine încerca să se liniștească: niciun judecător nu va da curs unei astfel de cereri, era imposibil.

Dar în același timp, judecătorul se va întreba cu siguranță un lucru: dacă e așa de sigur că nu e tatăl copilului, de ce refuză Antoine Courtin să-și facă testul?

Cu siguranță că judecătorul se va interesa ce e cu acest bărbat care refuza un test genetic... exact în momentul descoperirii ADN-ului asasinului lui Rémi Desmedt. Bărbatul ăsta era printre ultimii care, cândva, îl văzuseră în viață pe Rémi...

Și atunci, pe cale de consecință, îl vor interoga din nou pe Antoine.

Și știa prea bine că nu va mai suporta să vorbească despre ceea ce se întâmplase cu doisprezece ani în urmă. Era imposibil. Va încerca să mintă din nou, o va face prost, va fi tulburat, judecătorul va fi zguduit, n-ar fi pentru prima dată când un criminal ar fi arestat pentru un delict minor...

Probabil că judecătorul însuși îl va obliga atunci să facă un test ADN...

Cel mai bine era să cedeze.

Și să facă testul acum, pentru a evita suspiciunea care îl putea duce la dezastru.

Ideea asta îi aducea un pic de alinare. Pentru că, în cazul în care era tatăl acelui copil, o să-i plătească o pensie alimentară și gata! Nici nu se punea problema să-și distrugă viața însurându-se cu... A căutat cuvântul potrivit, dar nu l-a găsit.

De cealaltă parte a peretelui a auzit zgomote înăbușite, lovituri scurte, de felul celor pe care le scot persoanele precaute într-o cameră de hotel cu prea mare rezonanță.

Era mama lui care, ca de obicei, se făcea că plouă și deretica prin camera deja ordonată, așa cum o văzuse făcând în toată copilăria lui.

Auzind-o, simțindu-i aproape fizic prezența, a înghețat până în măduva oaselor... Dacă se dovedea că el era tatăl copilului, adică faptul că el era vinovatul, și dacă refuza să se căsătorească cu Émilie, cei din familia Mouchotte vor duce vorba în tot orașul, arătând cu degetul spre familia Courtin...

Ce-o să se întâmple atunci cu viața mamei lui?

Va fi obligată să suporte această pată pe reputația ei. Pentru toată lumea, ea va fi mama acelui laș, incapabil să-și asume responsabilitățile, obligațiile. Urmărită, observată, judecată, umilită, nu va reuși să supraviețuiască, nu, era imposibil.

Antoine n-o avea decât pe ea, mama lui îl avea doar pe el.

Era incapabil s-o supună unei astfel de încercări.

Ea ar fi murit din cauza asta.

Nu-i rămânea decât o singură soluție: să facă testul și să spere că rezultatul îi va dovedi nevinovăția.

Nimic nu era mai nesigur.

Dar mai degrabă era vorba de altceva.

I-au venit din nou în minte cuvintele jurnalistei:

„...prelevarea probei le va permite să compare ADN-ul cu cel găsit în apropierea bietei victime din 1999".

Simțea că-l ia cu amețeală, a trebuit să se așeze. Dacă se supunea acestui test, fie că se dovedea pozitiv, fie că nu, rezultatul avea să fie stocat undeva...

Avea să existe.

Pentru mult timp, prea mult timp. În ce fișier urma să fie înregistrat acest test? Ce administrație va fi însărcinată cu această îndatorire?

Nimeni nu putea fi sigur că, mai devreme sau mai târziu, n-o să se facă legătura cu... ADN-ul asasinului lui Rémi Desmedt.

Cine știe ce hotărâre legislativă ar putea autoriza la un moment dat căutarea prin toate fișierele ADN disponibile...

Sabia lui Damocles va atârna pentru totdeauna deasupra capului său.

Unica soluție era să refuze.

Antoine se învârtea în cerc. Era în impas: și dacă făcea testul, și dacă nu-l făcea, tot acolo ajungea.

Ceea ce nu se întâmpla azi era o amenințare pentru mâine.

Și pentru toată viața.

— La ce oră ai tren, Antoine...?

Doamna Courtin băgase capul pe ușă fără ca el s-o audă venind.

Și-a dat seama imediat în ce stare de agitație se găsea fiul ei.

— Oricum, dacă nu-l prinzi, sunt întotdeauna altele...

A închis ușa și a coborât.

Antoine se învârtea prin cameră încercând să-și pună gândurile în ordine, dar ajungea mereu la aceeași concluzie: nu exista decât o singură soluție — să-l împiedice pe domnul Mouchotte să depună plângere.

Sau să se pregătească să trăiască în teroare ori chiar să facă cincisprezece ani de pușcărie, după un proces cu audiență națională, teribilul destin al unui asasin de copii... Adică tot ce reușise să evite până în acel moment.

Trecuseră doisprezece ani de la crima pe care o comisese la vârsta de doisprezece ani și ultimul act al tragediei în care intrase în acea zi din decembrie 1999 se derula poate aici, acum...

Se făcuse noapte.

A auzit-o pe mama lui pregătindu-se de culcare, fără nicio vorbă, fără nicio întrebare.

A străbătut camera în lung și-n lat până în zori. Pentru el, era nenorocirea absolută. Viața lui nu fusese decât o imensă și continuă bătălie pierdută la care îl condamnase o greșeală din copilărie.

În timp ce se lumina de ziuă, a început să se întrebe dacă Émilie nu fusese doar o modalitate de a se autocondamna. Pedeapsa pentru crima pe care o comisese nu se măsurase în ani de închisoare, ci într-o viață întreagă, pe care deja o detesta, care reprezenta tot ce ura mai mult, să stea în preajma unor oameni mediocri, profesând o meserie pe care o iubea în condiții pe care le ura...

Asta era pedeapsa lui: a se purifica de rău în libertate, cu prețul vieții lui întregi.

Dimineață, Antoine s-a recunoscut învins.

2015

20

Ploua fără încetare de mai bine de o săptămână. Dacă adăugai și întunericul care acum se lăsa foarte devreme, lucrurile erau mai mult decât obositoare. Încercase să se organizeze cât mai bine, să-și programeze vizitele în mod cât mai rațional, dar apelurile pe care le primea pe drum îl obligau întotdeauna să treacă de două ori prin Marmont, de trei ori prin Verenne, asta se întâmpla mereu.

Antoine se uită la ceas, șase și un sfert, în sala de așteptare se afla deja probabil o duzină de pacienți, așa că n-o să poată ajunge acasă mai devreme de nouă seara. Își zări fața în oglinda retrovizoare. Cu câteva zile înainte de nuntă, hotărâse să-și lase mustață și o avea și acum. Îl îmbătrânea vizibil, chiar și mama lui i-o spusese, dar n-avea nicio importanță nici pentru el, nici pentru Émilie. Oricum, ea... Problema lui cu ea era fără ieșire. La început fusese furios pe ea, își reproșase că o lăsase să-l joace pe degete, că intrase prea ușor în panică. Se gândise chiar să facă nenorocitul ăla de test, dar apoi se răzgândise pentru că, ajuns în acel moment al vieții lui, n-ar fi schimbat nimic. Era prea târziu.

Apoi începuse să se calmeze și să-și privească nevasta cu alți ochi, n-o iubea, dar ajunsese s-o înțeleagă. Era ca un fluture, instabilă și versatilă, cu ieșiri bruște, lipsite de premeditare, dar și de regrete. Era întotdeauna foarte drăguță, își revenise după sarcină în doar câteva săptămâni, abdomen plat, sâni fermi și acel fund antologic... Când o surprindea la duș, era și în prezent fermecat. Din timp în timp, se urca deasupra ei, ea accepta orice, întotdeauna, se prefăcea că are orgasm scoțând mici strigăte înăbușite „din cauza bebelușului", se întorcea spre el asigurându-l că „fusese chiar mai bine decât ultima dată" și adormea pe loc. Antoine era sigur că Émilie nu avusese orgasm niciodată în viața ei. Cu nimeni. Nu-și mai punea de mult întrebări în legătură cu relația lor și, ca medic, se mulțumea să vegheze ca ea să fie atentă, dar fără succes. Femeia era imposibil de controlat.

La început, lui Antoine i se rupea sufletul trecând pe neașteptate pe acasă și văzând-o pe Émilie urcând de la subsol în timp ce-și netezea fusta și încerca să-și pună părul în oarecare ordine, ca apoi să găsească jos vreun electrician îmbujorat care nici nu apucase să-și deschidă cutia de scule. Dacă ar fi iubit-o, ar fi fost foarte nefericit. În realitate se simțea puțin nefericit, dar nu pentru el. Când o urmărea pe furiș, la masă, în bucătărie, i se strângea inima la vederea acestei fațade: o frumusețe melancolică, iar în capul ei nu era nimic.

Émilie își accepta viața așa cum accepta orice, din partea oricui. Cu o predilecție năucitoare pentru îmbrățișări furate și împerecheri în fugă.

Mai puțin cu Théo. Acesta preluase fabrica tatălui său cu doi ani în urmă și îi luase locul și la primărie la

ultimele alegeri. Din acel moment, începuse să joace rolul patronului la modă, tipul important în versiune modernă, participând la ședințele consiliului municipal în blugi Diesel, făcând act de prezență la monumentele eroilor în cămașă albă, dar fără cravată, primind delegațiile sindicaliștilor încălțat în bascheți, mima cu succes modestia și tăia salariile tutuindu-se cu toată lumea. Că o ocolea pe nevasta medicului, un prieten din copilărie, nu mai avea nicio importanță.

Antoine a fost oprit în loc de un camion plin cu bușteni care făcea manevre pe șosea în mijlocul pădurii comunale. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Se temea de momentele de acalmie, așa că tocmai de aceea ajunsese să-și iubească meseria de medic de țară. Doctorul Dieulafoy de la care cumpărase cabinetul cu un an în urmă îi prezisese, ori o să renunți după două luni, ori o să faci meseria asta toată viața, nu există cale de mijloc. Avusese dreptate. Se lăsase acaparat din primul moment, nu va renunța niciodată, fără îndoială.

Altfel, viața intrase pe făgașul ei.

Émilie, mereu la fel cu cea care fusese din prima zi, profera locuri comune ce deveneau dezolante odată cu trecerea timpului, socrul lui se împăuna că fata lui era acum nevasta doctorului. Bebelușul fusese adoptat de familia soției pentru că Antoine „avea prea multă treabă ca să se ocupe de el", ceea ce nu era neadevărat.

Micul Maxime se născuse pe 1 aprilie. O, câte glume voalate nu auziseră pe această temă, toată familia se prinsese în joc, ce haz, și fiți atenți că e Berbec, nu Pește! hahaha! Prenumele de Maxime, care spunea multe despre fanteziile de grandomanie ale familiei, le fusese impus de domnul Mouchotte, bineînțeles.

După nuntă, care și așa fusese o chestie infernală (trei luni de timp ocupat la maximum pentru patru persoane, reuniuni de familie pentru anunțurile de nuntă, întâlniri la biserică pentru slujbă, tratative pentru masa nupțială, certuri pe invitați, infern...), sarcina lui Émilie a mobilizat întregul oraș și chiar mai mult, era, indiscutabil, prima femeie însărcinată de la Creație încoace.

Émilie era o mamă triumfătoare. Își purtase burta în față, vizibil, ca un semn exterior de bogăție, trecuse în față la toate cozile cu un surâs de victorie, ceruse scaun în magazine și respirase ostentativ zgomotos până când lumea intrase în panică, se dăruise complet efectelor primare și secundare ale sarcinii fără să cruțe pe nimeni și nimic, dureri, diaree, vomă, somnolență; credeam că a mișcat, dar nu, erau doar gaze! Ah, gazele! Sunt din cauza abdomenului compresat, ce aventură, da, istovitor (adora cuvântul ăsta), dar în același timp „cel mai minunat cadou al vieții", și, când era în mare formă, improviza la nesfârșit pe tema „ce aventură mai frumoasă pentru o femeie decât să dea naștere unui copil?" Antoine fusese foarte deprimat.

La început nu simțise nimic pentru fiul lui, nici iubire, nici ură, ca și cum n-ar fi făcut parte din viața lui. Émilie și mama ei îl transformaseră în păpușa lor, pe care Antoine o întâlnea doar din când în când. Îl îngrijea ca pe toți ceilalți bebeluși, era doar unul printre ceilalți.

Apoi Maxime începuse să meargă, să vorbească și, lucru la care Antoine nu s-ar fi așteptat, nu semăna deloc cu clanul Mouchotte. Uneori i se părea că acest copil era doar al lui și se simțea flatat, chiar dacă la alții chestia asta i se păruse întotdeauna ridicolă.

Poate că percepea această asemănare cu el doar pentru că și-o dorea. Pentru moment, se mulțumea s-o observe. N-avea nicio idee ce formă va lua mai târziu relația lor.

Antoine demară din nou, după ce fusese tras pe dreapta, Dumnezeule, mai mult de o oră și jumătate de întârziere, sala de așteptare trebuie că era ticsită. Asta e, vor trebui să mă aștepte, de altfel întotdeauna așteptau. Antoine devenise repede un medic foarte apreciat de locuitorii din Beauval. Cel puțin, o cunoșteau pe mama lui.

Se opri la baza scărilor, lăsă cheile în contact, ieși adăpostindu-se de ploaie și intră în clădirea impunătoare. Nu va zăbovi mult, dar promisese, așa că a venit. Bună ziua, domnule doctor, nu credeam să mai veniți la ora asta, dați-mi haina, e nerăbdătoare, știți dumneavoastră.

Da, dar ea părea mereu preocupată de altceva. Când intră în salon, ridică spre el o privire surprinsă, a, dumneata ești, ce vânt te-aduce pe-aici...?

Domnișoara avea acum treizeci și unu de ani, dar arăta cu cincisprezece mai mult. Era îngrozitor de slabă, dar Antoine știa că această figură scheletică va mai fenta moartea zeci de ani de atunci încolo. Dacă Domnișoara sperase că va muri, acum îi trecuse, așa cum se întâmplase și cu dorința lui de a fugi departe.

Trase un scaun aproape de ea, căută prin sacoșă, după ce aruncase o privire atentă în jur, și scoase o bucată de ciocolată pe care o strecură sub pătura ei. Era un secret de formă, toată lumea știa că nu are voie, totuși mâncă, incluzându-l aici și pe medicul ei, care era principalul furnizor.

Ea ridică discret colțul păturii ca să vadă marca și făcu o moacă dezgustată.

— Nu prea știți să pierdeți, doctore...

Începuseră să joace șah din momentul în care Antoine preluase casa de sănătate de la doctorul Dieulafoy, dar el nu avusese timp niciodată pentru o partidă adevărată. Ea era cea care venise cu ideea: acum făceau mutări prin e-mail. Antoine se gândea în mașină la strategia potrivită, răspundea înainte de a intra la vreun pacient, primea răspunsul în timpul consultației și dădea replica în timp ce se îndrepta spre ieșire. Domnișoara avea dreptate, nu prea știa să piardă. Nu neapărat din cauza înfrângerii, ci mai mult din cauza înfrângerilor sistematice: cu ea nu câștigase nici măcar o partidă. Trecea să-i aducă ciocolată ori de câte ori pierdea din nou.

— Nu voi putea sta mult, sunt deja cu vreo două ore în întârziere.

— Bine ar fi să plece pacienții, poate le-ar face bine! Poate că, atunci când veți merge pe la ei mâine-dimineață, îi veți găsi vindecați!

Mereu aceleași replici, ca într-un cuplu vechi. Antoine îi atinse degetele înghețate și osoase, ea îi apucă avidă mâna, mulțumesc, pe curând.

Înapoi în ploaie. Beauval.

Orașul se schimbase în acești ultimi ani. Parcul Saint-Eustache fusese o reușită, în sezon venea lume din tot departamentul. Parc familial, ambient, conceptul făcuse școală. Domnul Weiser dăduse Beauvalului o nouă turnură, fiul lui fusese ales din primul tur. Turismul crease locuri de muncă, comercianții erau fericiți și un oraș în care comercianții sunt satisfăcuți e un oraș mulțumit de sine.

Această turnură fericită avusese de altfel drept consecință și renașterea jucăriilor de lemn. Uitate în

anii '90, reveniseră la modă odată cu avântul ecologist al populației franceze, lumea începuse să adore iar trenulețele din lemn de frasin și titirezii din brad. *Weiser, jucării de lemn din 1921* regăsise în mare parte nivelul de dezvoltare de dinainte de criză.

Sală de așteptare ticsită, căldură jilavă, condens pe ferestre.

Antoine întredeschise geamul, ceea ce nimeni altcineva nu-și permisese să facă. A aruncat un bună ziua către toți, însoțit de un gest menit să-i scuze întârzierea. Un murmur de bunăvoință se făcu imediat auzit, lumea adoră să aibă un medic ocupat până peste cap, activitatea garantează calitatea.

Îi recunoscu în treacăt pe domnul Fremont, pe Valentine, pe domnul Kowalski. Doctorul Dieulafoy primise propunerea de colaborare a lui Antoine cu tot entuziasmul de care era capabil. Pasiunea cu care își făcuse meseria îl neliniștise la început pe Antoine, care crezuse că nu va putea renunța, că o să se bage peste el, dar n-a fost așa. Odată cabinetul vândut, acesta plecase în Viet Tri, un orășel din nordul Hanoiului, unde urma să aibă grijă de mama lui, o femeie de optzeci de ani pe care n-o mai văzuse de aproape cincizeci de ani. Înainte de a pleca, îi lăsase fișe extrem de detaliate despre fiecare pacient și chiar își făcuse timp, ca un bătrân doctor ce se respectă, ca să-i vorbească despre cazurile cele mai problematice.

Antoine descoperise în acel moment că domnul Kowalski se număra printre pacienți, dar până acum acesta nu dăduse pe la cabinet. Cât despre Valentine, era chestie de negociere, femeia venea de șase ori pe an ca să ceară concediu medical, însoțită de câțiva dintre puștii ei, ca să-l înduioșeze sau să-i atragă mila. Antoine nu-i putea

rezista niciodată, protesta întotdeauna, dar termina prin a-i scrie foaia de concediu. Nu-i plăcea să recunoască, dar Valentine ocupa un loc incomod în povestea lui, ea era înainte de toate tânăra lovită de dispariția fratelui mai mic, sora copilului pe care Antoine îl omorâse.

Antoine își permise un răgaz ca să se pregătească pentru a treia tură de consultații a zilei, să-și aranjeze materialele, să verifice ca totul să fie în ordine, să-și pună portofelul în primul sertar al biroului, singurul pe care îl încuia, reflex mai mult magic decât din motive de securitate, un copil de zece ani n-ar fi avut nevoie decât de un cuțitaș de deschis scrisorile, ca să-i vină de hac în câteva secunde. Acolo păstra, fără să știe nici el prea bine de ce, răspunsul Laurei la mesajul pe care i-l scrisese, Laura (nu iubirea mea, ca să nu-i lase loc de întors), te părăsesc (trebuia să fie ceva simplu, clar, definitiv), o explicație amplă în legătură cu Émilie, femeia pe care în realitate o iubise dintotdeauna, pe care o lăsase însărcinată și cu care urma să se însoare, e mai bine așa, oricum nu te-aș fi făcut fericită etc. Genul de scrisoare idioată, mincinoasă și previzibilă pe care o scriu toți bărbații lași femeilor pe care se hotărăsc în sfârșit să le părăsească.

Răspunsul Laurei venise imediat, o foaie mare de hârtie albă, cu un singur cuvânt în stânga sus: „Bine".

El o împăturise, o pusese în sertar și o încuiase acolo. În timp, aproape că uitase de ea.

Scrise un concediu medical de o săptămână pentru Valentine, apoi îl primi pe domnul Kowalski, un bărbat uscățiv, dar cu o voce foarte caldă, cu gesturi lente și precise. Antoine îi ascultă obosit inima. În timp ce îi lua tensiunea, își aruncă ochii pe fișa omului, da, își

amintea, domnul Kowalski era văduv, îi calculă rapid vârsta, șaizeci și șase de ani.

— Bun, un virus...

Domnul Kowlaski surâse cu amabilitate, fatalist. Antoine îi scrise rețeta, pe care era obișnuit s-o comenteze, să sublinieze dozajele, încercând să scrie cât mai lizibil, fără snobisme.

Puse la loc fișa pacientului, îl conduse până la ușă și îi strânse mâna.

Domnul Fremont se ridicase deja și se îndrepta spre ei, când Antoine avu un impuls, acționând fără să se gândească prea mult:

— Domnule Kowalski?

Toată lumea se întoarse spre ușă.

— Ă... puteți să vă întoarceți o secundă?

Îi făcu un gest de scuză domnului Fremont, dacă îmi permiteți, n-o să dureze mult...

— Intrați, intrați, mai zise el, arătând spre scaunul de pe care domnul Kowalski tocmai se ridicase, luați loc un moment.

Apoi înconjură biroul, luă din nou fișa și se uită din nou peste ea.

Andréi Kowalski, născut în Gdynia, Polonia, pe 26 octombrie 1949.

Antoine avusese una dintre acele intuiții atât de puternice încât ne produc dintr-odată o revelație și care, un moment mai târziu, par totalmente greșite.

Dar domnul Kowalski își coborî privirea și Antoine se convinse că avusese dreptate.

Rămase tăcut multă vreme, nu știa cum să înceapă... Odată deschisă ușa aceea, nu putea ști ce avea să găsească în spatele ei. Și nici dacă va mai putea vreodată

s-o închidă la loc. Fișa din carton strălucitor îi rămăsese în mână. André.

— Acum câțiva ani, mama a fost în comă câteva zile..., începu el, fără să ridice ochii.

— Îmi amintesc, am aflat vestea atunci, dar acum e bine, nu...?

— Da, e bine... la spital delira... Îi chema pe nume pe cei apropiați, pe tatăl meu, pe mine... Mă întreb...

— Da?

— Mă întreb dacă nu cumva v-a chemat și pe dumneavoastră. Prenumele dumneavoastră e Andréi, nu?

— Da, e numele meu de botez. Aici mi se spune André...

Poate că se afla pe un drum greșit, dar acum că-i venise în minte, nu putea decât să pună întrebarea:

— Și tot așa vă zicea și mama?

Domnul Kowalski îl fixa acum, încruntându-se. Oare o să se înfurie și o să plece, ori o să răspundă...?

A întrebat cu voce caldă:

— Unde vreți să ajungeți, doctore Courtin?

Antoine se ridică, înconjură biroul și se așeză lângă el.

Îl întâlnise adesea și îl privise mereu impresionat de fizicul surprinzător, care îi suscitase întotdeauna lui și celorlalți un sentiment de jenă inexplicabilă, dar acum, dacă se uita mai bine, ce ciudat, dar omul emana o forță senină, pe care o atribuim de obicei unui tată, atunci când suntem copii mici.

Ideile se amestecau în capul tânărului în așa măsură încât nu mai știa cum să continue conversația.

Interlocutorul lui nu părea deloc stânjenit. Din contră, dădea impresia că nu va spune nimic, că ar dori să tacă.

— Dacă nu vreți să vorbiți cu mine, continuă Antoine, puteți oricând să vă retrageți, domnule Kowalski, nu vă reține.

Bărbatul medită îndelung la decizia lui.

— M-am pensionat luna trecută, doctore. Am o căsuță undeva în Sud...

A râs ușor și scurt.

— Zic casă ca să-i fac un compliment, în realitate e o rulotă, dar în fine... e a mea. Vreau să mă retrag acolo. Nu cred că ne vom mai vedea. Intenționam să... Nu mi-am imaginat că se va întâmpla azi, aici, în felul acesta...

Frazele pe care le pronunțau erau fragile, tensionate, ca niște acrobați pe sârmă, gata să se prăbușească, să se spargă în mii de bucăți.

— Vă vorbesc de pensie... ce vreau să spun e... timpul a trecut și nimic din toate astea nu mai contează.

— Înțeleg.

Antoine își puse mâinile pe genunchi și se pregăti să se ridice.

Dar se opri.

— Știi, am fost foarte intrigat, reluă domnul Kowalski, când te-am zărit în acea zi de decembrie...

Antoine a încetat pentru o clipă să mai respire.

— Conduceam, traversam pădurea pe la Saint-Eustache și, deodată, văd în oglinda retrovizoare un copil apărând în fugă pe șosea, apoi ascunzându-se, am știut imediat că era vorba despre dumneata.

Doctorul simți trezindu-se în el o spaimă cum nu mai simțise de patru ani încoace, de când credea că viața lui era la adăpost de furtuni. În momentul în care existența sa se cufunda în rutină ca în niște nisipuri mișcătoare, brusc, totul revenea la suprafață, moartea lui Rémi

Desmedt, traversarea pădurii Saint-Eustache cu copilul mort în spate, mânuțele acelea dispărând în groapa de sub uriașul fag doborât...

Își șterse cu un gest transpirația care începuse să-i curgă pe frunte.

Se revedea la întoarcerea în Beauval, ghemuit în șanț, urmărind cu înfrigurare mașinile înainte de a traversa șoseaua.

— Așa că m-am oprit puțin mai departe... Am parcat, am coborât din mașină și m-am dus să văd ce se întâmplă. Mă întrebam dacă nu cumva ai nevoie de ajutor. Bineînțeles că nu te-am mai găsit, erai deja departe.

Domnul Kowalski era singurul martor care ar fi putut, în acel moment, orienta ancheta în direcția lui Antoine; fusese el însuși arestat, bănuit până în urmă cu patru ani când corpul lui Rémi fusese găsit, apoi din nou interpelat și interogat...

— Și dumneavoastră..., începu Antoine.

— Am făcut-o pentru mama dumitale. Am iubit-o foarte mult, știai? Și ea la fel, cred...

Lăsă capul în jos, cu fața congestionată sub efectul unei confidențe căreia părea să-i sesizeze banalitatea ușor vulgară.

— Poate o să ți se pară puțin ridicol din partea unui om bătrân, dar... a fost o mare pasiune.

Nu, Antoine nu găsea nimic ridicol în asta, trăise și el o mare pasiune în viața lui.

— N-am vrut niciodată să mărturisesc ce făceam în ziua aceea pentru că... eram împreună, cu ea. Chiar în acea mașină. Nu am vrut s-o compromit... Ea insista ca relația noastră să rămână secretă... Sunt unele lucruri în viață care trebuie respectate.

Pentru a îndepărta orice bănuială, doamna Courtin se arătase mereu distantă, severă, proferând la adresa lui judecăți definitive, care, privite retrospectiv, păreau extrem de crude.

Antoine aduna cu greutate și durere toate piesele. Domnul Kowalski se oprește. Ce-i spune doamnei Courtin?

Stând în mașină, ea se uită în spate și nu vede nimic, se întreabă de ce o fi coborât, nu vrea să mai stea acolo, staționând pe marginea drumului, nu vrea să fie văzută...

Domnul Kowalski a coborât, îl caută pe Antoine, pe care tocmai îl zărise înnebunit, fugind spre Beauval, nu-l găsește, renunță, urcă din nou în mașină și demarează...

Ce și-or fi spus?

— Nu i-am spus nimic. Am făcut-o mai mult din reflex, avusesem impresia că... cum să spun?... că ceva nu era în regulă.

Relația dintre mama lui și acest bărbat îi provoca lui Antoine o suferință pe care cu greu reușea să o ascundă. Nu pentru că ar fi fost scandaloasă în sine, nu, suntem întotdeauna surprinși că unul dintre părinții noștri ar putea avea viață sexuală, chiar și când suntem medici, dar e posibil, desigur, nu, aici era vorba de ceva mult mai difuz, mai complex, pentru care era nevoie de timp, de reflecție și care ducea la întrebarea firească: când se cunoscuseră oare?

Doamna Courtin începuse să lucreze pentru domnul Kowalski cu ceva timp înainte de nașterea lui Antoine... Cu doi ani? Sau cu trei înainte? Iar tatăl lui plecase când? Datele, anii, imaginile începeau să se amestece, pământul începea să se clatine.

Brusc, se simți cuprins de greață.

Se întoarse spre domnul Kowalski și observă că acesta se ridicase și se îndrepta spre ușă.

— Nimic din toate acestea nu mai are importanță acum, doctore. Ne punem o grămadă de întrebări în viață, știi cum e... Eu însumi... Apoi, într-o zi, ne oprim.

Tocmai acest bărbat, care probabil suferise și el atât de mult, tocmai el încerca acum să-l încurajeze.

Antoine tremura ca și cum ar fi ieșit fără haină într-o zi geroasă.

— Și mai ales, doctore, nu-ți face probleme...

Antoine deschise gura, dar domnul Kowalski plecase deja.

Două zile mai târziu, a primit un pachet mic pe care l-a deschis pe masa din cabinet, chiar înainte de a începe consultațiile.

Era vechiul lui ceas. Cu brățara verde fosforescent.

Bineînțeles, nu mergea.

Mulțumiri

Acest roman n-ar fi putut vedea lumina zilei fără indispensabila prezență a lui Pascaline.

Mulțumiri prietenului meu Patrice Leconte (Sfântul Martin) pentru că a scris scrisoarea potrivită la timpul potrivit. Și pentru că tot veni vorba de prieteni, cum aș putea să-i uit pe Jean-Daniel Baltassat (Sfântul Bernard) și pe Gérald Aubert, prieten de bază...

Dacă mai găsiți greșeli pe ici, pe colo, nici Daniel Wainblum, nici François Daoust, nici Samuel Tillie nu sunt de vină, ci doar eu și numai eu.

Dimpotrivă, lor le mulțumesc din toată inima pentru ajutor și sfaturi.

Mă regăsesc cu bucurie în comentariul lui H.G. Wells din prefața la *Apropo de Dolorès*: „Iei un tren spre cineva, altul spre altcineva; împrumuți ceva de la un prieten de-o viață sau altceva de la un străin abia zărit pe peronul unei gări, în așteptarea trenului. Uneori găsești o frază, o

idee chiar într-un fapt divers de ziar. Iată cum se scrie un roman; întotdeauna e așa".

Astfel, în timpul redactării acestui roman mi-au venit în minte imagini, idei despre care știam că nu sunt ale mele. Cele pe care le-am putut identifica provin (scuze pentru ordinea aleatorie) de la: Cynthia Fleury, Jean-Paul Sartre, Georges Simenon, Louis Guilloux, Virginie Despentes, Rosy & John, Thierry Dana, Henri Poincaré, David Vann, Nathaniel Hawthorne, William McIlvanney, Marcel Proust, Yann Moix, Umberto Eco, Marc Dugain, K.O. Knausgaard, William Gaddis, Nic Pizzolatto, Ludwig Lewisohn, Homer și, fără îndoială, mulți alții...

Pierre Lemaitre s-a dedicat scrisului după o lungă carieră ca profesor de literatură. Romanele sale noir au mare succes de public și de critică, fiind distinse cu numeroase premii, printre care Prix Cognac 2006 și Prix Le Point du Polar européen 2010.

La revedere acolo sus (Editura Trei, 2014) i-a adus Premiul Goncourt în 2013, ecranizarea sa urmând să aibă premiera pe 25 octombrie 2017.

La Editura Trei au apărut toate volumele din seria Verhoeven: Rosy & John, Irène, Alex (International Dagger Award 2013) și Camille (International Dagger Award 2015).

Cărțile lui Pierre Lemaitre sunt traduse în peste 30 de limbi și câteva dintre ele sunt în curs de ecranizare.

PIERRE LEMAITRE

CRIME

În orășelul Beauval, Antoine, în vârstă de doisprezece ani, își omoară din greșeală prietenul, pe Rémi Desmedt.

Nu spune nimănui, ascunde cadavrul și trăiește trei zile terorizat de gândul că va fi descoperit.

Numai că în regiune se pornesc furtuni puternice, orașul e inundat, casele sunt distruse și nimeni nu mai caută cadavrul micului Rémi.

După doisprezece ani, în viața lui Antoine, devenit între timp medic, revine vechea poveste din copilărie.

Înspăimântat, Antoine ajunge să facă o serie de concesii uriașe cu urmări dintre cele mai dureroase...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0051-4

9 786064 000514